

Giới thiệu Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút

Một câu chuyện tình yêu được diễn ra cả hai nhân vật đang ở độ tuổi thanh xuân còn đang trên ghế nhà trường, những tình cảm dễ thương đáng yêu của một chàng trai điển trai lạnh lùng theo đuổi một cô học tra.

Tiêu Tẩn vừa soái ca lại lạnh lùng nên rất nhanh hấp dẫn được cả đồng nữ sinh năm nhất, lúc các cô nàng chuẩn bị lên kế hoạch dễ theo đuổi thì nghe nói --

Tiêu Tẩn vậy mà luôn thích đi theo sau móng cái cô học tra Cổ Nhất Manh, giúp người ta xách cặp thì thôi, còn mua hộ luôn băng vệ sinh.

Soái "cầu" lạnh lùng thành chó nhà x Chủ nhà học tra

Đọc văn án thì biết rồi đó, hành trình thế nô của anh chàng nạnh nhùng.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khai giảng học kỳ mới

Edit: Quý Dạ Xoa

Beta: Doãn Uyên Du

Trường trung học ở thành phố B là trường nổi tiếng, mỗi năm đều tiến hành lựa chọn học sinh hàng đầu của thành phố, thậm chí cả các khu vực lân cận cũng tham gia. Có thể vào được trường này thì có hai loại, một là người nhà có bối cảnh tốt và quan hệ siêu rộng, cứ thế đem con cháu của mình vào đây học, còn hai là học bá học thần luôn đứng đầu bảng.

Loại người là học bá sẽ trở thành trụ cột của nhà trường, hàng năm thành tích thi vào trường cao đẳng phải dựa vào thành tích của nhóm người trụ cột đó để đem lại vinh dự cho trường học.

Còn loại thứ hai là cha mẹ có tiền, có quyền, quan hệ rộng, đến lúc đó chỉ cần dùng tiền và quan hệ là dễ dàng có một giấy báo trúng tuyển từ một trường danh giá ở nước ngoài. Cuối cùng chỉ cần số liệu thống kê trúng tuyển không quá khó coi là được.

Đặc tính của hai loại người rất rõ ràng, loại người dựa trên sự nỗ lực mà tiến lên, còn loại người tuy lười nhác nhưng lại có tiền, đương nhiên cũng có người thuộc cả hai loại này, đó chính là người nổi bật ở trường trung học này và đồng thời là loại người thứ ba.

Rất không may, Cổ Nhất Manh lại thuộc về loại dựa dẫm vào cha mẹ, không thể cùng xuất hiện cùng loại là học bá.

Cổ Nhất Manh: “Loại người thuộc loại đặc tính dựa dẫm” không những được phản ánh trong kết quả của bài kiểm tra trong kỳ thi tuyển sinh mà còn trong cả cuộc sống trong khuôn viên trường sau khi nhập học.

Sau một thời gian đối chọi với bồn giặt quần áo, cô quyết định buông tha cho chính mình.

Cuộc sống quá ngắn ngủi, tại sao cô lại phải chịu đựng giặt mấy bộ quần áo mà vốn dĩ không thể giặt sạch?

Cô lau khô bàn tay, cẩn thận thoa kem dưỡng tay, nhìn vào bàn tay mềm mại và thơm tho. Sau đó thay một chiếc váy màu be rồi đi ra khỏi ký túc xá nữ và đi thẳng sang phía đối diện- ký túc xá của nam sinh.

“Này, này, bạn học nữ, cháu vào đây để làm gì?” Di gái quản lý ký túc xá nhìn thấy một cô bé có làn da trắng nõn tinh tế không quan tâm đến điều gì mà đi thẳng vào ký túc xá của nam sinh, bà gọi cô ngăn lại.

Nhưng mà Cổ Nhất Manh làm gì quản mấy chuyện này, cô sống đời này cho đến mười sáu tuổi còn chưa bị ai quản qua, cho nên cô cứ thế giẫm lên giày cao gót, trực tiếp đi đến tầng ba.

Trường trung học có nguồn đầu tư rất hùng hậu, lẽ ra nên xây lại ký túc xá mới từ lâu, thế nhưng tòa nhà này lại như ký túc xá từ thập niên năm mươi, là đồ cổ, cho nên phải tiếp tục dùng, không thể hủy đi, đây cũng được coi là một điểm đặc biệt của ngôi trường.

Đặc biệt thì đúng nhưng lại không có thang máy, khiến Cổ Nhất Manh vừa leo lên tầng vừa thở gấp.

Đến lúc lên tới được tầng ba, cô phát hiện xung quanh là bao nhiêu ánh mắt kỳ quái của nam sinh nhìn mình, giống như cô là người ngoài hành tinh vậy.

Cổ Nhất Manh căn bản không để ở trong lòng, miệng lầm bẩm: “Tầng ba phòng 308”, tuy nhiên đã đi nửa ngày mà không tìm được.

Sau một thời gian đầu khổ tìm kiếm, bỗng nhiên ở phòng ký túc bên cạnh cửa mở ra một nam sinh để trần nửa người, đối diện với Cổ Nhất Manh đang đi đến.

Cổ Nhất Manh đánh giá, a, bạn học này vóc dáng rất khá nha, muốn có cơ bắp có cơ bắp, muốn khung xương có khung xương.

Cô đang nghĩ ngợi, nam sinh cơ bắp cũng nhìn thấy Cổ Nhất Manh, đứng ngây ngốc một lúc sau đó đỏ mặt chạy trốn hét: “A, có nữ sinh, có nữ sinh!”

Nam sinh cơ bắp xông vào ký túc xá bên cạnh sau đó đóng sầm cửa lại.

Cổ Nhất Manh có chút buồn bực, tuy nhiên cô cũng không quá để ý.

Cô ngẩng mặt lên, quyết định tiếp tục tìm phòng 308 tầng ba. Trong khi tìm kiếm, bên tai giống như còn truyền đến tiếng hú sáo nhưng cô không để ý.

Rốt cuộc tìm được phía đông của tầng ba, trước mặt cửa ký túc xá mở ra, một người thiếu niên mặc quần bò áo sơ mi trắng đứng ở cửa.

Thiếu niên mười sáu tuổi vóc dáng thẳng tắp, thần sắc lãnh đạm, dung mạo hoàn mỹ đến mức không có một chút tỳ vết nào, chỗ cổ áo sơ mi được bó một cục, lộ ra hầu kết của người con trai đang trưởng thành.

Mái tóc ngắn màu mực đang còn chút ẩm ướt, rơi tán loạn trên vầng trán cao nhẵn bóng, bởi vì khí chất lãnh đạm mà còn tăng thêm một vòng gọi cảm.

Đây là Tiêu Tẩn.

Khác với Cổ Nhất Manh thì anh thuộc loại người đầu tiên. Có phải là loại người thứ hai với thứ ba hay không thì hiện tại vẫn chưa biết được.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Tẩn, Cổ Nhất Manh lập tức cười, gần như là nhào đến xin cứu cứu: “Tiêu Tẩn, cuối cùng mình cũng đã tìm thấy cậu rồi, cậu không biết mình từ tầng một leo lên tầng ba, lại đi hết một vòng tầng ba cũng không tìm thấy được ký túc xá của cậu, mình còn gặp một tên có cơ bắp coi trấn, cậu ta nhìn mình giống như...”

Cổ Nhất Manh đem kinh nghiệm làm nũng của mình nhìn Tiêu Tẩn, nhìn đến khi khuôn mặt đỏ bừng, cái mũi nhỏ khề nhếch lên, thật vừa ỳ khuất lại vô tội.

Tiêu Tẩn nhìn bộ dạng của Cổ Nhất Manh, nghĩ thầm cô cũng không biết là mình hiện tại đã làm trái với nội quy của trường học — ký túc xá của nam sinh, nữ sinh không được phép vào, ký túc xá của nữ sinh, nam sinh không được phép vào.

Mất thấy tất cả các phòng ký túc của tầng này cửa đều đang mở một nửa, thỉnh thoảng ở sau cửa có có mấy cái đầu như ẩn như hiện, thậm chí bên tai còn truyền đến tiếng hú sáo, Tiêu Tẩn xoa mi tâm, đứng bất động thanh sắc hỏi: “Có việc gì sao?”

Cổ Nhất Manh gật đầu mạnh: “Ừm, đúng rồi, mình có chuyện muốn hỏi cậu.”

Tiêu Tẩn: “Cậu có thể nhắn Wechat với mình.”

Cổ Nhất Manh nghe lời này lại càng ỳ khuất hơn, lên án nói: “Đừng nói nữa, mình không biết làm sao đem dây sạc cắm vào điện thoại được, nên điện thoại kia căn bản là không có cách nào sử dụng.”

Tiêu Tẩn: “...”

Cố Nhất Manh: “Mình tìm cậu là vì...”

Mất thấy Cố Nhất Manh một lần nữa miêu tả quá trình chỉ vì đi tìm mình mà cô phải xông pha khói lửa như thế nào, Tiêu Tấn quyết định đem cô đi ra khỏi ký túc xá của nam sinh, tránh cho ký túc xá nam sinh bị hỗn loạn.

“Có việc gì thì ra ngoài rồi nói đi.”

“Được.”

Tin tức có một nữ sinh ngay tại ngày đầu khai giảng liền xâm nhập ký túc xá tầng ba của nam sinh trong nháy mắt đã truyền khắp ký túc xá nam sinh, tin tức cũng rất nhanh truyền đến ký túc xá của nữ sinh.

Vì vậy, khi Tiêu Tấn cùng Cố Nhất Manh đứng đối diện nhau nói chuyện, dưới bóng cây liễu ở trên sân, có rất nhiều người đứng đằng sau cửa sổ tròn của hai tòa nhà ký túc xá nam sinh và nữ sinh đang bí mật theo dõi một màn này.

Không phải bọn họ quá nhàn rỗi mà là tin tức quá khủng bố.

Cố Nhất Manh là ai?

Cố Nhất Manh có thể bước vào trường trung học B thị là bởi vì bà của Cố Nhất Manh là chủ tịch tập đoàn Trì Thiên.

Tập đoàn Trì Thiên là đại tập đoàn đứng thứ nhất thứ nhì của thành phố B, Cố Nhất Manh lại là đứa con gái duy nhất của chủ tịch của tập đoàn này.

Dạng thiên kim đại tiểu thư này có thể không làm cho người ta chú ý hay sao?

Hưởng chỉ Cố Nhất Manh rất xinh đẹp, chỉ cần tùy tiện mặc một bộ váy vàng nhạt phối cùng giày cao gót, da trắng như tuyết, tóc đen nhánh hơi rối do bị gió thổi buồm thổi xuống sau lưng, theo động tác của nói chuyện của cô mà nhẹ nhàng tại vòng eo lắc lư.

Đây là nhìn phía sau, còn nếu như nhìn chính diện còn có thể thấy được đôi lông mi cong như búp bê sứ và chiếc mũi nhỏ dễ thương, miệng nhỏ đỏ chím chím.

Đây là chính xác là một tiểu cô nương có thể nói rằng được ông trời ưu ái, là công chúa nhỏ của thành phố B.

Vậy mà ngày khai giảng đầu tiên Cố Nhất Manh liền chạy đi đến ký túc xá nam sinh để tìm người!

Có bất ngờ hay không? Có kinh ngạc hay không?

Hết lần này đến lần khác vẫn là đến tìm Tiêu Tấn.

Tiêu Tấn là ai?

Tiêu Tấn là người vinh dự được đặt chân vào trường trung học số một của thành phố B với số điểm tuyệt đối.

Đây là con người rất xứng với danh học bá.

Nghe nói học bá đã giành được nhiều huy chương vàng trong các cuộc thi khác nhau. Từ trước đến giờ, trong các kỳ thi đều xếp hạng một đạt điểm tuyệt đối, nếu như có ngày nào mà được 99 điểm thì mới là một tin tức nóng, còn đạt điểm tuyệt đối là bình thường.

Dạng người như Tiêu Tấn đương nhiên sẽ nhận được các thông báo nhập học từ các trường danh tiếng, trường trung học số một thành phố B chỉ để đào được học bá như thế này mà hiệu trưởng trường học đã tự thân xuất mã cùng anh tâm sự, cũng đảm bảo ba năm học của anh là miễn phí, thậm chí còn có học bổng lớn.

Cứ như vậy, Tiêu Tấn đã nhập học vào ngôi trường này.

Hiện tại thế mà thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn lớn thành phố B lại đi đến ký túc xá nam sinh tìm học bá Tiêu Tấn, đồng thời Tiêu Tấn còn không nói hai lời liền trực tiếp mang theo thiên kim đại tiểu thư đi đến chân cây liễu ở bãi tập tâm sự.

Đây là sự kết hợp giữa tài năng cùng tiền tài, hay đó là một sự thiếu thốn về đạo đức?

Ở phía sau cửa sổ, các học sinh đều xem không hiểu.

Bọn họ chỉ hân huyên tròn vẹn mười tám phút ba mươi giây cuối cùng hai người vai song vai đi về đến tầng dưới của ký túc xá, trước khi chia tay, Tiêu Tấn còn xích lại gần nói với Cố Nhất Manh cái gì đó, xong rồi Cố Nhất Manh khéo kéo gạt đầu.

Các nam sinh nhìn một màn này, vẻ mặt như đưa đám.

Phần đầu hai mươi năm nay, bông hoa xinh đẹp cứ như thế mà có chủ.

Các nữ sinh nhìn một màn này, tâm can tan nát.

Mới biết mình sẽ được học cùng một lớp với Tiêu Tấn thì vui không hết, giờ lại thấy cái này, mộng tưởng tan vỡ.

Tầng ba phòng 305 ký túc xá.

Trong phòng ký túc xá lúc trước có bốn học sinh, hiện tại chỉ còn ba người.

Ba nữ sinh nhìn nhau, việc ở cùng nhau còn chưa quen thuộc, nhưng mỗi người đều nhìn ra ý tứ từ trong mắt đối phương.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không có việc gì thì có thể đi hỏi một chút.

Mình cảm thấy, vẫn nên hỏi một chút...

Cuối cùng cửa phòng ký túc xá cũng được mở ra, nhân vật phong vân Cố Nhất Manh thời điểm đi vào phòng ký túc xá thì được ba bạn học vây quanh.

“Nhất Manh, cậu vừa đi ra ngoài làm gì vậy?” Người nói chuyện chính là chủ đại của phòng này Lâm Phi Phi, Lâm Phi Phi có dáng người cao, khi dậy thì cô có chút mập.

“Nhất Manh, vừa rồi cậu đi tìm Tiêu Tấn à? Cậu quen biết Tiêu Tấn sao?” Người nói tiếp theo là tiểu mỹ nữ của phòng Tô Tiểu Nghiên, Tô Tiểu Nghiên thuộc dạng nữ sinh yêu kiều ôn nhu, cười một cái liền lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ.

Người cuối cùng không nói gì, chỉ là nhìn qua Cố Nhất Manh- Hàn Nhục.

Hàn Nhục dáng dấp cũng rất đẹp, tuy nhiên cô là một băng sơn mỹ nhân, nghe nói cũng là học bá, và chính là loại Cố Nhất Manh khâm phục nhất- là loại người thứ ba, vừa có điều kiện lại vừa có học thức.

Cố Nhất Manh sau khi cùng Tiêu Tấn nói chuyện, tâm tình thật tốt, vừa đi vừa ngậm nga hát, vừa vào cửa đã thấy bạn bè cùng phòng nghi vấn hỏi dồn dập, cô cười híp mắt trả lời:“Tiêu Tấn sao, mình đương nhiên là quen biết, vừa rồi mình đi tìm cậu ấy.”

“Cậu tìm cậu ta làm gì?” Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên trầm miệng một lời hỏi, Hàn Nhục cũng nhìn Cố Nhất Manh nhiều hơn một chút.

“Mình đến tìm cậu ấy nói chuyện.” Cố Nhất Manh rất vui mừng, hóa ra bạn cùng phòng quan tâm mình như vậy? Quá tốt rồi, mẹ ruột cuộc cũng không cần lo lắng cho cô không có cách nào có quan hệ tốt với bạn cùng phòng.

“Nói chuyện gì cơ?” Hàn Nhục muốn giúp Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên mới hỏi một câu.

“A? Nói chuyện gì sao?” Cô Nhất Manh nhìn đáng vẻ của mọi người một lượt rồi có chút ngại ngùng nhỏ giọng nói: “Minh vừa rồi giặt quần áo, không biết có nên hòa bột giặt vào nước trước hay để trực tiếp lên trên quần áo, vì vậy vừa rồi mình đi hỏi Tiểu Tấn.”

.....

Lâm Phi Phi ngáy người.

Tô Tiểu Nghiên không dám tin tưởng nhìn Cố Nhất Manh.

Hàn Nhược nhất thời cũng nói không ra lời nào.

“Cho nên... Cậu giặt rồi xông vào ký túc xá nam sinh, tìm được Tiểu Tấn, xong lại kéo Tiểu Tấn đến bãi tập để thỉnh giáo vấn đề giặt quần áo?” Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên hoài nghi hỏi.

“Đúng vậy, có gì không đúng sao?” Cố Nhất Manh nhìn bộ dạng không thể tưởng tượng nổi của các cô.

Vì cái gì mà mọi người có bộ dạng khiếp sợ như vậy, không hiểu thì đi hỏi, đây không phải là rất bình thường sao.

“Không có... không có gì là không đúng...”

Phòng ký túc xá vang lên âm thanh vô lực của hai người.

Tối hôm đó, nhóm nữ sinh của trường trung học thành phố B có lưu hành một bài viết: “Thiên kim tiểu thư xông vào ký túc xá nam sinh vì cái gì? Chỉ vì giặt quần áo, hướng dẫn cách giặt rất đơn giản! Đây cho mọi người một trăm loại bột giặt để sử dụng bao gồm cả cách sử dụng, nhấn vào “Đọc nguyên văn” để chia sẻ cho mọi người.

Đôi lời: Qua báo rồi nên tui up chương cho mọi người đây>.<

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Để Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạn học, tớ có thể dạy cậu

Edit: Đoàn Anh

Beta: Đoàn Uyển Du

Cố Nhất Manh cuối cùng đem mấy bộ quần áo kia giặt xong rồi phơi bên trên, sau đó rửa mặt, nằm ở trên giường.

Sau khi nằm trên giường mềm mại, cô thích ý thử phào một cái, sau đó cầm điện thoại đi động lên khởi động máy.

Mở điện thoại ra, đầu tiên bên trong Wechat bắn ra mấy tin nhắn Wechat.

Tin thứ nhất là từ "Mommy xinh đẹp" gửi tới: Manh Manh, thế nào, ngày đầu tiên khai giảng đã quen chưa? (Chỗ này đã lược bỏ một trăm chữ)

Cố Nhất Manh trả lời.

Tin thứ hai là từ "Cha soái ca" gửi tới: Manh Manh, bạn bè thế nào, có tên chết tiệt nào ăn hiếp con hay không, nếu như ăn hiếp con %#@ \$&#@% (Chỗ này đã lược bỏ một trăm chữ).

Cố Nhất Manh trả lời.

Tin thứ ba là từ "Tiểu Tấn" gửi tới, so với đảng người phía trước, anh rất đơn giản: Tắm xong chưa?

Cố Nhất Manh trả lời: Giặt sạch. Phơi lên.

Tiểu Tấn: Có thể dùng điện thoại?

Cố Nhất Manh cười, dự định trả lời, kết quả là nhìn thấy "Tiểu Tấn đã gỡ một tin nhắn". Cố Nhất Manh cười to nghĩ thầm, thì ra Tiểu Tấn cũng có lúc ngớ ngẩn, đều đã trả lời tin nhắn Wechat, điện thoại nhất định có thể dùng mà.

Khó có được lúc có thể gặp Tiểu Tấn, cô lập tức gửi cho anh một cái biểu cảm thỏ con nghịch ngợm cạo mặt.

Tiểu Tấn: Đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi học.

Cố Nhất Manh rất ngoan rất ngoan trả lời: Vâng vâng! Biết rồi!

Một lát sau, bên Tiểu Tấn không có động tĩnh, Cố Nhất Manh cho là Tiểu Tấn đã ngủ, liền muốn cất điện thoại chuẩn bị đi ngủ, ai ngờ lúc này, Tiểu Tấn lại gửi tới một tin nhắn Wechat: Sau này tìm tôi, đừng tới ký túc xá nam sinh mà hãy nhắn Wechat cho tớ.

Cố Nhất Manh: Vậy nếu như Wechat cậu không hoạt động thì sao?

Tiểu Tấn: Sẽ luôn hoạt động.

** * * * *

Sáng sớm hôm sau bắt đầu, bầu không khí cảm giác có chút khẩn trương, mọi người đều tranh thủ rửa mặt chuẩn bị đi học, bên trong phòng rửa mặt đều tràn ngập không khí khẩn trương. Cố Nhất Manh vội vàng rửa mặt, mặc đúng đồng phục, đi theo ba người bạn cùng phòng đến lớp.

Thật đáng tiếc, cô và Tiểu Tấn không cùng lớp, cô là lớp ba, Tiểu Tấn là lớp một.

Nhưng mà may mắn là lớp ba và lớp một đều cùng một đội ngũ giáo viên, giáo viên kiểu này nhất định sẽ giao bài tập giống nhau, cô lại có thể dựa vào bài tập của Tiểu Tấn.

Học kỳ mới đầu tiên khai giảng咯, chủ yếu là điểm danh, tự giới thiệu, để mọi người biết nhau trước, đồng thời chọn ra đến ban lãnh đạo lớp. Chủ nhiệm lớp họ Trần, chủ nhiệm Trần nhìn một chút, muốn cho Cố Nhất Manh làm ủy viên văn nghệ, Cố Nhất Manh liền từ chối.

Mẹ cô là một diễn viên nhảy nổi tiếng, cũng thông thạo đàn violon, không phải cô không thể, cô từ nhỏ đã không thích những này, té bảo về âm nhạc và vũ đạo cũng giống như là không.

Cuối cùng chủ nhiệm Trần cho Cố Nhất Manh một cái tên tuổi "Ủy viên lao động", ủy viên lao động làm gì, thì là mỗi ngày vệ sinh quét dọn lớp và mỗi tháng cũng là vệ sinh quét dọn lớp.

Trở thành ủy viên lao động Cố Nhất Manh cảm thấy trong lòng lộn xộn, nhưng mà cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Giáo viên sắp xếp rồi tiếp tục nói, tuần thứ nhất phải quen thuộc hết hoàn cảnh trường học, tuần thứ hai liền bắt đầu huấn luyện quân sự, bốn phía sân trường nơi huấn luyện quân sự ồn ào, các bạn học còn đang vui đùa.

Chương trình học buổi sáng cuối cùng cũng kết thúc, mọi người nhao nhao phóng tới nhà ăn. Cố Nhất Manh cũng đi theo Lâm Phi Phi, Tô Tiểu Nghiên, Hàn Nhược, chạy vội đến nhà ăn, cảm thê học sinh của mình chuẩn bị mua cơm. Trong phòng ăn quá nhiều người, mấy cô gái phân công đơn giản, Cố Nhất Manh phụ trách lưu thủ chiếm tóa*, mấy nữ sinh khác phụ trách đi xếp hàng mua cơm.

*Lưu thủ chiếm tóa: ở lại giữ chỗ ngồi

Cố Nhất Manh đem cặp sách màu hồng, điện thoại, túi tiền của mình hết thảy để lên bàn, tham lam chiếm đoạt cái bàn bốn người này. sau đó ngược đầu lên bắt đầu nhìn Lâm Phi Phi các cô.

Lúc này, một giọng nam sinh vang lên bên tai: "Này... Bạn học, xin hỏi chỗ có ai không?"

Cố Nhất Manh nhìn sang, là một nam sinh cao cao to to, dáng người cường tráng, giống như con trâu, nhưng mà nhìn xem ít nhiều có chút nhìn quen mắt. Trong tay nam sinh bưng một cái khay, rất tự nhiên đang tìm chỗ ngồi.

Cô mạnh mẽ nói: "Bên này bốn chỗ ngồi đều có người, bên kia còn một chỗ không ai ngồi."

Nam sinh có vẻ hơi ngượng ngùng: "Mình chỉ có một mình, vậy mình ngồi ở đây."

Cố Nhất Manh gật đầu.

Nam sinh nhìn Cố Nhất Manh, nhỏ giọng nói: "Bạn học, tên mình là Trần Dật Vân, là học sinh lớp ba, hai người chúng ta là bạn học cùng lớp."

A, thì ra là bạn học cùng lớp!

Cố Nhất Manh tranh thủ nhiệt tình chào hỏi, lại tự giới thiệu. Trần Dật Vân nhìn Cố Nhất Manh: "Bạn học Cố Nhất Manh, cậu còn nhớ tớ không, chúng ta đã gặp qua."

Cố Nhất Manh than thở: "Cái này... Lớp chúng ta rất đông người, trí nhớ mình không tốt, không quá chú ý..."

Trần Dật Vân nhắc nhở: "Chúng ta ở tú xá nam sinh từng gặp qua, lúc ấy mình —— " Anh buông tay xuống: "Lúc ấy mình vừa mới tắm rửa xong..."

Cố Nhất Manh gạt bỏ kinh ngạc, sau đó hồi tưởng lại, cuối cùng cũng hiểu rõ: "Cậu là cái người —— "

Lúc đó một nam sinh to con, trước ngực toàn cơ bắp, nhìn thấy cô giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh chạy trốn chết bên trong miệng còn là "Có nữ sinh, có nữ sinh".

Trần Dật Vân đỏ mặt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng, là mình."

Cố Nhất Manh nhìn không được cúi đầu nhìn thân ngực cậu ta, mặc nguyên cái áo thun xanh lam đó có thể thấy được chỗ phình lên, ờ, cô nhớ kỹ cái bắp thịt này, nhưng vì mặc quần áo vào thì không quá dễ nhận ra.

Trần Dật Vân đánh giá Cố Nhất Manh bên cạnh, chỉ cảm thấy cô gái nhỏ trước mắt đáng vẻ thật tình tế, đẹp đến mức giống như búp bê, một cô gái thật đẹp mắt.

Anh nghĩ nghĩ, nhớ đến tối hôm qua trong list bạn bè nhìn thấy "Mười tám bí quyết theo đuổi nữ sinh", quyết định thử một lần, thế là nở ra một cái nụ cười xán lạn, sau đó nói với Cố Nhất Manh: "Bạn Cố Nhất Manh, chúng ta đều là bạn học, nếu có cần, cậu cứ việc nói, mình có thể giúp cậu."

Cố Nhất Manh dúi bụng, trong lòng nhớ đồ ăn, nhìn không được ngược đầu lên nhìn xem Lâm Phi Phi các cô, vì sao còn chưa mang com đến?

Nghe được Trần Dật Vân nói như vậy, tranh thủ thời gian cười lắc đầu: "Đều là bạn học, nên giúp đỡ cho nhau mà! Sau này cậu có gì cần cũng thật lòng nói, tớ sẽ tận lực giúp cậu."

Trần Dật Vân: "Mình sẽ dùng sữa tắm, sẽ dùng kem đánh răng, sẽ dùng dầu gội."

Cố Nhất Manh: "???"

Trần Dật Vân nhìn Cố Nhất Manh đẩy mặt dầu chấm hỏi, nhanh chóng tăng giá cả cho mình: "Mình còn biết dùng dầu xả!"

Cố Nhất Manh từ mặt mũi đầy dầu chấm hỏi trở thành kinh hãi.

Đầu óc người này không phải có vấn đề chứ? Cố Nhất Manh bắt đầu chuẩn bị muốn đứng dậy chạy trốn nhưng vẫn tiếp tục ngồi ở đây bảo vệ cẩn thận bốn chỗ ngồi không dễ dàng chiếm được, ngay lúc cô không biết phải lựa chọn ra sao, Lâm Phi Phi các cô cuối cùng cũng trở về!

Có đồng bọn, Cố Nhất Manh rốt cục cũng có cảm giác an toàn, nhanh chóng chào hỏi các cô rồi cùng nhau ăn com.

Trần Dật Vân nhìn thấy lại có mấy nữ sinh tới, liền cúi đầu ăn com không lên tiếng.

Mấy nữ sinh liu riu bắt đầu thảo luận buổi họp lớp hôm nay, trò chuyện một chút, đến nam sinh trong lớp cũng khó tránh khỏi.

Lâm Phi Phi: "Cậu Lộ Cẩm Châu kia đáng người rất đẹp trai, có phong phạm, nghe nói việc học tập cũng rất tốt, Nhất Manh cậu cùng Lộ Cẩm Châu ngồi cùng bàn, thật tốt!"

Cảm thấy thật ghen tị, Cố Nhất Manh vì sao lại cùng Lộ Cẩm Châu ngồi cùng bàn nữa nha nha nha nha

Tô Tiểu Nghiên: "Tớ cảm thấy cậu ấy không đẹp trai bằng Tiêu Tấn, cũng không học giỏi bằng Tiêu Tấn, các phương diện khác cũng không bằng Tiêu Tấn!"

Thật ghen tị, Cố Nhất Manh cùng Tiêu Tấn đáng vẻ giống như rất quen thuộc rất quen thuộc nha nha nha nha.

Cố Nhất Manh hồi tưởng lại, nhớ lại Lộ Cẩm Châu là học bá phương nào, đúng là rất đẹp trai, đương nhiên không đẹp trai bằng Tiêu Tấn, nhưng mà người rất ưu tú, trực tiếp trúng tuyển cao nhất lớp trường lớp ba, hơn nữa còn ngồi cùng bàn với cô.

Lâm Phi Phi: "Tiêu Tấn rất ưu tú không sai, thế nhưng đã là hoa có chủ, vẫn là Lộ Cẩm Châu tốt, người rom ven đường người có cơ hội."

Cô hăm mộ nhìn về phía Hàn Nhục nói: "Hàn Nhục thật hạnh phúc, sau này nhờ có công việc ở lớp có thể thường xuyên tiếp xúc với Lộ Cẩm Châu."

Lần này lớp phó là Hàn Nhục, làm lớp trưởng và lớp phó, cơ hội tiếp xúc đương nhiên so người khác nhiều hơn.

Hàn Nhục nghe được mọi người nói như vậy, mí mắt không chuyển động gì, chỉ là nhàn nhạt nói một câu: "Không cảm thấy vui vẻ."

Tô Tiểu Nghiên nhiu nháy: "Hà!"

Cố Nhất Manh có chút nghi ngờ, cô chậm nửa nhịp hỏi: "Tiêu Tấn có chủ rồi? Ai vậy?"

Cô vì sao không biết, Tiêu Tấn có bạn gái? Không được không được cô đến phái tập trung thu thập tình hình báo lại, trở về nói cho đi Phùng!

Mà Lâm Phi Phi, Tô Tiểu Nghiên thì dùng ánh mắt nhìn Cố Nhất Manh như nhìn thẳng góc: "Chẳng lẽ không phải cậu sao?"

Cố Nhất Manh kinh ngạc: "Tớ? Không phải các cậu hiểu lầm rồi!"

Cô? Cô cùng Tiêu Tấn?

A, làm sao có thể! Cô nói chuyện này, tất cả mọi người nhìn về phía cô, kể cả Hàn Nhục, càng thêm Trần Dật Vân.

Trần Dật Vân mừng thầm, xem ra có cơ hội, có cơ hội!

Hàn Nhục không lên tiếng, chỉ là lẳng lặng mà nhìn Cố Nhất Manh.

Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên trầm miệng một lời: "Vậy các cậu cuối cùng xảy ra chuyện gì? Ngày đầu tiên khai giảng, cậu chạy tới ký túc xá nam sinh trực đem cậu ta xách ra ngoài bãi tập quân sự!"

Nghe nói Tiêu Tấn là một nam sinh rất lạnh lùng, bình thường cũng không thích nói chuyện, cũng không thích trả lời người khác, là học bá, luôn luôn phải có điểm khác biệt, đặc điểm của Tiêu Tấn là lạnh lùng!

Thế nhưng Tiêu Tấn như vậy mà đối xử với Cố Nhất Manh "Cách dùng nước giặt quần áo" gọi đến liền đến.

"Chúng tớ từ nhỏ đã biết nhau, quen biết từ rất lâu, cậu ấy đương nhiên sẽ giúp —— "

Mới nói được nửa câu, Cố Nhất Manh liền thấy cậu thiếu niên đang bưng khay đến.

Thằng tấp giống như một gốc bách thụ, vẫn áo sơ mi trắng quần bò, mặt mày vẫn lãnh đạm.

Anh đi đến phía sau, trực tiếp ngồi xuống một chỗ vắng vẻ không tốt lắm.

Anh ngồi xuống, Lâm Phi Phi các cô lập tức không lên tiếng.

Cố Nhất Mạnh tranh thủ thời gian hướng về phía Tiêu Tấn chào hỏi: "Các cậu mở hộp lớp sao rồi? Thế nào?"

Tiêu Tấn: "Vẫn tốt."

Cố Nhất Mạnh: "Ồ... Chúng tớ mở hộp lớp, tớ là ủy viên lao động!"

Khóc miệng Tiêu Tấn đồng cảm.

Ủy viên lao động? Đáng vẻ cô giống như sẽ lao động sao?

Cố Nhất Mạnh: "Cậu là cán bộ trực nhật sao?"

Tiêu Tấn: "Tớ là lớp trưởng."

Cố Nhất Mạnh: "Oa, cậu thật giỏi, ban cán bộ đứng thứ nhất trong lớp, chức lớn nhất!"

Tiêu Tấn: "..."

Xung quanh mấy cô gái còn có Trần Dật Vân đều không lên tiếng, cúi đầu yên lặng mà ăn cơm, đồng thời vênh tai nghe hai nhân vật "Tài" và "Mối" này như được dịp tốt ngồi phản công việc nhà.

Còn nữa vừa rồi Cố Nhất Mạnh nói cô từ nhỏ đã quen biết Tiêu Tấn, vậy làm sao quen biết được? Nhưng mà còn chưa nói xong, thật đáng tiếc.

Thanh mai trúc mã sao?

Thế nhưng... Nghe nói gia cảnh của Tiêu Tấn không tốt, cha là liệt sĩ mất sớm, mẹ cậu ta làm công nhân nuôi sống cậu ta, rất vất vả...

Tiêu Tấn người này làm sao có thể cùng con gái của chủ tịch tập đoàn Trì Thiên là thanh mai trúc mã?

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Để Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cố Nhất Mạnh là ủy viên lao động, nhưng đáng vẻ cô nhìn qua xác thực không giống như kiểu người có thể lao động.

Lộ Cẩm Châu thờ ơ lạnh nhạt nhìn vị tiểu thư non mềm ngồi cùng bàn này.

Nói cô non mềm, thật không có ủy khuất cô.

Cô hôm nay mặc một cái váy vải bông thuần trắng, váy cắt xén vừa phải, bên trên cổ áo cùng ống tay áo là hoa văn được thêu thùa thủ công tinh xảo, nhìn kỹ thì cảm thấy rất tinh quý. Cổ áo không cao không thấp, vừa khéo lộ ra xương quai xanh tinh xảo mảnh khảnh, khiến cho người ta cảm thấy cô gái này từ trong ra ngoài đều là sạch sẽ.

Bên trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền màu đỏ.

Mặt dây chuyền khảm trong váy không nhìn ra được là cái gì, bất quá sợi tơ đỏ kia như ẩn như hiện nổi bật trên nền cổ trắng nõn mảnh khảnh, nhẹ nhàng rũ xuống xương quai xanh tí mỉ.

Lộ Cẩm Châu cũng coi là có kiến thức nhiều, nhưng lúc này cũng không nhận được khế hất sâu một hơi.

Cô gái này như búp bê trắng bằng sứ, đựng một cái sợ sẽ hư.

Thế nhưng vừa rồi cậu lại có loại xúc động muốn chạm, muốn đem cô làm hư.

Lúc này Cố Nhất Mạnh đem hộp đựng bút mở ra, lật ra sách giáo khoa. Lộ Cẩm Châu nhìn thấy, hộp đựng bút của cô là màu hồng thủy tinh, tỏa ra ánh sáng lung linh óng ánh, trên sách học mới phát được bao bì sách cũng là màu hồng nốt, rất nữ tính rất tinh xảo.

Lộ Cẩm Châu thu hồi ánh mắt, trong lòng muốn cười đến điên.

Bây giờ là khi nào rồi, sao còn có người bao bì sách cơ chứ, là học sinh tiểu học sao?

Còn có nguyên cái hệ liệt màu hồng kia đập vào mắt, Lộ Cẩm Châu hoài nghi mình đã thấy nhiều loại màu hồng này.

Chuông vào học vang lên, tiết số học hôm nay sẽ có buổi kiểm tra nhỏ, giáo viên số học muốn kiểm tra qua trình độ toán học cơ sở.

Nghe phải kiểm tra, Cố Nhất Mạnh cũng có chút thấp thỏm, cô sợ nhất là toán học, cực kỳ sợ kiểm tra, hiện tại cực kỳ sợ cùng sợ nhất đều tới . .

Cố Nhất Mạnh nhẹ nhàng nắm vuốt cục tẩy, đầu bắt đầu suy nghĩ lung tung, Tiêu Tấn có phải cũng kiểm tra toán học, cậu aya khẳng định không lo lắng đâu nhỉ?

Ngày lúc Cố Nhất Mạnh còn đang xoắn xuýt, kiểm tra toán bắt đầu.

Kỳ thật nội dung cũng không khó, đều là sơ trung, thế nhưng Cố Nhất Mạnh sau khi thi xong cấp ba thì suốt kỳ nghỉ hè đã bắt đầu thả lỏng bản thân, hiện tại những cái đề toán kia cô nhìn quen mắt biết bao nhiêu, nhưng vấn đề chính là không biết phải làm sao.

Cô nóng nảy bóp bút mực vào cục gỗ.

Trên đời này rốt cuộc có bao nhiêu đề chuyên môn làm người ta khó xử vậy? Đến cùng là ai phát minh ra thế?

Lộ Cẩm Châu bên cạnh cầm bút làm bài, chỉ mất phân nửa thời gian quy định đã làm xong. Sau khi làm xong, cậu giương mắt nhìn cô nương ngồi cùng bàn bên cạnh một chút, cô nương ngồi cùng bàn mới làm một nửa, lại còn tô xóa sửa tới sửa lui.

Lộ Cẩm Châu bên môi câu lên một nụ cười, có chút khinh thường nghĩ, đúng là gỏi thêu hoa một bụng cỏ.

Cố Nhất Mạnh vừa nhìn vừa làm bài, sàu đến muốn mạng, ngẩng đầu một cái, vô tình bắt gặp vẻ mặt chế giễu của Lộ Cẩm Châu kia. Cô nháy mắt mấy cái, có chút không rõ, cậu ta vì cái gì nhìn cô như vậy?

Đắc tội cậu ta? Hình như không có.

Từ khi bọn họ ngồi cùng bàn, cũng mới chỉ giao tiếp sơ sơ, lễ phép chào hỏi. Cậu ta nhìn cô vẻ lạnh nhạt, không có một chút ý tứ gì với bạn ngồi cùng bàn, mà cô trước mắt cũng không có muốn cùng cậu thâm giao ý tứ.

Cho nên cậu ta vì cái gì mà cười trên nỗi đau của người khác như thế?

Lộ Cẩm Châu nhìn thấy Cố Nhất Mạnh vẽ mặt hắc bạch phân minh, mắt to thanh tịnh nghi hoặc nhìn cậu, lông mi nháy nháy, giống như rất vô tội.

Cậu càng thêm cảm thấy buồn cười, sau đó lại cảm thấy cô bé này thật ngốc, quả nhiên là chỉ có bề ngoài, liền hai môi khẽ động, chậm rãi phun ra hai chữ: "Ngu ngốc."

Cố Nhất Mạnh nghe đến hai chữ đó, ngược lại là không giận, chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu, tiếp tục cúi đầu làm bài.

Như thế lại khiến Lộ Cẩm Châu ngoài ý muốn, cậu vốn nghĩ cô bé này sẽ xấu hổ tức giận, sẽ úy khuất nước mắt chảy dài, ít nhất cũng phải nguyền cậu một cái nói một tiếng "Cậu chờ đó".

Vậy mà cô lại không có phản ứng gì.

Một buổi học kết thúc, Cố Nhất Mạnh thở phào một hơi, cô cảm thấy mình hôm nay như vượt qua Vạn Trọng sơn.

Hôm nay có sáu tiết, vậy mà mỗi tiết đều là kiểm tra, còn có muốn để cho người ta sống hay không? Cố Nhất Mạnh chờ bọn Lâm Phi Phi cùng đến phòng ăn ăn cơm tối, dự định lúc ăn cơm tối thuận tiện hỏi đám Lâm Phi Phi kiểm tra thế nào, ờ, vẫn là hỏi Hàn Nhựt thì hơn, Hàn Nhựt là nữ học bá, khẳng định lợi hại hơn.

Đang chờ thì trước mặt xuất hiện một đôi giày.

Một đôi giày kiểu nam, xem như là giày vận động rất phổ thông. Đôi giày này không có gì lạ, nhưng Cố Nhất Mạnh lại rất quen thuộc. Đây là đồ cô chọn, là lễ vật cô đưa cho Tiêu Tấn, nhìn thì không xuất chúng, nhưng thật ra là một nhãn hiệu lớn.

"Mất hồn?" Tiêu Tấn nhìn bộ dáng ủ rũ cúi đầu kia của Cố Nhất Mạnh, nhàn nhạt hỏi.

"Ài, các cậu không có kiểm tra sao?" Cố Nhất Mạnh gặp được Tiêu Tấn, nhịn không được úy khuất.

Tiêu Tấn chính là thân nhân của cô, gặp được thân nhân, một bụng úy khuất nhịn không được bèn hiện hết ra bên ngoài.

"Có." Tiêu Tấn từ trước đến nay không quá thích nói chuyện, có nói gì thì cũng là lời ít ý nhiều.

"Vậy chắc là cậu kiểm tra rất khá!" Cố Nhất Mạnh lườm Tiêu Tấn một cái.

Cái nhìn này giống như bao hàm thâm ý, ước ao ghen tị, còn có hay không có thể làm sao.

"Làm sao, tờ thi tốt, cậu không vui?" Tiêu Tấn nhìn xem dáng vẻ trẻ con kia của cô, trong mắt mang theo chút ý cười khó có được.

"Không có, không có!" Cổ Nhất Mạnh nhanh chóng nói: "Cậu thi tốt tờ đương nhiên vui rồi, vừa vặn cậu nói cho tớ một chút đi, cuối cùng thì một đồng bao nhiêu đề làm sao làm hết, tớ vì cái đồng đề kia đều sầu chết rồi."

"Đi ăn com trước." Ngay lúc Tiêu Tấn nói như vậy, đã thấy mấy người Lâm Phi Phi hướng bên này đi tới.

"Ồ. . ." Cổ Nhất Mạnh không lập tức đáp ứng, con mắt nhìn theo Lâm Phi Phi.

Cô muốn cùng bạn bè cùng phòng ăn com, mới quen biết không bao lâu, cô còn muốn cùng bọn họ xây dựng quan hệ thật tốt, về phần Tiêu Tấn. . . sẽ không nóng nảy một trận vì chuyện này đâu nhỉ?

Lúc này đám người Lâm Phi Phi Hàn Nhục đã tới trước mặt, chào hỏi lẫn nhau.

Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên đối với vị học bá Tiêu Tấn trong truyền thuyết này là ôm tâm thái chiêm ngưỡng, khó có được cơ hội tiếp xúc khoảng cách gần như vậy, cũng nhìn không được nhìn thêm vài lần.

Ngược lại là Hàn Nhục, thần sắc nhàn nhạt. "Bạn học Tiêu, thật là đúng dịp." Hàn Nhục nói với Tiêu Tấn.

Tiêu Tấn nhìn thoáng qua Hàn Nhục, cậu có biết Hàn Nhục, ở trong mấy cuộc thi cũng gặp qua mấy lần, trong ấn tượng của cậu thì là một nữ sinh rất ưu tú, bắt quai cũng văn văn như thế.

"Thật là đúng dịp." Tiêu Tấn cũng hướng về phía Hàn Nhục gật gật đầu.

Lâm Phi Phi các cô nhìn Tiêu Tấn một cái, lại nhìn Hàn Nhục, các cô không nghĩ tới Hàn Nhục lại cùng Tiêu Tấn quen biết, đều có chút ngoài ý muốn.

Cổ Nhất Mạnh cũng không nghĩ tới, bắt quai ngẫm lại Tiêu Tấn trước kia thường xuyên tham gia các loại thi thố, người quen biết nhiều, cũng không có gì lạ.

Đều là học bá, học bá cùng học bá đương nhiên là có tiếng nói chung cũng dễ dàng quen biết nhau.

Đã đều quen biết vậy dĩ nhiên là cùng nhau ăn com, thế là bỗng nhiên bữa tối này, Tiêu Tấn cùng bốn nữ sinh đi ăn với nhau.

Trong buổi ăn, mọi người khó tránh khỏi thảo luận bài kiểm tra hôm nay, mọi người bắt đầu trao đổi đáp án, Tiêu Tấn trí nhớ tốt, các nữ sinh hỏi câu nào, cậu đều có thể lập tức nói ra đáp án. Mấy nữ sinh liu riu, hoặc là may mắn mình đáp đúng, hoặc là ảo não mình đáp sai.

Từ đầu đến cuối, Hàn Nhục một mực rất yên tĩnh, không nói lời nào, chỉ là cúi đầu yên lặng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Đã Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Cổ Nhất Mạnh đi theo Tiêu Tấn trên đại lộ của trường.

Cô đang hưng phấn bưng bưng nói với anh về những người bạn cùng phòng của mình, cuối cùng đưa ra kết luận: "Nói tóm lại, tất cả bọn họ đều rất tốt."

Tiêu Tấn nhướn mày: "Ừ, cho nên cậu đứng núi này trông núi nọ, chỉ muốn cùng các cô ấy ăn com, không muốn ăn com cùng mình."

Cổ Nhất Mạnh cười, lên nhìn Tiêu Tấn, vẻ mặt chột dạ: "Mẹ nói, mình phải có quan hệ tốt với bạn cùng phòng!"

Tiêu Tấn ngược lại không có trách ý của cô: "Bữa tối hôm nay làm sao thế? Ăn không ngon sao? Hay là thi không được nên tâm trạng không tốt?"

Cổ Nhất Mạnh thấy anh nói như vậy, bắt đầu đi liếc anh một cái. Cái đó hử không ra xách cái đó hử, bạn học cậu thật giỏi.

Tiêu Tấn nhìn cô không nói chuyện.

Cổ Nhất Mạnh không chịu được sự yên lặng, đành phải mở miệng nói trước: "Cũng không có gì, chỉ là bài kiểm tra không được tốt, còn gặp được tên ngồi cùng bàn làm mình bực mình, mình đang suy nghĩ có cần xin giáo viên đổi vị trí không."

Thật ra cô không để ý người ta nói mình dần hay ngu ngốc, mình học tập không giỏi thì người khác muốn nói sao cũng được.

Nhưng vấn đề là bị một nam sinh không quen biết nói mình ngu ngốc, mấy ai có thể chịu được chứ.

Cô có thể tưởng tượng lại mình và tên cùng bàn kia sẽ đẩy mùi thuốc súng.

Cô cảm thấy chuyện đi chỗ khác vẫn là tốt hơn.

Tiêu Tấn nháu mày, nhìn Cổ Nhất Mạnh hỏi lần nữa: "Đến cùng là chuyện gì?"

Cổ Nhất Mạnh không phải là một cô gái tùy tính, cô rất lạc quan tích cực, không đến mức vì bài kiểm tra không được tốt mà kêu trời trách đất, nhất định là có những thứ khác đã kích cô.

Cổ Nhất Mạnh nhìn Tiêu Tấn, đành phải đem chuyện của Lộ Cẩm Châu nói ra, về sau liên tục nói với Tiêu Tấn: "Chuyện này cậu không được nói với ba mẹ mình, nếu không bọn họ sẽ rất buồn."

Ba mẹ của cô rất thích bao che khuyết điểm, nếu như hai người biết có người nói con gái báo bối của họ như thế, chắc chắn sẽ tới trường yêu cầu giáo viên trừng trị Lộ Cẩm Châu. Nghĩ tới, Cổ Nhất Mạnh cảm thấy lạnh run.

Nói xong, Cổ Nhất Mạnh lại nghĩ đến cái gì đó: "Cũng không được nói cho dì Phùng biết!"

Đi Phùng nhìn cô lớn lên từ nhỏ, đi Phùng thương cô còn hơn cả Tiêu Tấn. Nếu như đi Phùng biết, nói không chừng sẽ nói cho ba mẹ, vì vậy mọi người đều biết.

Tiêu Tán nhìn cô cẩn thận như một đứa bé, trong mắt lộ ra ý cười: "Đã biết."

Nhưng nhớ tới Lộ Cẩm Châu, cảm thấy không được dễ chịu.

Trong trường học, chế độ chia lớp dựa theo thứ tự. Lớp

Việc chia lớp rất công bằng công chính, có thể tìm mối quan hệ để Cố Nhất Manh chung lớp với mình. Nhưng Cố Nhất Manh học tập rất bình thường, nếu như vào lớp bằng cửa sau người ta liếc mắt cũng nhìn ra được. Điều này quá vô lý và không cần thiết.

"Cậu không cần chú ý đến cậu ta, cậu ta nói cậu ngốc, điều đó cũng chứng minh cậu ta kẻ ngu dốt." Tiêu Tán cười lạnh một tiếng: "Chính cậu ta cũng chỉ mấy cân lượng."

Cố Nhất Manh khó được gặp Tiêu Tán bất mãn với người khác, kinh ngạc nhìn cậu một cái: "Tiêu Tán, cậu biết Lộ Cẩm Châu sao?"

Cảm giác, cảm thấy trong lời nói giống như châm biếm.

Tiêu Tán thản nhiên nói: "Chỉ là kẻ thất bại mà thôi."

Cố Nhất Manh nghe xong lập tức vui vẻ. Tiêu Tán hỏi cấp hai thường đứng nhất các cuộc thi, những kẻ thua cuộc dưới tay cậu ấy có thể xếp thành một hàng dài:

"Hừ hừ, người này thật không biết điều, thế mà cũng dám so với học bá sao? Có bản lĩnh so trước mặt cậu,... cậu ta mà đứng trước mặt cậu chắc chắn là kẻ ngu ngốc."

Tiêu Tán: "Ừ."

Cố Nhất Manh tiếp tục hạ thấp Lộ Cẩm Châu: "Còn có còn có, nhìn bộ dáng của cậu ta, thi được hai trăm tám mươi điểm cũng không được vào lớp ba."

Cho dù Lộ Cẩm Châu học tốt thì vị trí cao nhất là thứ ba đúng không? Vẫn là thua kém Tiêu Tán nhiều, lỗ mũi hướng lên trời, có thể thấy đó là một con phượng hoàng nông cạn và kiêu ngạo.

Tiêu Tán: "Ừ."

Cố Nhất Manh đang có tâm trạng rất tốt, trên mặt đầy năng: "Hừ, còn dám nói tớ ngu Tán, ném giấy khen trước mặt cậu ta đi!"

Tiêu Tán: "Được."

- - - - - nhưng vẫn đề là, bạn học, Tiêu Tán học giỏi thì liên quan gì đến cậu ← _ ←.

Đêm nay Cố Nhất Manh và Tiêu Tán nói chuyện rất lâu, cuối cùng mới trở về ký túc xá.

Lúc trở về ký túc xá, các nữ sinh trong ký túc xá còn chưa ngủ. Bọn họ vừa nhìn thấy cô liền sáng mắt mà phóng tới.

"Đến đến, bạn học Cố Nhất Manh, mời nói ra chuyện xưa của cậu!"

Đợi cả đêm, rốt cục cũng tới giây phút này.

Kết quả của bài kiểm tra nhỏ đã nhanh chóng có kết quả. Không ngoài dự đoán của Cố Nhất Manh, thành tích của cô cực kỳ thảm.

Ngoại trừ kết quả môn Tiếng Anh và môn Ngữ Văn coi như không tệ, những môn khác đều thảm đến không muốn nhìn.

Buổi tối là hai tiết tự học, Cố Nhất Manh dồn toàn bộ sức lực của mình vào các bài kiểm tra và vật lộn với những bài sai bị đánh chéo.

Ngược lại, Lộ Cẩm Châu ngồi cùng bàn nhẹ nhõm hơn nhiều. Các môn kiểm tra, ngoại trừ một vài môn cậu ta được 110 điểm, các môn còn lại đều hơn 120 điểm!

Các bài kiểm tra tùy tiện nhét vào hộp bàn liền lấy điện thoại ra chơi.

Cố Nhất Manh nhìn vào bài kiểm tra rất cao điểm bị ném tùy ý sang một bên, hậm mộ đến mắt đỏ hoe.

Rồi lại lặng lẽ nhìn Lộ Cẩm Châu, cô cũng rất muốn chơi điện thoại nhưng cô không chơi được. Cô phải làm lại những bài sai một lần nữa và phân tích cô sai chỗ nào.

Cô lấy chiếc Laptop tinh xảo thanh nhã ra, một bên sửa bài thi, một bên cô ghi lại kiến thức trên bài kiểm tra gây ra lỗi lầm của mình. Bằng cách này, cô có thể tích lũy nhiều bài học theo thời gian, nó thực sự rất giúp ích cho cô.

Lộ Cẩm Châu đang chơi trò chơi, khi nhìn lại thấy cô bạn ngồi cùng bàn tinh xảo như búp bê đang cầm lấy một cây bút hồng phấn và cái Laptop ghi lại những lỗi sai cô mắc phải.

Chữ viết của cô rất tinh tế và gọn gàng, hoàn toàn không phù hợp với những câu hỏi mà cô đã làm sai.

Lộ Cẩm Châu nhìn cô vui đầu ghi chăm chú, nở nụ cười, trong mắt có chút khinh thường: "Người ta nói người chậm cần phải bắt đầu sớm, cậu lại đem cánh ra mà phung phí sức lực, bay không nổi đâu."

Cậu vừa rồi mới liếc qua những lỗi sai đó, cảm thấy xem thế đủ rồi!

Nữ sinh xinh đẹp như thế tại sao có thể dần như vậy chứ? Không thể nào tưởng tượng được, thật nghi ngờ là cô dùng chân để điền đáp án.

Cố Nhất Manh vốn muốn toàn tâm nghiên cứu bài thi của mình, đột nhiên nghe người bạn cùng bàn của mình nói như thế, ngẩng đầu lên liếc cậu một cái.

Cô không hiểu mình đã đụng chạm cậu ta chỗ nào, vì cái gì cậu ta luôn muốn nhắm vào mình? Chẳng lẽ mẹ cậu ta không dạy phải biết yêu thương bạn học à?

Lộ Cẩm Châu gặp Cố Nhất Manh đang ngây thơ mà nhìn mình, giống như không nghe hiểu lời cậu nói. Cảm thấy xem thế đủ rồi, vỗ chán: "Được, gặp được một con chim ngu ngốc ngồi cùng bàn, rất tốt, mỗi ngày có thể nhìn thấy được chuyện vui. Giải trí thế xác lẫn tinh thần, du lịch tại nhà rất cần thiết! "

Cố Nhất Manh liếc mắt nhìn cậu ta, thu ánh mắt, tiếp tục cúi đầu làm bài thi.

Mẹ cô nói gặp được người không có tư cách thì ngàn vạn lần không nên phản ứng, càng phản ứng càng hạ thấp giá trị của con người.

Đúng, chính là như vậy.

Cái này Lộ Cẩm Châu không thể phản bác được, nên nói bạn cùng bàn quá ngu ngốc hay là được nuôi dưỡng quá tốt? Nói đến vậy này cũng không phản ứng, giống như tượng đất, dẫm ba cái cũng không động dấy một chút.

Chặc chặc chặc.

Cố Nhất Manh không có lòng muốn phản ứng với Lộ Cẩm Châu. Về phần Lộ Cẩm Châu muốn cái gì cô cũng không muốn quan tâm. Đối với cô, điều quan trọng nhất là phải học thật giỏi - ngay cả khi bạn có điểm kiểm tra kém, nhưng vẫn phải nỗ lực đúng không.

Ngay cả khi Cố Nhất Manh muốn vui đầu vào việc học lần nữa, cô đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Có một cơn đau nhẹ ở bụng dưới, sau đó phía dưới liền ầm ập ướt át.

Là một nữ sinh trung học, cô chắc chắn hiểu cảm giác đó là gì, quá quen thuộc.

Cô cảm thấy không ổn.

Lần này họ hàng hình như đến sớm, cô không có chuẩn bị băng vệ sinh, trong ký túc xá cũng không có. Cho nên cô phải làm gì bây giờ?

Đây là mùa hè, nếu số lượng quả lớn vậy sẽ bị vấy bẩn. Khi người khác nhìn thấy, sẽ cười chết cô.

Cô cứng ngắc ngồi yên một chỗ, bàn tay đang quay bút ngừng lại.

Cô làm sao bây giờ?

Lộ Cẩm Châu bên cạnh đang chế giễu bình hoa ngồi cùng bàn với bàn dưới, lần nữa cảm thấy điện thoại chơi game.

Thế nhưng ai biết lúc này cậu ta lại cảm thấy không đúng.

Ồ, sao bạn chăm chỉ cùng bàn tại sao không chăm chỉ tiếp đi?

Giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Cố Nhất Manh đang choáng váng ngồi một chỗ, tay chân không di chuyển, giống như bị người ta điểm huyết.

Cậu nhúm mày, tiếp tục nhìn tiếp. Cố Nhất Manh sau nửa ngày trở thành đũa đầu đất giống như được nạp điện, móc điện thoại từ trong bàn học ra, mở Weibo.

Từ góc độ này không thấy rõ cô đang nói chuyện gì, chỉ có thấy góc trái trên cùng hiện lên hai chữ "Tiêu Tẩn".

Lộ Cẩm Châu nhúm mày.

Tất nhiên cậu biết rõ chuyện của Cố Nhất Manh và Tiêu Tẩn vào ngày đầu tiên đến trường. Việc này đã lan truyền khắp trường học và trở thành chủ đề nóng nhất của BBS của trường. Thế nhưng cậu không nghĩ tới vị "nhiệt tình học tập nhiệt tình trong lao động chăm chú tiến tới" ngoan ngoãn, ngu ngốc vậy mà nhắn Weibo với Tiêu Tẩn trong giờ tự học.

Theo quan sát của cậu, đây không giống phong cách của cô.

Cố Nhất Manh không biết Lộ Cẩm Châu đang đầy bụng nghĩ ngợi mình, cô gặp rắc rối với vấn đề của mình.

Đại bạch thỏ phản lại phần: "Anh anh anh, cứu mạng, cứu mạng!"

Tiêu Tẩn: "?"

Đại bạch thỏ phản lại phần: "Làm sao bây giờ, họ hàng của mình đến rồi!!!"

Tiêu Tẩn: "A?"

Đại bạch thỏ phản lại phần: "Dì cả...!"

Tiêu Tẩn: "?"

Cố Nhất Manh muốn khóc, cậu ấy tại sao lại không hiểu? Cậu ấy bình thường không phải rất thông minh sao?

Vì vậy đại bạch thỏ phản lại phần: "Chính là dì cả...! Dì cả hồng hồng!"

Trong khung đối thoại chìm cánh cụt, nick name Tiêu Tẩn một mực hiện lên "Tiêu Tẩn đang nhập..."

Nhưng không có trả lời lại.

Qua hai phút Cố Nhất Manh mới nhận được tin nhắn trả lời.

"Đã biết. Mình giúp cậu đi mua?"

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Dì cả bất ngờ ghé thăm

Tiêu Tẩn: "Hiểu. Vậy tớ đi mua hộ cậu nhé?"

Đại bạch thỏ phản lại phần: "Được...Tớ... cần gấp lắm... gấp lắm"

Tiêu Tẩn: "Cậu đến phòng vệ sinh trước đi, tớ mua rồi đưa đến bên ngoài phòng vệ sinh cho cậu."

Đại bạch thỏ 'phản lại phần'nước mắt lăn lộn đáp: "Được... được...được!"

Gửi xong tin nhắn cho chìm cánh cụt, đại bạch thỏ phản lại phần, a không, suy nghĩ một lúc cuối cùng bạn học Cố Nhất Manh do dự một chút rồi đứng dậy, cô hiện tại chỉ mong vậykhông bị bẩn, mặt mặt là sẽ mất tất cả.

Cô bị do dự gầy vò khốn khổ hơn nửa ngày, cuối cùng cận thận từng li từng tí đứng dậy, vừa tò vè đáng thương vừa nhìn về phía cậu bạn ngồi cùng bàn - Lộ Cẩm Châu kia.

Chỗ ngồi của bọn họ là nằm cạnh một chỗ ngồi khác, hiện tại cô muốn ra ngoài chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất là từ bên trái qua hai chỗ ngồi, thứ hai là từ Lộ Cẩm Châu bên này ra ngoài.

Xét thấy cậu bạn học bên trái đang cúi đầu nghiêm túc học tập, cô vẫn là lựa chọn Lộ Cẩm Châu.

Lộ Cẩm Châu nhúm mày: "Hả?"

Cố Nhất Manh chỉ chỉ con đường, không nói chuyện.

Lộ Cẩm Châu móc móc lỗ tai: "Cái gì? Tôi không nghe thấy."

Cố Nhất Manh trong lòng thầm hừ, đành phải mở miệng nói: "Bạn học Lộ Cẩm Châu, phiền cậu cho tôi ra ngoài một chút."

Lộ Cẩm Châu: "Có chuyện gì? Đây không phải là giờ tự học sao?"

Trong suy nghĩ của Lộ Cẩm Châu, có lẽ cô cùng Tiêu Tẩn vụng trộm hẹn hò đi.

Lúc đầu tự học đang tốt như vậy,quyết tâm cố gắng như vậy, đột nhiên lại bắt đầu gửi tin nhắn cho Tiêu Tẩn Tiêu, gửi xong tin nhắn liền nói muốn đi ra ngoài, không phải hẹn hò thì là gì?

Lộ Cẩm Châu có chút buồn cười, thành tích thi đã tồi tệ như vậy, còn không biết xấu hổ mà mỗi ngày đi hẹn hò? Chuyện của bạn học, cậu cũng không muốn biết quá nhiều.

Cố Nhất Manh bị cậu ta hỏi ngược lại, cũng có chút tức giận.

Lúc đầu chỗ ngồi trong trường học là như vậy, bốn người sát bên, thì có hai người phải ở bên trong, ra vào không tiện, vậy thì phải người bên ngoài tạo thuận lợi nhường một chút.

Việc "Nhường một chút" này vốn nên tự giác, cậu không nhường đường, ngại nhường đường phiền phức, vậy sao cậu không ở trong luôn cho đỡ phiền? Kết quả đây, bây giờ lại đem cái nghĩa vụ này xem như quyền lợi, lại còn hỏi có lung tung này kia.

Huống hờ Cố Nhất Manh vốn đang lo lắng sợ người khác nhìn thấy váy của cô có thể gặp rủi ro, bây giờ còn có người trì hoãn thời gian của cô ở chỗ này gầy vò cô khốn khổ, cô càng giận.

Cô cũng không phải là bánh bao, cô cảm thấy sự quan tâm của Lộ Cẩm Châu là không cần thiết, hiện tại Lộ Cẩm Châu không cho cô thỏa mãn, cô sẽ không để cho Lộ Cẩm Châu yên.

"Cậu cho rằng mình là ai, tôi có việc ra ngoài cũng phải báo cáo với cậu ư?Tôi muốn đi ra ngoài đương nhiên có chuyện, cậu muốn ngồi thì ngồi luôn đi, không muốn nhường thì trực tiếp nói thẳng ra, ai mà thèm đi qua chỗ cậu?"

Lộ Cẩm Châu nhìn miệng nhỏ, đôi môi màu đỏ của cô vênh lên, giống như quả ớt nhỏ, cảm thấy chơi rất vui: "Ồ, thật mạnh miệng nha?"

Cố Nhất Mạnh giận: "Cậu có nhường hay không?" Lộ Cẩm Châu mau nói: "Tôi nhường, tôi dám không nhường sao?"

Hừ!

Cố Nhất Mạnh thắng lợi, giống như con gà trống lớn vênh vào tự đắc sải bước đi ra chỗ ngồi, ra khỏi phòng học, sau đó nhanh chóng xoay tít chạy tới nhà vệ sinh.

Cũng không biết váy của cô có bị dơ hay không, Tiêu Tấn cứu mạng!

Sau khi chạy tới trong nhà vệ sinh, cô mau chóng kiểm tra bên dưới, xem xét phía dưới, tìm đều lạnh đến thấu,váy trắng cũng dính một chút xù, cũng không quá dễ thấy, nhưng cũng sợ bị người khác nhìn thấy.

Cô cố gắng nhớ một chút sau khi từ phòng học ra ngoài có gặp được người nào không, người khác có dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô không, ngẫm lại hình như không có.

Hắn là không có bị chú ý tới nha?

Cố Nhất Mạnh trốn ở trong nhà vệ sinh run lấy bầy.

Cô hiện tại chỉ có thể nghĩ rằng không ai thấy, không thì còn có thể thế nào?

Lúc này, tin nhắn của Tiêu tấn gửi đến.

Tiêu Tấn: "Ồ trong toilet?"

Cố Nhất Mạnh: "Đứng, tớ ở trong toilet, cậu mua rồi sao?"

Tiêu Tấn: "Có ban đêm, có hàng ngày, có mềm mại, cũng có khô mát, còn có mấy cái nhãn hiệu khác, mỗi thứ tớ đều mua một ít."

Cố Nhất Mạnh cảm động đến muốn khóc, Tiêu Tấn quá tốt rồi, quá tri kỷ, là ân nhân cứu mạng của cô.

Đại bạch thỏ phản lại phản: "Mỗi ngày mềm mại! Nhanh lên, nhanh đưa cho tớ!"

Tiêu Tấn: "... Cậu ra đi."

Đại bạch thỏ phản lại phản sững sốt một chút, ngẫm lại cũng đúng, Tiêu Tấn không thể vào nhà vệ sinh, lúc này không thấy ai đến nhà vệ sinh nữ,không thể tìm người hỗ trợ, xem ra chỉ có thể cô nhẫn tâm bước ra.

Cô khẽ cắn môi, còn nói: "Trên người cậu đang mặc quần áo gì?"

Cô cần một cái áo khoác, để cột trên lưng che đi vết dơ ở váy, thì sẽ không ai thấy được váy của cô bị dơ.

Tiêu Tấn: "?"

Đại bạch thỏ phản lại phản thờ dãi,Tiêu Tấn coi như là trưởng thành, cũng chỉ có mười lăm tuổi thôi! Cô làm sao để một cậu thiếu niên mười lăm tuổi hiểu tình cảnh hiện giờ của mình!

Đại bạch thỏ phản lại phản: "Tớ...tớ... Tớ không tiện... Váy tớ dơ rồi..."

Nói xong phát một cái "Khóc như (Nhiên: nhớ cái câu gì mà hoa lê đài vũ không... chính nó mà t quên cmnr) (?)", biết cảm đáng thương.

Tiêu Tấn: "Tớ đang mặc áo sơ mi và quần jean, áo sơ mi có thể cởi, quần jean thì không thể."

...

Nếu như không phải hiện tại Cố Nhất Mạnh gặp phải loại tình huống khó xử này, cô nhất định sẽ cười phá lên.

Cô tưởng tượng ra Tiêu Tấn nắm vuốt lưng quần jean nói, quần của tớ không thể cởi, cô nhất định sẽ cười khi nghĩ lại điều này.

Nhưng mà nhìn lại chính mình váy, xẹp xẹp miệng, cô không cười nổi.

Đại bạch thỏ phản lại phản: "Cậu trước tiên đem áo sơ mi cởi ra, đợi chút nữa tớ lao ra, cậu mau đưa áo sơ mi và băng vệ sinh cho tớ."

Tiêu Tấn: "Được."

Thế là đại bạch thỏ phản lại phản quan sát bên ngoài trước, xác định lúc này không có những bạn học khác đến đi WC, sau đó cầm đầu lao ra.

Thấy một cậu thiếu niên đứng ở bên ngoài lối đi của nhà vệ sinh.

Tóc ngắn đen, quần bò xanh lam cùng giày thể thao đơn giản, trong tay cầm theo áo sơ mi trắng vừa mới cởi ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc bằng phẳng.

Ánh sáng ở lối đi hơi mờ, phản chiếu lên lồng ngực của cậu thiếu niên, lồng ngực kia bởi vì quá rắn chắc mà dưới ánh đèn hiện ra một tia ánh sáng mập mờ, ánh mắt nhìn xuống, có thể thấy quần jean được thắt chặt bằng thắt lưng bao tròn eo gầy và bờ mông, cùng đôi chân dài thon thả thẳng tắp.

Cố Nhất Mạnh và Tiêu Tấn ở chung một mái nhà, rất quen thuộc.

Thế nhưng cô chưa thấy qua bộ dạng này của Tiêu Tấn nha, bình thường cô ở tầng ba, Tiêu Tấn và di Phùng ở tầng một, cô không biết lồng ngực để trần của Tiêu Tấn lại gợi cảm đến vậy, cũng không biết eo và bờ mông Tiêu Tấn càng rắn chắc gợi cảm như vậy.

Cho nên sau khi thấy cô liền ngáy ngẩn cả người, cay con mắt!

Tiêu Tấn đang chuẩn bị đưa áo sơ mi trong tay và băng vệ sinh cho Cố Nhất Mạnh, nhìn miệng nhỏ của Cố Nhất Mạnh có chút mở ra, hai mắt tỏa sáng,khuôn mặt sững sờ, cũng là bất đắc dĩ, nhíu mày hỏi: "Sao thế?"

Cố Nhất Mạnh lập tức tỉnh lại, vội vàng lắc đầu như lúc lắc, sau đó nhanh chóng chạy đến lấy áo sơ mi và băng vệ sinh trong tay Tiêu Tấn: "Không có gì, không có gì!"

Nói xong lần nữa nhanh như chớp chạy vào phòng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Đánh nhau

Tiêu Tấn đưa Cố Nhất Mạnh trở về ký túc xá.

Đến cửa túc xá, Tiêu Tấn đưa một túi lớn cho Cố Nhất Mạnh: "Cái này trước tiên để ở ký túc xá, coi thử loại cậu cần."

Cố Nhất Mạnh cúi đầu, đó mặt nhận lấy cái kia từ lớn: "Cám ơn A Tấn." Cô bình thường đều gọi Tiêu Tấn à, Tiêu Tấn ời, chỉ có khi có chuyện mới gọi A Tấn.

Mẹ Tiêu Tấn bình thường cũng đều gọi cậu như vậy.

A Tấn, xưng hô này rất thân mật.

Tiêu Tấn mỉm cười khẽ cười một cái hiếm có: "Đi vào, thay quần áo, đem váy đưa lại cho tớ."

Cố Nhất Mạnh không rõ, nghi hoặc hỏi: "Hử? Vì sao?"(má biến thái=))

Tiêu Tấn nhủ mảy, nhàn nhạt nói: "Dù sao vài ngày trước cậu vẫn là một đứa trẻ không biết giặt quần áo hay sao, hiện tại đột nhiên để cậu giặt thì làm khó cậu rồi, tớ không dám tưởng tượng cậu có thể giặt sạch được."

Cố Nhất Mạnh cảm thấy Tiêu Tấn khinh bỉ mình, hừ hừ giọng, âm thanh nửa ngái ngủ nửa buồn bực mạnh mẽ nói: "Sao được chứ! Tớ tự mình giặt, loại chuyện này, sao để cậu giúp được chứ!"

Cô mặc dù giận dữ nhưng trên mặt lại là một màu hồng hồng.

Làn da trắng hồng đỏ lên nhìn rất đẹp mắt, giống như ngọc phản động lòng người.

Tiêu Tấn nhìn thấy cô như vậy bên cười nhẹ, trong giọng nói tràn đầy cưng chiều: "Ừ, vậy cậu tự giặt lấy, nhưng nhớ kỹ dùng nước ấm, đừng dùng nước lạnh, vài lại mấy ngày nay muốn uống nước thì uống nước nóng, không được ăn kem ly."

Nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Còn có hoa quả cũng phải chú ý, không được ăn lạnh, nếu như muốn ăn, thì phải dùng nước ấm ngâm một chút, nhưng chỉ ăn chút ít thôi đấy."

Vừa rồi ở bên ngoài nhà vệ sinh, cậu đã nhanh chóng tra Baidu những thứ cần chú ý, hiện tại có thể nói so với Cố Nhất Mạnh, cậu còn tinh thông mấy chuyện kinh nguyệt này hơn cô nhiều.

Cố Nhất Mạnh gật đầu lia lịa: "Ừ, ừ, tớ biết rồi."

Tiêu Tấn gật gật đầu, lại dặn dò Cố Nhất Mạnh vài câu, lúc này mới rời khỏi ký túc xá nữ sinh.

Lúc rời đi, đi quán lý ký túc xá ngoác Tiêu Tấn: "Bạn học, lần này là đặc biệt, về sau không thể tùy tiện ra vào đâu đấy!"

Tiêu Tấn lễ phép gật đầu: "Cám ơn đi, con nhớ rồi."

Lộ Cẩm Châu tựa ở trên tường, nghĩ đến thân ảnh Tiêu Tấn cùng Cố Nhất Mạnh lúc rời đi.

Tiêu Tấn thân hình thẳng tắp, Cố Nhất Mạnh được áo sơ mi Tiêu Tấn bọc lấy, thân thể cô vờ mảnh mai dựa vào Tiêu Tấn, Tiêu Tấn thì nâng lên cánh tay tỏ vẻ che chở khoác ngang eo Cố Nhất Mạnh.

Bây ra tư thái nồng tình mật ý.

Lộ Cẩm Châu nhắm mắt lại, lần nữa hung hăng chộp miệng.

Mặc dù mới năm nhất cao trung, thể nhưng cậu ta từ năm ba sơ trung đã ăn mặn, trong thời gian một năm, bạn gái đã qua vài người, cũng coi như là kiến thức rộng rãi.

Cậu ta cũng không phải quá coi trọng Cố Nhất Mạnh, nhưng mà không thể không nói, loại nữ sinh như Cố Nhất Mạnh này, cậu ta trước kia chưa từng kết giao qua. Đáng vẻ nhìn qua thì trắng nõn nà lại xen chút ngây ngây ngốc ngốc có chút buồn cười, xem xét kỹ càng thì dung mạo của cô rất đẹp mắt a!

Nếu nói về độ gợi cảm, thì so với mấy người bạn gái trước kia của cậu ta, cô còn chưa đủ, không đủ thanh nhã, nhưng mà lại đơn thuần, vừa đơn thuần vừa non lại tinh xảo, là thanh thuần do được nuông chiều mà hình thành, non nớt động lòng người, giống như một cô công chúa nhỏ.

Thanh thuần như thế phẩm là có một chút thu hút, có thể trêu chọc đàn ông.

Một câu đơn giản chính là Lộ Cẩm Châu rất muốn để Cố Nhất Mạnh ra. (Đây chính là câu trọng điểm!!)

Cậu ta đã từng nghĩ tới thời điểm Cố Nhất Mạnh bị cậu ta đẩy xuống giường dùng sức làm sẽ ra dạng gì, sẽ khóc thút thít hô đau xin tha mạng sao, sẽ hung hăng nói không chịu nổi sao? Cậu ta hí hóp mắt nghĩ, có thể buộc cô gọi anh hai, tư vị kia nhất định không tồi.

Ngay tại lúc cậu ta đang nghĩ như vậy, đột nhiên nghe được một loạt tiếng bước chân dồn dập, bên tai cũng là âm thanh thờ dốc.

Bỗng nhiên mở mắt ra, nắm đấm đã đến trước mặt.

"Phanh" một tiếng, âm thanh trầm đục của nắm đấm cùng cơ bắp xương cốt tiếp xúc truyền đến.

Tiêu Tấn chỉ mặc quần jeans như cũ đứng trước mặt Lộ Cẩm Châu, lồng ngực để trần rắn chắc kịch liệt phập phồng, bên trong đôi mắt đen tóa ra hàn khí.

"Mày có ý gì?" Lộ Cẩm Châu cũng không phải ăn chay, sau khi bị đánh trong nháy mắt liền tỉnh táo, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Tấn ép hỏi. "Có ý gì? Tự hòi mày đi!" Tiêu Tấn lại một đấm xông tới, chăm chăm nhắm vào mặt Lộ Cẩm Châu.

Lộ Cẩm Châu nhanh chóng tránh đi.

Trong mắt Tiêu Tấn lộ ra vẻ hung ác, nắm đấm dưới tay cũng không khách khí, tiếp tục đánh.

Lộ Cẩm Châu cũng từng học qua Taekwondo, phản kích phản kháng.

Hai thiếu niên chiến thành một đoàn, rất nhanh hai dẫn đám người muốn đến phòng vệ sinh vậy xem, mọi người xì xào bàn tán, không rõ hai người kia làm sao lại đánh nhau hăng như vậy.

Phải biết hai vị này đều là mấy nam thần vừa soái lại vừa học hành tốt, mắt rất nhiều nữ sinh bắt đầu phát sáng, còn có người âm thầm che miệng khe khẽ bàn luận, hoặc là nhìn không được mà thấp giọng thét lên, đương nhiên càng nhiều hơn chính là cảm điện thoại bắt đầu chụp ảnh quay phim.

"Đẹp trai quá, đẹp trai quá, một nắm đấm này thật là đẹp trai quá đi!" "Oa, đây nhất định là từng luyện qua! Tiêu Tấn giỏi quá!!" Giữa đám đông đang thán thán khen ngợi, Lộ Cẩm Châu cùng Tiêu Tấn đánh tới người chết ta sống.

Tiêu Tấn mặt mũi tràn đầy hung ác, nắm chặt cổ áo Lộ Cẩm Châu bị đánh ngã trên mặt đất, hạ giọng nói chỉ có hai người có thể nghe được, thấp giọng cảnh cáo: "Thu hồi tâm tư xấu xa của mày, cô ấy không phải người mày có thể mơ ước!"

Lộ Cẩm Châu lật người lên trên, phản kích, hơi chút đắc thế, liếc lạnh lùng hỏi: "Mày cho rằng mày có thể mơ ước sao? Mày là cái thái gì? Một tên tiểu bạch kiểm!"

Lộ Cẩm Châu không biết lai lịch Tiêu Tấn thế nào, nhưng cậu ta thật sự biết chuyện ba Tiêu Tấn mất sớm.

Cậu ta nghe cha nhắc qua, nói Tiêu Tấn mỗi tháng đều nhận được trợ cấp của con thương binh liệt sĩ, cha cậu ta trước kia còn quen biết cha Tiêu Tấn, đáng tiếc không còn nữa, bằng không hiện tại——

Lời này không có phần sau, nhưng Lộ Cẩm Châu biết, cha Tiêu Tấn nếu như không chết, Tiêu Tấn có lẽ cũng được coi là nhị đại tử, chỉ tiếc chết rồi, sớm chết rồi.

Mà mẹ Tiêu Tấn chỉ là một người làm công, có thể cho Tiêu Tấn cuộc sống sinh hoạt tốt cỡ nào được chứ??

Nhìn xem Tiêu Tấn hiện tại, quần bò áo sơ mi giày thể thao, nhìn xem đơn giản, nhưng đều là nhãn hiệu có tiếng, tên kia làm sao có được? Tiền từ đâu ra? Đặc biệt là đôi giày thể thao kia, quý biết bao nhiêu!

Tiêu Tấn không nói tiếp, cậu cảm thấy cùng loại phế vật này đông dài chỉ lãng phí miệng lưỡi.

Cậu càng muốn dùng nắm đấm nói chuyện với Lộ Cẩm Châu.

Hai người đánh tới đánh lui, cũng không ai dám đi toilet, có người tranh thủ thời gian chạy đi gọi giáo viên, cảnh tượng thật hỗn loạn. Đánh tới cuối cùng, Lộ Cẩm Châu mặt mũi bầm dập, nổi giận, hạ giọng, khiêu khích Tiêu Tấn: "Mày đánh đi, có bản lĩnh thì đánh đi! Tao muốn theo đuổi cô ấy thì thế nào? Tao nhìn thấy cô ta liền nghĩ bên trên cô ta sẽ như thế nào? Mày chờ xem, trong vòng một năm, tao làm cho cô ta rối loạn đến kêu cha!"

Đáp lại Lộ Cẩm Châu là một cú đấm muốn mạng hân: "Tao đánh cho mày về lại bụng mẹ!"

*** **

Cố Nhất Manh ở trong ký túc xá, trước thoải mái pha một bát đường đỏ uống, lại đem cái váy bị bẩn giặt qua, cuối cùng tắm rửa một cái, thay một cái quần bò sẫm màu, lúc này mới từ ký túc xá đi ra.

Ngoại trừ Anh văn cùng Ngữ văn, những môn khác cô đều học không tốt, lần này thành tích lại không như ý muốn, cô cảm thấy vẫn là trở về đem bài thi kia làm lại một lần nữa thi hơn.

Ai ngờ rằng sau khi vào phòng học bước đến chỗ ngồi của mình, toàn bộ mọi người trong phòng đều ngẩng đầu lên, bao nhiêu ánh mắt lập tức tụ tập lên người cô.

Cô lập tức có chút hoảng.

Xảy ra chuyện gì? Cô trốn lớp tự học bị phát hiện rồi? Mọi người cảm thấy cô rõ ràng học đã không tốt lại còn lười biếng không lên lớp tự học??

Cố Nhất Manh lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ với mọi người rồi rón rén trở lại chỗ ngồi.

Rất may mắn là, Lộ Cẩm Châu ngồi cùng bàn cũng không có mặt, như vậy cô có thể khỏi phải cực khổ lo lắng nhìn sắc mặt của cậu ta.

Thật tốt.

Cố Nhất Manh ngồi tại chỗ cúi đầu chuẩn bị làm lại bài thi, trong lòng âm thầm nghĩ, coi như cũng may mắn.

Đến chín giờ rồi, tiếng chuông tan học vang lên, mọi người lần lượt rời khỏi phòng học, Cố Nhất Manh thăm dò nhìn về phía bạn cùng phòng, ôm sách toán học mới tỉnh ở cửa phòng học chờ bọn họ.

Rất nhanh bọn họ cũng tới, mọi người nhìn Cố Nhất Manh, đều không nói năng gì nhiều, một mực chờ đến lúc về đến phòng ký túc xá, Lâm Phi Phi mở lời trước tiên.

"Nhất Manh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Bọn họ sao lại đánh nhau? Vì cái gì? Mọi người đều nói là vì cậu, thật sao??"

"Oa, Nhất Manh, số cậu thật tốt quá đi, hai soái ca kiêm học bá đều muốn tranh giành cậu, bọn họ vì cậu mà đánh nhau! Còn có, Tiêu Tấn rất đẹp trai, rất đẹp trai! Thực sự rất đẹp trai, một đấm đánh ra, chắc chắc chắc, quá đẹp rồi, y như trong phim kìa! Cậu ta từng đánh nhau sao?"

Hàn Nhượng cũng không nói chuyện, nhưng lại nhìn chằm chằm Cố Nhất Manh, hiển nhiên là đang chờ Cố Nhất Manh trả lời. Cố Nhất Manh lúc này vẫn còn đang mơ hồ.

Trong đầu cô dự định sau khi trở về ký túc xá trước tiên cần phải chuẩn bị bài cho môn toán cao trung, cô cảm giác môn này hình như khó hơn trước nhiều lắm, nếu không chuẩn bị trước chắc cô sẽ theo không kịp. Tô Tiểu Nghiên cùng Hàn Nhượng đều học không tệ, cô còn định có thể thi nhờ bọn họ giảng bài cho mình.

Kết quả không nghĩ tới, các cậu ấy vậy mà cùng mình nói chuyện đánh nhau!

Ai cơ? Ai đánh nhau? Cố Nhất Manh dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mấy cô bạn cùng phòng.

"Cậu không biết sao?" Lâm Phi Phi dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Cố Nhất Manh.

"Trời ạ, cậu vậy mà không biết? Bọn họ đánh đến nổi thiên băng địa liệt, chủ nhiệm lớp ban chúng ta đều tranh thủ thời gian lái xe trở về, còn có giáo viên trực ban cũng đều đi theo đến phòng cứu thương!"

Cố Nhất Manh lúc này đã trợn tròn mắt.

"Cuối cùng ai đánh nhau? Tiêu Tấn vậy mà đánh nhau? Làm sao có thể, Tiêu Tấn sẽ không vô duyên vô cớ đánh nhau? Cậu ta đánh nhau với ai??"

Cố Nhất Manh gấp gáp, dậm chân: "Cậu ấy làm sao lại đánh nhau!" Nhìn một cảnh nước đổ đầu vịt trước mặt, Hàn Nhượng bên cạnh rốt cục nhàn nhạt mở miệng.

"Là Tiêu Tấn cùng Lộ Cẩm Châu đánh nhau, nguyên nhân cụ thể thì không biết, quá trình tường tận có thể lên web trường mục "Sân trường sinh hoạt" tìm top hot topic để xem tải tạo hiện trường."

Đôi lời: Đạo này hơi nghiệm bài Tâm lạng như nước >.<

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Để Một Chút* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 7: Phòng y tế

Tại phòng y tế của trường trung học, Tiêu Tấn cùng Lộ Cẩm Châu mỗi người chiếm một chỗ.

Trên đầu Lộ Cẩm Châu quấn băng vải, trên mặt dán miếng băng dính cá nhân, nhìn qua rất buồn cười.

Tuy nhiên cậu ta một chút cũng không cảm thấy ở mình có điểm gì buồn cười.

Cậu dựa nửa người vào thành giường y tế, hai chân dài không chút khách khí mà vươn thật xa, trào phúng nhìn Tiêu Tấn bên cạnh.

"Tiểu tử, cậu không phải già vờ thuần khiết cho tôi xem, lại không phải thái giám, trong lòng người đàn ông nào cũng tự suy nghĩ về điều này."

Nói đến đây bỗng nhớ đến Tiêu Tấn với Cố Nhất Manh ngày thường đều đi cạnh nhau, hai người còn thường thường trốn tiết đi dạo quanh. Cố Nhất Manh lại trêu chọc người như vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống, nhìn chằm chằm Tiêu Tấn hỏi: "Không lẽ cậu đã sớm sử dụng qua? Tôi không tin cậu có thể thật sự nhịn xuống, tiêu yêu tinh trêu chọc người như vậy...."

Lời này vừa nói ra, mặt Tiêu Tấn lập tức lạnh lại, đá vào người Lộ Cẩm Châu, muốn bao nhiêu tàn nhẫn thì có bấy nhiêu.

"Này, đây là phòng y tế, cậu muốn đánh tôi đến chết sao?" Lộ Cẩm Châu bị thương, lúc này lại bị đánh, cậu ta thật đúng không phải là đối thủ của Tiêu Tấn.

"Đánh chết cậu thì tôi đền mạng!" Giọng nói Tiêu Tấn lộ ra sự tàn nhẫn, như thật sự muốn đồng quy vu tận.

Lộ Cẩm Châu nhịn không được, chạy nhanh kêu to.

Là đàn ông phải biết tránh cái thiệt thòi trước mắt, mạng mình quý hơn mạng Tiêu Tấn, không đáng để cùng Tiêu Tấn đồng quy vu tận.

Cũng là Lộ Cẩm Châu may mắn, ngay lúc này bác sĩ của trường cùng thầy chủ nhiệm đi vào.

Bác sĩ vừa thấy tư thế này, chạy nhanh ra ngăn lại: "Đừng đánh, hai người còn đánh nhau chưa đủ sao? Muốn đánh đến mức mất một mạng người à!"

Thầy Chủ nhiệm cũng kinh ngạc, ông không nghĩ đến có học sinh kiểu ngao như vậy, lại ở trong phòng y tế, dưới mí mắt của ông mà đánh nhau.

Ông trầm mặt xuống, quát lên với Tiêu Tấn: "Dừng ta! Cậu, tên gì? Học ban nào?"

Con giận của Tiêu Tấn còn xót lại chưa tan, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lộ Cẩm Châu cảnh cáo, nhìn cũng không nhìn thấy chủ nhiệm một lần.

Chủ nhiệm nhìn Tiêu Tấn là dạng người kiểu ngao khó thuần phục, cau mày, rất khinh thường mà nói: "Hiện tại học sinh cũng quá kỳ cục, không học tập thật tốt mà cả ngày chỉ biết đánh nhau? Đây là cái chợ à! Cậu là ban bốn hay ban năm? Tên là gì?"

Ban bốn ban năm là ban bình thường, không phải là ban trọng điểm.

Trực giác của thầy chủ nhiệm cho biết, người có thể kiêu ngạo đánh nhau như vậy, nhất định là đứa trẻ được dạy dỗ không nên thân, học ở ban bốn ban năm, nơi chứa chấp thành phần cặn bã.

Lực chú ý của Tiểu Tấn cuối cùng đã nhìn trên người chủ nhiệm, cậu thu lại sự tức giận vừa rồi, nói bằng giọng khàn khàn: “Em là ban một.”

Một, ban một?

Chủ nhiệm có chút ngoài ý muốn đánh giá lại Tiểu Tấn.

Ông rất nhanh hiểu ra, ở ban một sẽ có một ít “sợ sinh” được đi vào học, nói “sợ sinh” là có ý gì, ý tứ chính là được trực tiếp cầm giấy phê duyệt, trên mặt có dấu đỏ được đóng dấu ký tên đảng hoàng, người của gia đình sẽ trực tiếp đến lấy, người không trúng tuyển sẽ lập tức trúng tuyển, tuyển chọn xong còn được vào ban trọng điểm.

Con sâu làm rầu nồi canh a! Chủ nhiệm giáo dục cảm thấy những “sợ sinh” đó là những con sâu làm rầu nồi canh, ví dụ đây, trước mắt ông xác định là một “sợ sinh”.

Chủ Nhiệm banh khuôn mặt to ra, trước mắt dù là một “Sợ sinh” cũng không khách khí: “Tên!”

Tiểu Tấn nói ra tên của mình: “Tiểu Tấn.”

Thầy chủ nhiệm nghe xong, thiếu chút nữa bị sặc nước bọt của chính mình: “Cái, cái gì?”

Không phải là trùng tên chứ?

Tiểu Tấn thần nhiên nhìn thẳng thầy chủ nhiệm: “Tên em là Tiểu Tấn, học sinh ở ban một chỉ có duy nhất em tên là Tiểu Tấn. Cậu ta là Lộ Cẩm Châu. Mới vừa rồi em đánh cậu ta, tuy nhiên cũng không có biện pháp nào, cậu ấy bắt nạt bạn học khác, em không đánh cậu ta mới là không được.”

Học sinh tên Tiểu Tấn chỉ có một người ở ban đó, không còn ai khác.

Thầy chủ nhiệm muốn an ủi chính mình là chỉ cùng tên thôi cũng không được.

Chủ nhiệm luôn nhăn mày, giờ đây nghiêm túc nhìn Tiểu Tấn.

Ánh mắt Tiểu Tấn thần nhiên nhìn ông.

Một lát sau, ông thờ dài.

Tiểu Tấn là một học sinh rất xuất sắc, có thể nói anh là thiên tài không quá, ông vẫn luôn biết đến Tiểu Tấn và cũng luôn chú ý đến tin tức của anh.

Ông rất thương thức Tiểu Tấn.

Ngày thường dạy dỗ con trai của mình, ông cũng sẽ thường xuyên nói, con nhìn xem Tiểu Tấn con nhà người ta kia như thế nào như thế nào.

Hiện tại Tiểu Tấn thế mà lại đánh nhau.

Ông suy nghĩ trong chốc lát, thật cẩn thận, Tiểu Tấn đánh nhau khẳng định là Lộ Cẩm Châu làm sai cái gì, Lộ Cẩm Châu sao, ông cũng biết, nếu ở cổ đại thì đó gọi là ăn chơi trác táng, còn ở xã hội hiện đại thì cậu ta chính là một phú nhị đại, vô thiên vô pháp không trị được.

Đứa trẻ khó quản giáo như vậy, nếu trong miệng nói ra câu gì hoặc làm ra cái gì quá phận sự, đưa trẻ Tiểu Tấn tinh thần trọng nghĩa kia khẳng định vì đồng học bênh vực kẻ yếu.

Thầy chủ nhiệm sai khi tưởng tượng, ông lại nhìn Tiểu Tấn, càng nhìn càng thuận mắt.

Ông thậm chí cảm thấy Tiểu Tấn là người “Hành hiệp trọng nghĩa.”

Đương nhiên, làm một người thầy, ông khẳng định không thể nói ra ý nghĩ chân thật của mình với anh được, ông nghiêm khắc nhìn Tiểu Tấn, nói một tràng đạo lý lớn với anh, lại giáo huấn một phen, cuối cùng nói: “Về sau không được đánh nhau tiếp, nếu có vấn đề gì có thể phản ánh với giáo viên chủ nhiệm, hoặc cũng có thể trực tiếp đến tìm thầy.”

Tiểu Tấn cúi đầu: “Em biết rồi.”

Bên này đang nói, cửa đột nhiên mở ra, Cố Nhất Manh chạy vọt vào phòng y tế.

Cô thờ hồn bần, bởi vì chạy quá nhanh nên khuôn mặt động lòng người ửng đỏ, quần áo mùa hè mỏng mềm, áo sơ mi màu hồng nhạt bao lấy bộ ngực, nhìn cực kỳ kích thích.

Lộ Cẩm Châu vừa rồi nghe Chủ Nhiệm Giáo Dục giáo huấn Tiểu Tấn giống như niệm kinh, dù không phải nói cậu ta nhưng cậu ta nghe cũng muốn một thay.

Lúc này đột nhiên Cố Nhất Manh đột nhiên xông vào phòng, rất giống với một con thỏ con trắng nõn đỏ búng, vừa đáng yêu lại gợi cảm, lập tức trước mắt sáng ngời.

Cố Nhất Manh nhìn Chủ Nhiệm ở một bên, chạy nhanh đến cười, lễ phép chào hỏi thầy chủ nhiệm: “Vương chủ nhiệm, chào thầy em là Cố Nhất Manh ban ba, là bạn bè tốt của Tiểu Tấn, nghe nói Tiểu Tấn bị đánh nên em liền đến đây nhìn xem.”

Thầy chủ nhiệm đánh giá Cố Nhất Manh: “Tiểu Tấn bị đánh?”

Cố Nhất Manh bộ dạng đơn thuần lại vô tội, kinh ngạc nói: “Đúng vậy, không phải sao? Em nghe nói người khác đánh cậu ấy, cậu ấy lại không có biện pháp đánh phải phản kích.”

Thầy chủ nhiệm nhìn bộ dạng vừa đơn thuần lại đáng yêu của đứa trẻ này, trực giác tin vào lời cô nói là đúng: “Ồ, hóa ra là như vậy.”

Lộ Cẩm Châu gấp đến huyệt thái dương cũng cảm thấy đau: “Này, cậu không hiểu thì cảm niệm cho mình!”

Cái này không phải oan uổng cho anh sao?

Chủ Nhiệm vừa nghe thấy, mặt trầm xuống giáo huấn lộ Cẩm Châu: “Tại sao lại làm thế với bạn học? Nhìn cậu có giống một học sinh không.

Lộ Cẩm Châu muốn giải thích, nhưng mà thầy chủ nhiệm đã bắt đầu nói chuyện, thái độ phê phán đến tư thế ngồi của cậu ta, thậm chí bộ dạng hai chân vắt vèo vừa rồi cũng nói.

“Em đang mặc cái gì? Loại này quần áo này không thích hợp để mặc đi học!”

“Còn có kiểu tóc này của em, đây là cái kiểu tóc gì? Dạng gì? Về mặt lưu manh của xã hội là sao?”

.....

Nói từ đáng ngồi đến quần áo rồi kiểu tóc, thầy chủ nhiệm tiến hành phê phán toàn phương diện của Cẩm Châu, cuối cùng rút cuộc nói một mối, ông lại dặn dò vài câu, đi trở về.

Ông phải trở về viết báo cáo về sự việc đánh nhau.

Cố Nhất Manh nhìn thấy thầy chủ nhiệm đẩy cửa ra đi rồi, cô ý nhón mũi chân nhìn nhìn bên ngoài, xác định ông đi xa nghe không được, mới quay đầu tới, đắc ý mà hướng về phía Lộ Cẩm Châu thề lời, nhờ giọng nói: “Hừ hừ, xứng đáng.”

Lộ Cẩm Châu đang mắng chửi thầy chủ nhiệm trong lòng, đã bắt đầu không phục đến không biết giận. Cậu ta thấy bộ đáng của Cố Nhất Manh, lười nhác mà quét mắt liếc cô một cái, nhếch môi cười, âm thầm mà tưởng tượng, một ngày nào đó cô sẽ phải nghe lời cậu ta, hiện tại đắc ý rồi đi.

Lập tức đứng dậy, dứt khoát đi qua gian ngoài phòng y tế, mắt không thấy tâm liền tỉnh, hiện tại cậu ta không cần đứng ở đây xem cậu nam nữ ra oai.

Cố Nhất Manh cũng không biết con người Cẩm Châu lại có những tâm tư xấu xa, cô nhảy nhót mà chạy tới bên người Tiểu Tấn, đau lòng nhìn xung quanh người cậu, kiểm tra rồi phát hiện không thiếu cánh tay cũng không thiếu chân, cuối cùng mới yên tâm.

“Cậu không sao chứ?” Cô ghé vào bên người anh nhỏ giọng hỏi.

“Không có việc gì.” Tiểu Tấn vốn dĩ muốn phát tiết một trận nữa với Lộ Cẩm Châu, hiện tại nhìn thấy Cố Nhất Manh, tâm tình lập tức tốt lên.

“Cậu đừng lo lắng, chuyện này để mình nói với ba, để ông tới nghĩ cách giải quyết.” Cố Nhất Manh nhu mảy, mềm mại mà an ủi Tiểu Tấn.

Tiểu Tấn nhìn bên ngoài qua cửa kính, Lộ Cẩm Châu đang ở bên ngoài mở đi động ra xem, cậu nhu mảy: “Bố của Lộ Cẩm Châu là phó lãnh đạo của thành phố, chuyện này nên giải quyết ở trong trường học, đừng liên lụy đến ba cậu, bố đáng này không tốt.”

Ba ba của Cố Nhất Manh đương nhiên là có tài năng, đem công việc phát triển được như vậy, quả nhiên làm ăn với chính đạo lẫn hắc đạo, quan hệ phương pháp đều có.

Nhưng vấn đề là, một chút việc nhỏ hà tất phải vận dụng mạng lưới quan hệ? Lại nói bố của Lộ Cẩm Châu cũng là người có bối cảnh, không đáng bởi vì cái này mà náo loạn không thoải mái.

Cố Nhất Manh nghe, cũng theo ánh mắt Tiểu Tấn nhìn phía Lộ Cẩm Châu đang đứng bên ngoài, cô khinh thường mà hừ một tiếng: “Còn không phải chỉ là một cái nhị thế tử sao, có gì đặc biệt hơn người! Chuyện này trước cứ nói cho ba ba mình, nhìn xem ba sẽ xử lý như thế nào đi. Cũng không thể bởi vì cái này làm cậu chịu xử phạt, cái này có thể viết vào trong hồ sơ!”

Cả đời chịu vết nhơ, dù sao Cố Nhất Manh tuyệt đối sẽ không để yên chỉ vì cái này mà Tiểu Tấn phải chịu xử phạt.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Để Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Về nhà

Cuối tuần của tuần đầu tiên sau khi khai giảng là hai ngày nghỉ, đây là khoảng thời gian nghỉ ngơi cho học sinh trung học năm nhất trước khi đào tạo huấn luyện quân sự khác nghiệt. Sau cuối tuần này, khóa huấn luyện quân sự sẽ kéo dài trong vòng bốn tuần liên tục.

Sau khi về đến nhà, bà Cố - Cố Thiên Tứ và mẹ Cố - Mạnh Nhục Yên đều ngồi trên sofa trong phòng khách ở tầng một, rặn hỏi con gái bảo bối đủ điều.

Cố Thiên Tứ năm nay hơn bốn mươi tuổi, là người đàn ông trung niên, mặc một bộ âu phục được đặt may riêng, làn da ngăm, vóc dáng không cao không thấp, chắc nịch, lộ ra vẻ ổn định đặc biệt.

Chỉ bằng vào tướng mạo này của Cố Thiên Tứ, đương nhiên không sinh ra loại con gái xinh đẹp như hoa giống Cố Nhất Manh, Cố Nhất Manh có thể lớn thành như bây giờ, toàn bộ nhờ mẹ của cô.

Mẹ của cô - Mạnh Nhục Yên là vũ công nổi tiếng, vòng eo tư thái, hiện tại cũng đã bốn mươi tuổi, nhưng nhìn vẫn giống một cô gái nhỏ, uyển chuyển tinh tế, đáng yêu và thướt tha mềm mại.

Mạnh Nhục Yên xuất thân tốt, được giáo dục tốt, đáng yêu tốt, làn da trắng, già được cho người chồng tốt, không thiếu tiền, quần áo của mình đều là hàng cao cấp, chỉ cần ngồi lên ghế sofa của mình, liền trở thành một tác phẩm nghệ thuật.

Cố Thiên Tứ và Mạnh Nhục Yên chỉ có một đứa con gái là Cố Nhất Manh, đương nhiên là sẽ cưng lên tận trời, giống như thấy cưng trông mắt.

Đây là lần đầu tiên Cố Nhất Manh sống một mình trong một tuần, bọn họ đương nhiên sẽ rất lo lắng, không yên tâm, sợ con gái chịu ủy khuất. Cố Thiên Tứ cố ý hỏi tới hoàn cảnh ký túc xá của trường học, thức ăn trong căn tin ở trường học, cuối cùng Cố Thiên Tứ nói: "Đệ nhất trung học là trường tốt, nhưng mà trường học cũng đã qua nhiều năm như, phòng ở có chút cũ, coi như xây lại một chút, bên trong công trình cũng không đủ tiến tiến, nhà ăn cũng không lớn, ký túc xá điều kiện cũng kém."

Trong tú xá cái thang máy cũng không có, cửa sổ cũng không đủ rộng thoáng, nhà ăn cũng chen chúc, không đủ sáng không đủ lớn, còn có phòng học, vậy mà xem được sao? Tốt xấu gì thì vẫn là nổi tiếng, cơ sở hạ tầng quá kém.

Cố Thiên Tứ trầm ngâm một hồi, nói: "Chờ hôm nào cha và hiệu trưởng của các con nói chuyện, có thể quyền góp cho trường học các con một khoản, giúp xây thêm kí túc xá mới."

Cố Nhất Manh nghe, cười phớt lên: "Cha, cha có thể nghỉ ngơi đi, con thấy cha cho dù có tiền quyền góp để xây thêm, nhưng trường học của chúng con không có chỗ cho cha xây đâu!"

Cố Nhất Manh mặc dù không phải dạng người hay quan tâm đến sự đời, nhưng mà lời này lại nói không sai. Trường trung học là trường được xây trước thế kỷ 20, đến nay đã hơn chín mươi năm, khu vực của trường đương nhiên là ở ngay trung tâm phần hoa của B thị, có thể nói là tấc đất tấc vàng.

Điều này cũng gây khó khăn cho việc mở rộng quy mô của trường học —— Các trung tâm thương mại muốn hỏi trường học có muốn bán lại cho họ hay không.

Nhưng Cố Thiên Tứ căn bản không nhìn ra: "Vậy xây một chi nhánh khác, đứa trẻ như con không cần quan tâm cái này, cha sẽ qua cùng hiệu trưởng các con nói một chút."

Cố Nhất Manh nhìn cha mình như thế, liền ra sức mà cười, trong lúc cười bỗng nhớ tới chuyện của Lộ Cẩm Châu, liền thừa cơ đề cập với Cố Thiên Tứ.

"Cha, con mặc kệ, dù sao không thể cho Tiểu Tấn xử lý, con phải theo dõi hồ sơ kia."

"Chuyện này..." Cố Thiên Tứ khẽ nhu mảy: "Được, chuyện này không cần con quan tâm, buổi chiều đi theo mẹ con dạo phố mua đồ đi, ba cùng Tiểu Tấn nói chuyện."

Cố Nhất Manh yêu cha cô nhất, cô nói cái gì, cha cô đều sẽ nói được được được, cô vui sướng bước qua, ôm ôm cổ cha cô, nhắm ngay mặt cha mình “chụt” một cái: "Cha là tốt nhất, nhờ cả cha!"

Lúc này mẹ Tiểu Tấn - Phùng Tú Quyên đến, nói rằng cơm trưa đã chuẩn bị xong, có thể qua. Mạnh Nhục Yên nghe, cười nói với Phùng Tú Quyên: "Hai đứa bé lần đầu tiên về nhà sau khi lên cao trung, tuần sau sẽ bắt đầu đóng cửa chính thức huấn luyện quân sự, phải bốn tuần mới trở về, để bọn trẻ vui vẻ một chút, đợi chút nữa chị và Tiểu Tấn cùng cùng chúng tôi ăn cơm."

Phùng Tú Quyên cười gật đầu: "Được."

Phùng Tú Quyên đã hơn bốn mươi tuổi, các khía cạnh chăm sóc bản thân không bằng Mạnh Nhục Yên sống an nhàn sung sướng, nhưng về ngoài cửa bà cũng không phải xấu, những năm qua ở Cố gia giúp đỡ người ta quản lý cũng không bị ủy khuất gì, tăng thêm tính cách sáng sủa, làm việc dứt khoát, xua đuổi mọi thứ khỏi ý nghĩ, nhìn qua so thực tế trẻ hơn mấy tuổi.

Mặc dù là giúp đỡ Cố gia làm việc, nhưng là cùng Mạnh Nhục Yên và Cố Thiên Tứ trò chuyện bầu bạn, tính tình không màng danh lợi, sẽ không bởi vì thân phận của mình làm công mà tự ti, cũng sẽ không bởi vì cùng Mạnh Nhục Yên quan hệ tốt thì không tuân thủ bốn phận.

Như thế vài chục năm qua, Mạnh Nhục Yên và Phùng Tú Quyên duy trì tình cảm chị em + thân phận chủ nhân quản gia rất hòa hợp.

Trong phòng ăn lớn Cố gia, màn cửa thả xuống, cây đèn tươi sáng, ghế ăn xa hoa, khăn trải bàn bằng lụa vàng Châu Âu hoa lệ, khăn ăn trắng nõn, bộ đồ ăn dưới ánh đèn hiện ra sáng bóng, tất cả đều đã chuẩn bị xong.

Cố gia một nhà ba người cùng mẹ con Phùng Tú Quyên ngồi xuống, mọi người thưởng thức những món ăn được chuẩn bị tỉ mỉ, nghe Cố Nhất Manh tràn đầy phấn khởi nói về những việc đã xảy ra trong trường.

Cố Nhất Manh nói đến mặt mày hớn hơ, ba vị người lớn nghe đến say sưa, duy chỉ có Tiểu Tấn ngồi ở bên cạnh, không có lên tiếng, chỉ chuyên tâm đối phó với một khối bò bít tết.

Khi Mạnh Nhục Yên trong lúc vô tình hỏi đến việc của Lộ Cẩm Châu, Cố Nhất Manh lập tức không lên tiếng, cô nhìn Tiểu Tấn, ánh mắt kia ít nhiều có chút ý tứ cầu xin sự giúp đỡ.

Mạnh Nhục Yên ý thức được, vừa vặn lúc này cạnh gà hầm được đưa lên, Mạnh Nhục Yên bảo mọi người chia ra ăn, chuyện này không có nhắc lại.

Ăn cơm xong, Mạnh Nhục Yên dắt Cố Nhất Manh đi dạo phố. Bà bình thường sẽ thường xuyên ghé vào những cửa hàng có nẫu mới, mấy ngày nay đã gửi hình giới thiệu cho cô, bà muốn ghé qua xem, thuận tiện mua cho Cố Nhất Manh mấy bộ quần áo.

Hai mẹ con thân thân mật mật ngồi lên xe ra cửa, Cố Thiên Tứ không đưa họ đi, nhờ lái xe đưa đi, ông ở nhà xử lý chuyện làm ăn.

Mà lúc này, Phùng Tú Quyên đang cùng con trai trò chuyện.

Cô đã hỏi Tiểu Tấn nửa ngày, Tiểu Tấn chỉ nói đơn giản qua chuyện đã xảy ra, hỏi lại thì không lên tiếng, Phùng Tú Quyên ép hỏi nửa ngày, ngay cả cá rầm Tiểu Tấn cũng không thả lấy một cái.

Phùng Tú Quyên trong mắt hiện ra nước mắt, thở dài: "Con bây giờ đã lớn, có chủ trương của riêng mình, đây là chuyện tốt, chuyện trường học các con, mẹ cũng không hiểu. Thế nhưng con tốt xấu nói một chút, thật ra người ta làm

gì con mà con muốn đánh nhau với người ta? Dù sao cũng phải có cái nguyên do chứ?"

Tiêu Tấn vẫn không nói. Phùng Tú Quyên nỏi giận, mềm không được thì cứng rắn: "Nhóc thôi, được thôi, mọi người đều nói con là thiên tài, con đã cảm thấy mình đã đủ lông đủ cánh liền không để mẹ trong mắt luôn có đúng không? Tính khi đã lớn đủ mạnh mẽ ở trường học được thôi đánh nhau đúng không? Bước tiếp theo làm gì, hút thuốc, uống rượu, đánh bạc, ầu đả? Con có phải ngay cả độc cũng có?!"

Phùng Tú Quyên tức giận chỉ vào Tiêu Tấn mắng.

Tiêu Tấn nhìn mẹ mình lo lắng, không còn cách, đành phải nói: "Tên Lộ Cẩm Châu kia ăn hiếp Nhất Manh, con chỉ cho cậu ta một bài học nho nhỏ."

Phùng Tú Quyên: "Ăn hiếp Nhất Manh?"

Tiêu Tấn: "Đúng."

Sắc mặt Phùng Tú Quyên lập tức thay đổi.

Cô không tức giận, cười lạnh một tiếng: "Mẹ ghét nhất những thằng đực rửa kia khi dễ con gái, loại này nam sinh này đáng bị đánh chết! Huống chi đứa bé Nhất Manh kia, lại rất tốt, có thể ăn hiếp con bé khẳng định không tốt đẹp gì! A Tấn, con đánh thật hay!"

Tiêu Tấn: "..."

Phùng Tú Quyên: "Hiện tại và quá khứ không giống nhau, nhưng đứa bé học tiểu học trong trường học tiểu không biết chứa cái gì trong não, mẹ còn nghe nói học sinh sơ trung bây giờ có yêu đương, nạo thai. A Tấn con phải chú ý đến, không thể để cho người khác ăn hiếp Nhất Manh, nếu có người muốn đuổi theo Nhất Manh, con phải nhanh chóng báo cho chú Cố và dì Cố, để bọn họ xử lý."

Tiêu Tấn: "Con biết rồi."

Phùng Tú Quyên vẫn chưa nói xong: "Bình thường con cũng phải chú ý đến bạn bè bên cạnh Nhất Manh, nếu có tâm tư bất chính giúp con bé đá văng ra, nam hay nữ vậy đều phải chú ý, đương nhiên đặc biệt chú ý nam —— "

Tiêu Tấn đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi lớn của Cố Thiên Tứ: "A Tấn, con đến thư phòng của chú một chút, chú có chuyện muốn cùng con nói."

Phùng Tú Quyên: "Cố, chú Cố gọi con kia, lên đi."

Tiêu Tấn nhẹ nhàng thở ra, đi đến thư phòng của Cố Thiên Tứ trên lầu.

Thư phòng của Cố Thiên Tứ được bố trí ưu nhã cao cấp —— chính tay Mạnh Nhược Yên sắp xếp, có thể không thanh lịch cao cấp sao?

Nhưng mà tư thế Cố Thiên Tứ ngồi trong thư phòng không ưu nhã, đầu ngón tay ông gõ bàn, hút thuốc, nhìn vào những gì ông đang nghĩ.

Thấy Tiêu Tấn đến, ra hiệu Tiêu Tấn ngồi xuống.

Tiêu Tấn mở miệng trước, có chút nù xuống mắt, nói: "Chú Cố, thật xin lỗi, rước phiền phức cho chú rồi."

Cố Thiên Tứ nghe xong, cười: "Đây có là chuyện gì, làm gì mà nói xin lỗi với chú."

Tiêu Tấn: "Lộ Cẩm Châu cha cậu ta là người đứng thứ hai trong thành phố."

Mấy rạm Cố Thiên Tứ chau lên, cười nói: "A Tấn à, con biết vấn đề lớn nhất của con là gì không?"

Tiêu Tấn: "Là gì?"

Cố Thiên Tứ đập tắt khói, chỉ vào Tiêu Tấn cười nói: "Vấn đề lớn nhất của con chính là quá trầm ổn, quá già dặn, vô tâm, không có chút gì giống vị thiếu niên tinh thần phấn chấn, con mới lớn như vậy, gây chút họa tính là gì, gây họa chú Cố có thể giúp con, con sợ cái gì?"

Tiêu Tấn mím môi, không trả lời.

Cố Thiên Tứ đứng dậy, đi đến bên người Tiêu Tấn: "Đó căn bản không phải cái chuyện gì lớn, không phải là con của Lộ Khuê Hào, đánh thì đánh, đánh nó rồi để bác sĩ chữa trị, đánh thì chú bồi thường tiền, tiền tính là gì, cho cậu ta là được! Trường học nếu bắt chú xin lỗi chú cũng xin lỗi, về phần khác, xử lý cái gì, không bàn nữa, chớ má chuyện lớn một chút nhớ xử lý cái gì? Chuyện này không phải rất dễ xử lý sao, trẻ con đánh nhau mà thôi, có đứa trẻ nào mà không đánh nhau? Con nói đúng không?"

Nói, ông vỗ vỗ vai Tiêu Tấn, thăm thía nói: "Đứa trẻ như con bình thường là quá hiểu chuyện, đến, cho mình thoải mái, cho mình hăng hái đứng dậy, ai dám bắt nạt mình, liền đánh người đó, đánh rồi bồi thường tiền, chỉ đơn giản như vậy!"

Tiêu Tấn không nghĩ tới Cố Thiên Tứ lại nói lời như vậy.

Cậu sống nhờ vào Cố gia, tâm tính cũng coi là rất an phận, thế nhưng vẫn gây phiền toái, cũng không muốn Cố Thiên Tứ khó xử.

Có thể quan điểm trong chuyện này của Cố Thiên Tứ xảy ra ngoài ý muốn của cậu, làm cho cậu cảm động.

Cố Thiên Tứ nhìn Tiêu Tấn, ông nhìn thấy một thiếu niên bình thường vô tâm bây giờ vành mắt lại đỏ lên, ông thở dài, lần nữa vỗ vỗ bả vai Tiêu Tấn: "Đừng nói với chú những việc đó là không thể, giúp chú chiều cố thật tốt Mạnh Manh, thay chú yêu thương Mạnh Manh, biết không?"

Tiêu Tấn: "Vâng, chú Cố, con hiểu rồi."

*Đôi lời muốn nói:

Chào mọi người, mong mọi người sẽ dành ra chút thời gian đọc vài dòng này. Hiện tại bây giờ mình rất bận sẽ không ra chương đều cho mọi người được, mình muốn tuyển 2 editor và beta để tiến độ được nhanh hơn. Mình không có yêu cầu gì lớn, biết một chút kinh nghiệm là được, deadline cực thoáng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mua quần áo

Cố Nhất Manh đi theo Mạnh Nhược Yên ra ngoài dạo phố, nhưng trong lòng còn có chút lo lắng chuyện của Tiêu Tấn. Cô sợ không có mình ở đó nói mấy lời giải thích, cha cô sẽ tức giận, mắng Tiêu Tấn một trận.

Mạnh Nhược Yên nhìn ra đáng về mặt hồn mắt vía của con gái, ôn nhu cười cười: "Mạnh Manh làm sao thế? Nghĩ gì thế?"

Cố Nhất Manh kéo cánh tay mẹ nũng nịu: "Mẹ, mẹ nói chuyện Tiêu Tấn đánh nhau lần này, ba có tức giận không ạ? Dì Phùng có khi nào sẽ đánh cậu ấy không?"

Mạnh Nhược Yên cố ý cười hỏi lại: "Đánh thì đánh thôi, dù sao cậu ta cũng là nam sinh, đánh vài cái cũng không đau đâu."

Cố Nhất Manh nghe xong lập tức không vui, quyết miệng nói: "Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy, Tiêu Tấn tốt như vậy, sao lại đánh cậu ấy! Lại nói, thứ hai đã bắt đầu huấn luyện quân sự, nghe nói huấn luyện quân sự rất vất vả, lẽ nào cậu ấy bị thương không thể huấn luyện quân sự thì phải làm sao bây giờ?"

Mạnh Nhược Yên bắt đầu đi cười lắc đầu: "Con đó, chuyện của mình còn chưa lo xong còn muốn lo cho người khác, con nói con sẽ giặt quần áo sao? Sẻ giặt tất sao? Sẻ dọn dẹp đồ đạc sao? Thành tích khảo sát có thể đạt tới mức nào đây?"

Bộ hết chuyện để nói rồi sao, Cổ Nhất Mạnh lập tức ịu xù: "Mẹ, cuối tuần có thể dừng đề cập những chuyện này không ô ô!"

Mạnh Nhượng Yên cười: "Được rồi được rồi, không nhắc tới nữa, con nhìn cửa hàng kia lên hàng mới kia, mẹ mua cho con một cái túi nhỏ, con mang sẽ hợp lắm đó."

Cổ Nhất Mạnh nhìn sang, cửa hàng kia cô có biết đến, một nhãn hàng hiệu nhắm vào thị trường những người tuổi trẻ, đi theo hướng thanh xuân hoạt bát. Hai ngày trước, Tô Tiểu Nghiên cùng ký túc xá còn nhìn hình ảnh sản phẩm mới trong điện thoại di động mà chảy nước miếng, cô cũng nhìn thoáng qua, quả thật rất đẹp mắt, liền hôn hờ: "Được!" Mạnh Nhượng Yên vốn là với việc mua sắm rất tâm đắc, con gái mình lớn lên xinh đẹp, thích cách ăn mặc nữ tính, đem con gái ăn mặc giống như một tiểu công chúa. Sau khi mua túi, Mạnh Nhượng Yên lại dẫn Cổ Nhất Mạnh đi xem váy, tự mình chọn lấy mấy cái váy cho Cổ Nhất Mạnh thử. Cổ Nhất Mạnh đang làm người mẫu thì nghe thấy bên cạnh có người hô: "Nhất Mạnh?"

Cổ Nhất Mạnh quay đầu nhìn, là bạn cạnh bàn, gọi là Trần Vũ Hàm. Trần Vũ Hàm học tập rất tốt, đáng đáp cũng đẹp mắt.

Cổ Nhất Mạnh ngạc nhiên nói: "Oa, Vũ Hàm, là cậu à, cậu cũng tới mua đồ sao?"

Trần Vũ Hàm đưa mắt nhìn Cổ Nhất Mạnh đang thử váy, cười hời: "Nhất Mạnh, cái váy này thật đẹp mắt."

Cổ Nhất Mạnh vốn là mua cũng được, không mua cũng được, váy cô lại không ít, cũng chỉ như thêu chút hoa trên gấm, nghe được Trần Vũ Hàm nói như vậy, liền quyết định mua: "Thật sao? Váy mua luôn đi. Phiên lấy giúp tôi một cái này size S." Lúc này Mạnh Nhượng Yên cũng từ phòng thử áo đi ra, Cổ Nhất Mạnh liền giới thiệu mẹ mình với Trần Vũ Hàm.

Mạnh Nhượng Yên nghe nói Trần Vũ Hàm này là bạn học của con gái, lại học tập tốt, bèn có ấn tượng không tệ, liền cười nói: "Vũ Hàm thích bộ đồ nào không, con chọn đi, đi tặng con một bộ nhé."

Trần Vũ Hàm lần nữa nhìn tới cái váy Cổ Nhất Mạnh vừa mới thử qua kia.

Cái váy kia rất đẹp, thiết kế độc đáo, đường cắt rất tinh tế, sau lưng còn kết một hàng bướm nhìn vô cùng đặc biệt, sinh động đáng yêu nhưng lại không mất phong thái của hàng hiệu.

Giá cả cũng rất hàng hiệu.

Trần Vũ Hàm cười nói: "Dì, quần áo con cũng nhiều rồi, không cần mua, cũng không vừa ý cái nào."

Mạnh Nhượng Yên thấy vậy bên cười cười, cũng không đề cập tới chuyện này nữa, ngược lại muốn dẫn Trần Vũ Hàm cùng Cổ Nhất Mạnh xuống dưới ăn chút gì đó. Trần Vũ Hàm do dự một chút, rồi đồng ý đi cùng Mạnh Nhượng Yên.

Mạnh Nhượng Yên cùng các cô đi xuống lầu, đi vào một cửa tiệm, tiệm này nổi tiếng về các món điểm tâm thụ công cùng nước trái cây ép tươi ngon. Mạnh Nhượng Yên nhường Trần Vũ Hàm gọi món, Trần Vũ Hàm không gọi, Cổ Nhất Mạnh liền giúp Trần Vũ Hàm gọi không ít món. Lúc ăn, Trần Vũ Hàm ngay lúc Mạnh Nhượng Yên Cổ Nhất Mạnh không chú ý, lấy điện thoại di động ra chụp bộ đồ ăn tinh xảo cùng món điểm tâm nhỏ tao nhã hẳn mấy tấm.

Sau khi ăn điểm tâm ngọt, Mạnh Nhượng Yên dẫn con gái đi spa, hỏi Trần Vũ Hàm định làm gì tiếp theo, Trần Vũ Hàm trả lời không có việc gì, Mạnh Nhượng Yên liền đưa Trần Vũ Hàm đi cùng luôn.

Đạo phổ trở về, Cổ Nhất Mạnh mệt đến ngất ngư, nhưng mua được không ít quần áo mới nên cũng rất hưng phấn. Buổi tối cô liền thử lần lượt mấy bộ đồ mới, đôi một bộ liền chạy đến cho Cổ Thiên Tứ nhìn một cái, cho Tiêu Tấn nhìn một cái, lại cho di Phùng nhìn thêm cái nữa, bay tới bay lui vui sướng như một con bướm hoa.

Cổ Thiên Tứ: "Dừng cả ngày chỉ biết làm đẹp, cũng phải học tập, con không phải nói thành tích kiểm tra không tốt sao? Còn không mau nhờ A Tấn giúp phụ đạo?"

Cổ Nhất Mạnh nghe xong lời này, lập tức tức giận: "Cha, biết rồi biết rồi, con liền tìm Tiêu Tấn!" Cô đem hết đám quần áo kia giao cho di, bản thân mình cầm sách giáo khoa cùng bài kiểm tra lên đi qua chỗ Tiêu Tấn, sau đó mang tất cả đặt lên bàn Tiêu Tấn, có chút ưỡ oai nói: "Anh vẫn cùng Ngữ văn không cần đề ý đến, những cái khác đều phải làm lại một lần."

Tiêu Tấn cầm mấy bài thi kia, mở ra, trong lòng hơi hiểu rõ: "Tớ cho cậu mấy cái đề làm thử một chút, sau đó tớ sẽ giảng cho cậu, rồi cùng nhau phân tích vì sao cậu lại làm sai."

Cổ Nhất Mạnh hùng hổ gật đầu: "Ừ ừ!"

Thế là Tiêu Tấn đọc sách, Cổ Nhất Mạnh vui đùa gian khổ làm bài. Làm một hồi, cô lại gần: "Tiêu Tấn, đề này của cậu còn khó hơn đề thi nữa, cái này tớ hoàn toàn không biết làm sao, cái này chúng ta đã học qua rồi sao? Sao một chút ấn tượng tớ cũng không có? Là sai đề sao?" Tiêu Tấn nghe cô nói, thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười: "Đề sai? Cậu suy nghĩ kỹ một chút, tớ nhớ lúc trước đã từng giảng cái này cho cậu rồi?"

Cổ Nhất Mạnh ngạc nhiên, lại mở to hai mắt nhìn cái đề kia, hình như thật có chút quen mắt, nhưng là giải như thế nào thì cô là thực sự không nhớ rõ.

Rầu rĩ, cô nắm một lọn tóc nhuộm mây lên khổ sở, đến cùng làm thế nào đâu vậy nhỉ, đến cùng lúc nào đã giảng rồi, nói giải ra sao?

Trong đầu cô hiện ra lúc Tiêu Tấn bình thường giảng bài cho cô, thế nhưng lại chỉ nhớ rõ đáng về Tiêu Tấn lúc giảng bài, còn về phần nói cái gì... Có trời mới biết? Cô nho nhỏ thờ dãi, tiến tới cầu khẩn: "Tiêu Tấn, cậu mau nói cho đi, tớ thực sự không nhớ nổi."

Tiêu Tấn nhún mày, quyết định không làm khó dễ cô, cảm bốt gõ bài thì nói: "Lần này nghiêm túc nghe, không thể dùng lỗ tai nghe, phải dùng đầu óc nghe."

Cổ Nhất Mạnh tranh thủ thời gian gật đầu tỏ vẻ rất nghe lời: "Biết biết." Tiêu Tấn bắt đầu giảng đề.

Cổ Nhất Mạnh nghiêm túc nghe.

Tiêu Tấn giảng một lát, đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Hiện tại đang là mùa hè, mặc dù trong phòng có bật điều hòa, nhưng Cổ Nhất Mạnh mặc bộ đồ tương đối trong trẻo, áo hai dây xanh nhạt tươi mát phối với quần ở nhà lụa hồng mềm mại, lộ ra bả vai với cánh tay trắng nõn tinh xảo. Tóc của cô rối tung ở đâu vai để ở phía trước, hoặc điểm nhẹ trên xương quai xanh nhỏ nhỏ tinh xảo, hoặc rũ xuống bộ ngực mượt mà bị lộ ra.

Hương thơm ngọt ngào của thiếu nữ quanh quẩn quanh Tiêu Tấn, cậu miệng đắng lưỡi khô, muốn ừng ực uống nước, muốn đứng lên chạy ba ngàn mét.

Hồ hập thậm chí có chút dồn dập. Cô nhóc đơn thuần cũng không biết nguyên nhân thiếu niên bên người trở nên bất thường, cô đột nhiên cảm giác được gì đó, kinh ngạc ngẩng đầu, quan tâm hỏi: "Tiêu Tấn, cậu sao thế? Nóng quá? Vẫn còn không thoải mái?"

Vừa nói, cô vừa gơ tay lên thử nhiệt độ ở trán cậu. Thời điểm cô gơ tay lên, áo hai dây màu lam nhạt bởi vì động tác của cánh tay mà hơi rơi xuống, vải mềm mòng có nếp uốn, cái nếp uốn kia rơi vào ngay trên xương quai xanh, liền tại cái kia trắng muốt ầu trượt trên da thịt phồng xuống một đạo hơi ám mà thân bí khe rãnh.

Bàn tay non mềm đặt trên trán khiến cậu có thể cảm giác được sự trơn mềm thanh lương.

Toàn thân Tiêu Tấn như bị lửa thiêu đốt.

Cậu không nói gì, chỉ an tĩnh nhìn cô, khát vọng cô có thể chạm mình một chút.

Nhưng mà Cổ Nhất Mạnh lại rút tay về, so nhiệt độ trên trán mình tự làm bản: "Cũng không có phát sốt, cậu sao thế, mặt đỏ rần?" Cổ Nhất Mạnh cũng không phải đơn thuần đến độ không biết gì, đối với mấy chuyện giữa nam nữ cô cũng biết, coi qua tiểu thuyết bèn biết chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, ở trong mắt Cổ Nhất Mạnh, Tiêu Tấn chính là Tiêu Tấn, cô coi Tiêu Tấn như người nhà của mình, như anh trai của cô, cô không nghĩ nhiều quá, đến mức không có chút đề phòng nào.

Tiêu Tấn nhắm mắt lại, dòi tằm mắt không để lại chút dấu vết, khàn giọng nói: "Không có việc gì, tớ chỉ thấy hơi ọi bực."

Cổ Nhất Mạnh: "Vậy, vậy hay là chúng ta mở cửa sổ một chút? Nếu không thì đến đình nghỉ mát bên ngoài?"

Nói Cổ gia ở là biệt thự, bên ngoài có một hoa viên dành cho gia đình, trong hoa viên còn có lương đình có thể ngồi nghỉ ngơi.

Tiêu Tấn: "Không cần, tớ uống ly nước rồi giảng tiếp cho cậu."

Cổ Nhất Mạnh không suy nghĩ nhiều: "Được thôi!"

Tiêu Tấn uống một ly nước, kiềm nén lại tạp niệm trong lòng, tiếp tục giảng bài cho Cổ Nhất Mạnh.

Cậu bắt đầu gắng từ chỗ dễ hiểu nhất, từ dễ tới khó, hướng dẫn Cố Nhất Mạnh tìm ra lời giải. Cố Nhất Mạnh nhu nhu lông mày, chuyên chú lắng nghe. Lúc giảng bài, Tiêu Tấn lần nữa đưa mắt nhìn cô bé bên người. Cô vừa thuần lại vừa non, thanh tịnh mềm mại, giống như miếng thạch óng ánh, không cần nếm cũng biết ngọt ngào mềm mại. Cố Nhất Mạnh như vậy, cũng không biết có bao nhiêu nam sinh sẽ vụng trộm nhớ nhung cô. Cũng không trách được Lộ Cẩm Châu có loại suy nghĩ bản thù này với cô.

Nhớ tới Lộ Cẩm Châu, nhớ tới cậu ta đã từng gấp ghềnh Cố Nhất Mạnh lúc nói qua những lời kia, Tiêu Tấn âm thầm siết chặt nắm đấm. Đột nhiên cảm thấy tay lại ngứa. Nếu như đánh người không phạm pháp, nhất định phải đem thiên cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Huấn luyện quân sự

Buổi tối chủ nhật trở lại trường. Hàn Nhục liền phát động phục huấn luyện, thống nhất quần áo.

Quần áo rằn ri này mặc dù trước đó đã thống kê số đo của mọi người nhưng đến lúc phát lại khiến mọi người thật không biết nói làm sao, lớn vượt cả mức bình thường! Cố Nhất Mạnh là kiểu thân hình mảnh khảnh, mặc bộ này vào nhìn chẳng khác gì trùm cái bao vào người, đặc biệt là chỗ ống quần, rộng đến nỗi nhét hai chân vào cùng vừa luôn.

Trong lúc xú, mấy cô gái nhỏ đều có chút thất vọng, các cô cũng có chút kỳ vọng với đồ quần nhân này nọ, bộ này mặc vào sẽ vừa đẹp vừa ngẫu, lại pose đáng chụp ảnh, đăng lên cho bạn bè xem, thật là tốt!

Nhưng là bây giờ cái dạng này... Lâm Phi Phi đem bộ đồ rằn ri cuộn qua lại nửa ngày, cuối cùng phát hiện có thể dùng đai lưng siết chặt lại, sẽ siết ra được vòng eo một thước chín nhò nhỏ, rồi lại đem ống quần nhét vào trong ủng chiến. Đứng đối diện với gương, nhắc tay bày ra tư thế chào của quân đội, ngẫu muốn chết luôn!

Lâm Phi Phi như thế, mấy cô gái khác cũng tranh thủ thời gian bắt chước, Cố Nhất Mạnh eo nhỏ chân dài da trắng, bình thường nhìn nhu nhu tình khiết, hiện tại mặc đồ rằn ri này vào, liền có cảm giác ngẫu một cách thanh tịnh ôn nhu.

Mấy cô gái lấy điện thoại ra, bày tư thế chụp ảnh, chụp chung rồi chụp riêng, tiếng lách tách vang liên hồi.

Đối với mấy thiếu nữ mới lớn mà nói, vòng quan hệ xa hội vốn không nhiều, chủ yếu chỉ là bạn học với nhau. Thế nên niềm vui lớn nhất là mua bộ quần áo mới rồi chụp hình thật đẹp để khoe ra mà thôi, ảnh chụp càng đẹp thì bộ quần áo càng có giá trị.

Các cô share hình ảnh qua QQ nhóm "Bồn hóa kim hoa" của mình rồi tự mình đăng lên weibo.

Cố Nhất Mạnh chọn ra một tấm nhìn vừa ngẫu vừa lạnh, gửi cho Tiêu Tấn, lại gửi cho ba mẹ còn có di Phùng, sau đó đương nhiên thu được một đồng kích lệ, chỉ có Tiêu Tấn một chút hồi âm cũng không có. Một lát sau, Tiêu Tấn mới trả lời: "Siết chặt như vậy làm gì, đừng siết hư dạ đây."

Cố Nhất Mạnh: "???"

Tiêu Tấn: "Không tốt cho sức khỏe."

Cố Nhất Mạnh: "Tớ vậy mà gầy, tớ gầy còn không được mà!"

Tiêu Tấn: "... Được."

Cố Nhất Mạnh hừ hừ mấy tiếng, gửi cho Tiêu Tấn một bản mặt khoe khoang, một con thỏ dương dương đắc ý le lưỡi.

Tiêu Tấn nửa ngày cũng không có động tĩnh, cuối cùng gửi cho Cố Nhất Mạnh một cái đầu chó cười trộm.

Cố Nhất Mạnh đáp lễ Tiêu Tấn bằng một cái sticker bán manh.

Ngay tại bên này đang muốn tới thời điểm khai chiến, Tô Tiểu Nghiên kinh ngạc nói: "A, mọi người nhìn Weibo Trần Vũ Hàm này?" Lâm Phi Phi nằm lỳ ở trên giường, gặm đồ ăn vặt lướt Weibo, nghe vậy bèn nói: "Thế nào?"

Tô Tiểu Nghiên tranh thủ thời gian chia sẻ cho mọi người: "Mấy cậu nhìn này, hôm qua phát Weibo đi ăn ở Bách Vị phường, hôm nay lại phát Weibo đi Spa, không giống cậu ấy nha!"

Lâm Phi Phi không hiểu: "Sao lại không giống?"

Tô Tiểu Nghiên cùng Trần Vũ Hàm trước đây cũng có chút quen biết, là bạn học sơ trung không cùng ban, chỉ là biết nhau sơ sơ, buồn bực nói: "Nhà bạn ấy điều kiện không tốt, mẹ là chủ gia đình, ba làm việc tại xưởng may, thu nhập rất bình thường, trước kia mẹ cậu ấy bị chẩn đoán mắc khối u gì đó, còn kêu gọi chúng ta quyên góp tiền, bây giờ chưa bao lâu, làm sao lại dám lãng phí nhiều tiền như vậy chứ?" Bách Vị phường là một đại lý, giá cả tương đối cao, cũng không phải là nơi người bình thường tùy tiện muốn ăn là ăn, là cửa hàng cao cấp. Về phần tiệm spa kia, Tô Tiểu Nghiên không biết, nhưng từ bối cảnh với phong cách trang trí cao cấp trong cửa hàng, khẳng định không phải nơi bình thường gì. Mấy nơi này đều là không phải những nơi mà Trần Vũ Hàm có điều kiện đi tới.

Nghe xong lời này, Lâm Phi Phi lập tức hào hứng, nhanh chóng nhìn thử, Hàn Nhục thần sắc nhàn nhạt, tiếp tục cúi đầu chỉnh lại quần, cô muốn đem ống quần cắt đi một chút.

Cố Nhất Mạnh bắt đầu đi cũng nhìn thử tường nhà Trần Vũ Hàm. Nhớ tới chuyện cuối tuần đụng phải Trần Vũ Hàm, nghĩ lại thì xem ra là cái này rồi?

Ai biết được cô mở ra tìm một hồi, cũng không thấy cái gì đồ ngọt

cùng spa, chỉ có mấy ngày trước đăng kết quả buổi kiểm tra trắc nghiệm, thành tích rất tốt. Lâm Phi Phi kêu một tiếng: "Tô Tiểu Nghiên, mau cho tớ xem điện thoại cậu một chút, sao tớ không thấy được!"

Tô Tiểu Nghiên đem điện thoại tới, Cố Nhất Mạnh cũng bước lại nhìn nhìn.

Ba cái đầu tu cùng một chỗ cầm điện thoại so sánh, cuối cùng phát hiện, Trần Vũ Hàm quả nhiên là đăng hình đồ ngọt cùng spa trong vòng bạn bè, nhưng Lâm Phi Phi cùng Cố Nhất Mạnh lại không thấy được, chỉ có Tô Tiểu Nghiên có thể nhìn thấy.

Lâm Phi Phi sững sờ một hồi, vỗ đùi, giật mình: "Bạn ấy ngăn chúng ta thấy bài đăng!"

Tô Tiểu Nghiên nghĩ nghĩ: "Không, tớ đoán là cậu ấy phân nhóm, các cậu thuộc nhóm đồng học cao trung, có khả năng tớ ở nhóm đồng học sơ trung, cái này đăng không cho đồng học cao trung nhìn thấy, nhưng cậu ấy nhất thời sơ sẩy, quên tớ là đồng học cao trung lẫn sơ trung luôn."

Cố Nhất Mạnh giật mình: "Nhưng vì cái gì không cho chúng ta thấy? Sao lại còn muốn có ý đăng lên?"

Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên liếc nhau, dùng ánh mắt "Cậu là heo"

nhìn về phía Cố Nhất Manh.

Tô Tiểu Nghiên: "Cậu ta chỉ là hư vinh thôi, muốn đăng hình khoe khoang với bạn học lúc trước, thế nhưng lại sợ bị cậu hoặc là đồng học cao trung nhìn thấy sẽ vạch trần, nên liền che giấu bạn học cao trung!"

Lâm Phi Phi vỗ đùi, vẻ mặt kinh ngạc: "Tô Tiểu Nghiên cậu quả nhiên

là Sherlock Holmes tái thế, thật là thông minh!"

Cố Nhất Manh vẫn không rõ: "Cái này...Cái này có gì đáng khoe khoang chứ?"

Tô Tiểu Nghiên liếc mắt nhìn Cố Nhất Manh, biết cô thật sự không hiểu.

Khẽ thờ dài, đều cùng tuổi với nhau, nhưng Cố Nhất Manh lại tốt số, đương nhiên không hiểu, tùy tiện cũng có thể ăn món ngon, đi làm spa, có gì đáng khoe khoang chứ?

Bởi vì chuyện này đối với cô mà nói, là chuyện thuận tay mà làm, theo mẹ ra ngoài dạo phố, tùy tiện thì làm

Chuyện như thói quen thì sẽ đăng lên mạng khoe khoang sao?

Cô giải thích với Cố Nhất Manh: "Gia cảnh Trần Vũ Hàm không tốt, đi một lần, đoán chừng cảm thấy rất không tầm thường, đáng để khoe khoang, cũng không biết tiền ở đâu ra."

Cố Nhất Manh nghe Tô Tiểu Nghiên nói, ngẫm lại, đã hiểu, bèn nhỏ

giọng nói: "Cái này... Là mẹ tớ dẫn cậu ấy."

Sao??

Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên ngoài ý muốn.

Cố Nhất Manh liền kể chuyện ngày đó, cuối cùng khe khẽ thờ dài:

"Cậu ấy thật đáng thương, về sau cuối tuần tớ bồi mẹ đi dạo phố, sẽ rủ cậu ấy đi cùng."

Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương

thấy được ba chữ: Ngốc bạch ngọt.

Cuối cùng Tô Tiểu Nghiên nhào tới, siết chặt tay Cố Nhất Manh: "Nhất

Manh, tớ là bạn cùng phòng, dẫn tớ, dẫn tớ! Tớ không cần đi spa, mua váy là được rồi!" Lâm Phi Phi cười ha ha: "Tớ nữa, cả tớ cũng muốn đi!"

Cố Nhất Manh vung vẩy tay nhỏ, hào khí vạn trượng: "Đều dẫn đi hết!

Chờ chúng ta huấn luyện quân sự kết thúc, chúng ta cùng đi chơi thật

vui!"

*** **

Sáng sớm hôm sau, huấn luyện quân sự bắt đầu, chín giờ sáng ánh nắng

mặt trời nóng rát, ủy viên môn thể dục Trần Dật Văn huyết sáo, cùng mọi người chạy bộ vào bãi tập.

Huấn luyện viên quân sự là bộ đội đặc chủng, vẻ mặt lạnh lùng khiến các nam sinh nữ sinh bày ra ánh mắt mong ngóng.

Giáo quan tiến hành tự giới thiệu, tiếp theo đơn giản đem mỗi lớp chia thành hai tổ, mỗi tổ lại chia thành ba nhóm. Cố Nhất Manh cùng Tô Tiểu Nghiên, Trần Dật Văn cùng một nhóm, thế ủy Trần Dật Văn đương nhiên là nhóm trưởng.

Tô Tiểu Nghiên lên lên nói với Cố Nhất Manh: "Tốt lắm, cậu ta thăm mền cậu, có thể nhờ chiếu cố một chút."

Cố Nhất Manh nhìn Trần Dật Văn, kẻ tai nói nhỏ với Tô Tiểu Nghiên:

"Chớ nói lung tung, mẹ tớ biết lại sẽ dạy dỗ tớ."

Tô Tiểu Nghiên le lưỡi, Cố Nhất Manh thật đúng là một bé ngoan, chuyện

gì cũng đều là mẹ cái này mẹ cái kia.

Huấn luyện quân sự ngày đầu tiên chủ yếu là huấn luyện dã ngoại với

thế đứng. Dưới ánh mặt trời, Cố Nhất Manh đầu đầy mồ hôi, thờ hồng

học chạy bộ theo đội ngũ, cô cảm thấy mình mệt muốn ngất tới nơi, nhưng nghe tiếng hồng học kia của Tô Tiểu Nghiên bên cạnh, cảm thấy mình hình như cũng không phải là người thảm nhất.

Sau khi chạy xong ba vòng, mọi người nghỉ ngơi rồi quay về nghỉ ngơi. Nói nghỉ ngơi, nam nữ đều ngã trái ngã phải ngồi trên mặt đất, Cố Nhất Manh lấy bình nước quân dụng uống từng ngụm từng ngụm, Tô Tiểu Nghiên bên cạnh nhìn xung quanh một chút, phát hiện da mọi người

sau khi bị thiếu nắng thì đều đỏ lên, mắt thấy là muốn gầy một vòng, lại nhìn Cố Nhất Manh, trong trắng lỵ ra đỏ đến bức người, phảng phất như quả đào chín ngọt ngào.

"Sao cậu phơi nắng lại không đen?" Tô Tiểu Nghiên buồn bực.

"Không biết, có thể là tớ bôi kem chống nắng rồi?" Cố Nhất Manh lau

miệng, suy đoán lung tung.

"Tớ cũng bôi, cậu dùng nhãn hiệu gì?"

"Cái này là mẹ mua cho tớ." Cố Nhất Manh buông bình nước, từ cặp bên cạnh lấy ra kem chống nắng của mình.

Tô Tiểu Nghiên xem xét, mắt liền sáng lên: "Cho tớ mượn sử dụng!"

Đây là một nhãn hàng hiệu, rất đắt rất đắt, khẳng định so với của mình càng có tác dụng.

Cố Nhất Manh trực tiếp kín đáo đưa cho Tô Tiểu Nghiên: "Cho cậu"

Đang nói, một bóng người tới, chặn ánh nắng thay các nàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, là Trần Dật Văn.

Trần Dật Văn trên mặt đều là mồ hôi, ngại ngại cười cười với Cố Nhất

Manh: "Bạn học Cố, trời quá nóng, cậu uống nhiều nước vào, cẩn thận

bị cảm nắng."

Nói rồi cậu ta đưa lên một cái bình nước: "Cái này cho cậu, giải khát lại bổ sung dịch muối."

Cố Nhất Manh lắc đầu: "Không cần không cần, tớ uống rồi, cậu uống là

được, bạn học Trần, cảm ơn cậu."

Trần Dật Văn nhìn Cố Nhất Manh, cảm thấy Cố Nhất Manh thật đáng yêu thật ngoan, bộ dáng lắc đầu cự tuyệt cũng như một con thỏ nhỏ, lắc

đầu vẩy đuôi mềm mại đáng yêu.

Cậu đứng ở bên cạnh, lại tiếp tục nói: "Bạn học Cố, cậu trước khi huấn luyện phải làm nóng người, xoay cổ tay cổ chân, bằng không sẽ không an toàn."

Cố Nhất Manh nhanh chóng gật đầu: "Ừ, tớ biết rồi! Cảm ơn bạn học Trần" Trần Dật Văn nghĩ nghĩ, còn nói: "Đội buổi tối trở về cậu nhớ xoa bóp chân, tốt nhất là ngâm chân trong nước nóng, sẽ không tổn thương đến cơ bắp."

Cố Nhất Manh đành phải lại gật đầu, cười nói: "Bạn học Trần, cậu yên

tâm, những điều giáo quan dạy, tớ cũng có ghi chép lại, cảm ơn, tớ đều sẽ nhớ kỹ."

Chẳng lẽ Trần Dật Văn thật muốn theo đuổi mình? Có thể cô cũng không quá muốn nghe những điều này, nhưng cũng không muốn khiến

cậu ta ngại ngùng. Đáng tiếc Trần Dật Văn như nghe không hiểu tiếng người, cậu ta há mồm, lại bắt đầu nói.

Tô Tiểu Nghiên bên cạnh nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Cố Nhất Manh,

vụng trộm cười.

Cố Nhất Manh sầm a!

Đúng vào lúc này, một thanh âm vang lên, như chút nhẹ nhàng khoan khoái lạnh nhạt giữa ngày hè nắng nóng: "Manh Manh, hôm nay thế nào?"

Mọi người cùng nhau quay đầu, là Tiêu Tấn.

Quần trang trên thân hình cao lớn rắn chắc, cậu đứng dưới ánh mặt

trời, tư thế hiên ngang, phong thái lẫm liệt.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tập quân sự

Cố Nhất Manh nhìn thấy Tiêu Tấn đến, lập tức nhảy dựng lên: "Tiêu Tấn, cậu mặc quần trang rất đẹp trai! Chụp hình nha? Tớ chụp cho cậu vài kiểu ảnh rồi gửi cho đi Phùng! Cậu đăng lên vòng bạn bè của mình."

Tiêu Tấn nhìn Cố Nhất Manh mặc trang phục nguy trang nhưng vẫn toát lên vẻ tinh tế yếu ớt, lắc đầu, cậu đối với việc chụp ảnh, đăng lên vòng bạn bè không có hứng thú.

Nhưng mà Cố Nhất Manh khẳng khái muốn chụp, cũng cũng không có cách, đành phải tạo dáng để cậu chụp.

Mấy nữ sinh bên cạnh thấy vậy, âm thầm chụp vài bức ảnh của Tiêu Tấn, thực sự quá đẹp trai!

Thật vât và mới chụp xong, Tiêu Tấn từ trong bọc lấy ra một cái hộp giữ tươi: "Cho."

Cái hộp giữ tươi màu xanh lam, cái nắp trong suốt, có thể nhìn thấy những quả cherry đỏ tươi.

Cố Nhất Manh ánh mắt sáng lên: "Lại có cái này! Cậu lấy từ chỗ nào ra thế?"

Nhanh tay mở hộp ra, nhét vào bên trong miệng một quả, oa, ngọt, mọng nước, giải khát, ngon!

Bình thường rất thích ăn cái này, huấn luyện quân sự vừa khát vừa mệt mới lại phơi nắng, cherry quả thực là thú vui xa xỉ!

Trần Dật Văn từ bên cạnh nhìn thấy toàn bộ, cúi đầu nhìn bình nước của mình, không nói.

Tiêu Tấn người ta cho Cố Nhất Manh cherry, mình lại chỉ có thể đưa nước, tự nhiên sinh ra loại tự ti đến cùng?

Tiêu Tấn kéo Cố Nhất Manh qua, nhìn Trần Dật Văn bên kia, dặn dò nói: "Tránh cùng Trần Dật Văn qua lại."

Cố Nhất Manh không hiểu: "Vì sao? Người ta cũng không tệ lắm, còn đưa nước cho tớ!"

Nhìn qua rất thật lòng, cũng rất nhiệt tình, Cố Nhất Manh cảm thấy đây cũng là người tốt.

Tiêu Tấn nhún mày: "Không phải sao? Sao tớ lại không cảm thấy."

Ngập ngừng Cố Nhất Manh, sợ không phải là loại người tốt lành gì —— Tiêu Tấn cảm thấy như vậy. Cố Nhất Manh nhìn sắc mặt của cậu, thực sự không dễ nhìn, không còn cách nào, đành phải gật đầu: "Được rồi, được rồi, tớ biết rồi, cậu ta không phải người tốt, tớ sẽ đề phòng cậu ấy!"

Tiêu Tấn gật đầu, trong lúc sắp xếp vẫn có người gọi cậu, cậu đơn giản dặn dò Cố Nhất Manh vài câu liền đi nhanh.

Sau khi Tiêu Tấn rời đi, Cố Nhất Manh mời mấy nữ sinh cùng lớp tới ăn cherry, mọi người lúc đầu còn ngại ngùng, nhưng ngắm lại Cố Nhất Manh bình thường rất hào phóng, còn nữa cherry thật sự quá mê người, cùng nhau mà nhào lên, chia ra ăn.

Lúc chiều tập quân sự, mỗi một lớp đi riêng lẻ, luyện tập nhiều lần, thân thể Cố Nhất Manh cao gầy, năng lực cân đối lại tốt, tập rất đúng tiêu chuẩn, giáo quan nhìn thấy liền cho cậu đứng đầu trong lớp, để cậu đi đầu.

Cố Nhất Manh bình thường là người chậm hiểu, ngoại trừ nói Tiếng Anh không tệ lắm, những cái khác không có xuất sắc, bây giờ lại trở thành phần tử tốt trong việc đi nghiêm, trong lòng đặc biệt vui mừng, nhanh chóng dẫn đầu, uốn nắn nghiêm túc, đặc biệt rất tích cực dẫn đội.

Dáng vẻ của cậu trắng nõn đẹp mắt, bây giờ mặc quần trang, nhờ nhấn mạng theo chút khí khái hào hùng, bước ở hàng đầu của đội ngũ, bước đi lại rất đúng chuẩn mực, ngay cả đôi tay nhỏ trắng nõn cũng nắm chặt đầy căng thẳng, toàn bộ là dáng vẻ nghiêm túc của trẻ ngoan.

Cộng thêm có vồn có sẵn vàng hào quang của thiên kim đại tiểu thư, bây giờ lại càng hấp dẫn, không ít người len lén nhìn qua, đặc biệt là nam sinh, liễu mạng nhìn trộm về bên này.

Trong đó có moth nam sinh của ban ba, ban đầu khả năng phối hợp cơ thể của mình không tốt, lại nhìn lên Cố Nhất Manh một chút, đi đi nghiêm liền thành thuận ngọt.

Huấn luyện viên thấy được, nghiêm nghị nhắc nhở, yêu cầu sửa lại, nhưng mà nam sinh này càng sửa càng không được, cuối cùng cả hai tay cùng nhau duỗi về phía trước, hai chân bước về phía trước, thiếu chút nữa là ngã sắp xuống

tại chỗ, trêu đến bạn học xung quanh cười ha ha.

Huấn luyện viên nghiêm mặt giáo huấn: "Cậu nhìn cậu đi nghiêm nhần nhần nhỏ nhỏ giống như con gái vậy!"

Nói xong, chỉ Cố Nhất Mạnh cách đó không xa: "Cậu xem cô bé kia đi tốt bao nhiêu? Cậu cũng nên học tập người ta một chút!"

Ồ đây tất cả mọi người nghe thấy, sững sờ, sau đó đột nhiên phát ra một tràng cười vang.

Huấn luyện quân sự khô khan, quá mức vắt và, khó được nghe chuyện hài, tất cả mọi người đều cười lên, ngay cả người không thích cười như Tiểu Tấn trong mắt cũng có ý cười, nhìn Cố Nhất Mạnh cách đó không xa một mặt ngơ ngác.

Cố Nhất Mạnh nháy mắt mấy cái, thật sự không hiểu, làm sao mình lại trở thành nhân vật chính của câu chuyện cười kia?

Mọi người thấy bộ dáng ngoan ngoãn của Cố Nhất Mạnh, càng cười lớn hơn.

Lời nói của huấn luyện viên rất nghiêm túc, bản thân mình cũng không ý thức được có cái gì không đúng, đợi đến lúc tất cả mọi người cười, mới hiểu được, sau đó cũng cười: "Dù sao cũng phải tập quân sự thật tốt. Không được lười biếng, không thể làm trái! Các cô cậu luyện thêm, luyện không tốt cấm đến nhà ăn!"

Không cho phép đến nhà ăn? Cái này giống như giữ lại số mệnh của mọi người, đám người không cười, tinh thần run lên, tiếp tục bắt đầu luyện tập.

Khó khăn hơn nửa ngày, cuối cùng đã tới thời gian ăn cơm, sau khi toàn bộ nghỉ ngơi giải tán, huấn luyện viên thổi còi ăn cơm, mọi người phản phát lập tức tản ra, chạy về phía nhà ăn.

Cố Nhất Mạnh bình thường chạy bộ cũng không nhanh, hiện tại là lại đói vừa nóng còn khó chịu, nhưng nghĩ đến mùi hương cơm trong căn tin, đột nhiên lòng cảm đảm và dừng khí của cô so với lúc thường nhiều gấp mười lần, cùng mọi người nhào về phía nhà ăn.

Hôm nay đội ngũ phòng ăn làm rất lâu, Cố Nhất Mạnh sốt ruột, hận không thể bay qua mua cơm.

A, thịt băm hương cá, a, sườn kho, còn có cái gà khối muối tiêu kia nhìn thôi cũng đủ làm người ta chảy nước miếng rồi, bình thường những món này Cố Nhất Mạnh cũng không thích ăn nhưng hiện tại lại khiến Cố Nhất Mạnh chảy nước bọt.

Cô cảm thấy mình có thể một ngụm nuốt cả một đầu voi!

Bên cạnh Tô Tiểu Nghiên, Lâm Phi Phi đều ngả trái ngả phải, vênh đầu lên nhìn đội ngũ trước mặt, mở miệng hô dài một tiếng, thậm chí Hàn Nhượng bình thường vẫn luôn bình tĩnh bây giờ cô cũng chút không bình tĩnh nổi.

Lúc này, Tiểu Tấn đi tới, trong tay cậu bung một cái mâm, bên trong mâm lớn là mấy khay nhỏ, đủ cơm và thức ăn, đủ cho ba bốn người!

Mấy nữ sinh trong mắt lập tức tỏa sáng!

Tô Tiểu Nghiên bình thường nhìn Tiểu Tấn đến chảy nước bọt, vừa nhìn thấy Tiểu Tấn cả con mắt đều không thể di chuyển đi chỗ khác, nhưng mà hôm nay, bình sinh lần thứ nhất, cô không nhìn Tiểu Tấn, cô lại đi nhìn thức ăn trong khay của Tiểu Tấn.

Tiểu Tấn đem cái kia khay đưa cho Cố Nhất Mạnh, lại nói với mấy nữ sinh: "Các cậu đi tìm chỗ ngồi ăn trước đi, tôi xếp hàng ở đây mua thêm một chút đồ."

Mấy nữ sinh nghe nói như thế, cảm động đến mức ngay cả nước mắt cũng chảy ra, không thể tin nói: "Thật sao?"

Tiểu Tấn làm sao tốt như vậy!

Con mắt Tiểu Tấn nhìn Cố Nhất Mạnh: "Đi thôi, uống nhiều nước một chút, buổi chiều còn phải tiếp tục huấn luyện."

Đồ ăn cũng hiểu Tiểu Tấn người ta là đến giải cứu công chúa nhỏ Cố Nhất Mạnh của mình, thế là các cô cùng phòng liền được hưởng theo, tất nhiên mọi người cũng không khách khí, trên miệng liêu mạng cảm tạ Tiểu Tấn, vội vàng giành lấy mấy cái khay nhanh chóng tìm chỗ ngồi, sau đó bốn nữ sinh mỗi người một phần, từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn.

Ngay cả Cố Nhất Mạnh bình thường ăn cơm ưu nhã biết bao, hôm nay cũng có chút cảm giác ăn như sói đói.

Hình tượng là dùng lúc ăn uống no đủ, nhưng hiện tại ném qua một bên.

Những thức ăn này ăn không khác biệt lắm, mọi người đều đã no đủ tám phần, cơm nước đã no nên các cô nhìn Cố Nhất Mạnh, thỏa mãn nói: "Cùng Mạnh Mạnh ở cùng phòng thật tốt! Hưởng phúc!"

Hiện tại các cô đã thánh thót được từ miệng Cố Nhất Mạnh ra được quan hệ giữa Cố Nhất Mạnh và Tiểu Tấn, biết mẹ Tiểu Tấn làm quân gia ở Cố gia, Tiểu Tấn và Cố Nhất Mạnh là thanh mai trúc mã.

Hàn Nhượng nhìn Cố Nhất Mạnh, cười một cái nói: "Tiểu Tấn đối với cậu thật tốt."

Cố Nhất Mạnh nâng cằm nhỏ, cười nói: "Cậu ấy từ nhỏ đã tốt với tớ, nếu như cậu ấy dám ăn hiếp tớ, dĩ Phùng nhất định đánh cậu ấy!"

Hàn Nhượng thu hồi ánh mắt, nhìn Tiểu Tấn cách đó không xa đang xếp hàng.

Một người con trai xuất sắc ưu tú như vậy, ăn nhờ ở đậu, hao tâm tổn trí phí sức chiếu cố một cô công chúa nhỏ.

Cô nghĩ, nếu như là cô, nhất định sẽ rất mệt mỏi.

Lúc này Tiểu Tấn cuối cùng cũng xếp hàng xong, bung một bàn lớn thức ăn đến, có cơm có thức ăn còn có hoa quả nước trái cây, mọi người chia nhau ra ăn.

Cố Nhất Mạnh biết Tiểu Tấn cũng đói bụng, nhìn thấy bên trong có tôm, liền dùng khăn ướt lần nữa lau tay, giúp cậu bóc vỏ tôm rồi để vào trong chén của cậu.

Động tác này có chút thân mật, nhưng mà Tiểu Tấn và Cố Nhất Mạnh không nhìn ra có gì không được tự nhiên, Cố Nhất Mạnh bóc rất tự nhiên, Tiểu Tấn cũng ăn rất tự nhiên.

Bên cạnh Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên đưa mắt liếc ra ý qua một cái, ním môi cười như tên trộm.

Hàn Nhượng cúi đầu xuống, nhìn đôi đũa trước mặt, một mực không lên tiếng.

*** **

Buổi chiều tiếp tục huấn luyện quân sự.

Buổi sáng còn có chút sức lực mới mẻ, nhưng mà bây giờ chỉ còn lại tiếng than vãn.

Nhưng thờ dài thì sao, huấn luyện quân sự vẫn là huấn luyện quân sự, ngồi xuống không cho đứng lên, nhắc chân không cho đổ xuống, nghiêm không được lộn xộn, từng mực này, trọn vẹn có thể đem người mệt mỏi thành một bãi muối.

Cánh tay và bắp chân nhỏ của Cố Nhất Mạnh tập đi nghiêm đến chuột rút, mắt long lanh đầy nước, còn có thể làm gì, kiên trì thôi!

Đứng vào lúc này, Tô Tiểu Nghiên nhỏ giọng nói: "Nhìn bên kia, nhìn bên kia, Tiểu Tấn."

Cố Nhất Mạnh thừa dịp huấn luyện viên không chú ý, lặng lẽ quay đầu nhìn sang, gặp một vị giáo viên từ bãi tập đến tìm Tiểu Tấn, muốn Tiểu Tấn qua một chuyện.

Mọi người đều nhận ra vị giáo viên kia là chủ nhiệm văn phòng giáo dục, xem ra là xử lý chuyện Tiểu Tấn đánh nhau rồi?

Lúc đầu tất cả mọi người đều đang tập luyện, hiện tại có tình huống như vậy, có chút giải sầu, huấn luyện viên gặp tình huống này, trước tiên cho mọi người nghỉ ngơi mười phút.

Lúc nghỉ ngơi cũng không thể nhàn rồi, còn phải tập hát quân ca.

Cố Nhất Mạnh thừa dịp mọi người hát quân ca, khom người lên lên từ sau lưng huấn luyện viên chạy ra ngoài.

Huấn luyện viên đưa lưng về phía Cố Nhất Mạnh, không thấy được, nhưng các bạn học khác đều thấy được.

"Làm sao lại không chú ý tập hát?" Nói đến đây, huấn luyện viên cảm giác được sau lưng giống như có động tĩnh, vô thức quay đầu nhìn.

"Giáo quan, em nghiêm túc, em nghiêm túc nhất!" Một nam sinh lớn tiếng hô hào, sau đó còn đứng lên bắt đầu, làm ra tư thế đại tướng phát biểu.

Nhìn thấy nam sinh này tự nguyện, huấn luyện viên cười cười, lực chú ý đặt trên người nam sinh, không quay đầu nhìn.

Những nam sinh nữ sinh khác thấy, cũng đều nhao nhao thực hiện mảnh khúc, hấp dẫn sự chú ý của giáo quan.

Cố Nhất Mạnh trong lòng cảm kích muốn chết! Bạn học quá đáng yêu làm cho người ta cảm động!

Cô càng khom người, lặng lẽ không một tiếng động chạy ra ngoài trường. Cuối cùng chờ đến khi ra khỏi sân trường trường, vung chân chạy về phía tòa nhà văn phòng.

Cô không yên lòng việc của Tiểu Tấn.

Cũng không biết ba cô cùng hiệu trưởng nói chuyện qua hay không? Dù sao đi nữa, cũng không được ghi lại hồ sơ xử phạt của Tiểu Tấn, nó sẽ được lưu cả đời đó!

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Phoi đen?

Cố Nhất Mạnh chạy đến tòa nhà hành chính phía trước, bắt đầu nghiên cứu phòng của phó hiệu trưởng ở chỗ nào, bởi vì hiện tại là thời gian huấn luyện, cô lại đang mặc áo nguy trang cho nên không dám quang minh chính đại đi hỏi khắp nơi, chỉ có thể lén lút trốn tránh đi tìm.

Tìm nửa ngày, cuối cùng đi đến tầng ba, phía cuối tầng ba chính là văn phòng của phó hiệu trưởng.

Cô đang định đi qua, cửa bỗng dưng mở ra, Lộ Cẩm Châu cùng với Tiểu Tấn xuất hiện trước mặt.

Tâm tình Cố Nhất Mạnh bỗng dưng căng thẳng, như này đã nói xong rồi sao?

Lộ Cẩm Châu và Tiểu Tấn cũng không nhìn thấy Cố Nhất Mạnh, hai người bọn họ đứng ở cuối hành lang, trừng mắt nhìn nhau.

Tiểu Tấn cười lạnh: "Đám có ý đồ xấu với Mạnh Mạnh, có tin cậu sẽ chết một cách khó coi không?"

Lộ Cẩm Châu nghe thế trào phúng cười: "Mạnh Mạnh? Xưng hô thật thân mật nha, cậu coi Cố Nhất Mạnh là gì? Là vợ của cậu sao?"

Cậu tacười nhạo một tiếng, khinh miệt nói: "Cậu cho rằng cậu là ai, còn không phải tiểu bạch kiểm mà Cố gia nuôi lớn, ăn com mềm sao! Cậu thật sự nghĩ Cố gia sẽ gả con gái mình qua? Nghĩ xa quá rồi, quay đầu lại đi nhờ đầu lâu bị đuổi khỏi nhà, cậu không cần chết một cách quá khó coi!"

Tiểu Tấn đương nhiên hoàn toàn coi là cậu ta nói là đánh rắm: "Lộ Cẩm Châu, Cố gia có gả con gái mình cho tôi hay không thì liên quan gì đến cái đánh rắm của cậu? Còn cậu thì sao, nghĩ mình là ai? t*ng trùng dâng lên não nên động dục đúng không, bên ngoài kia con chó ba chân không dễ tìm nhưng ngược lại phụ nữ có hai chân thì nhiều hơn đấy."

Lộ Cẩm Châu cảm thấy lời này không dễ nghe một chút nào, Tiểu Tấn đang so sánh cậu ta với chó động dục đúng không? Cậu ta cười lạnh: "Cậu tìm chết có phải không? Lần trước là do tôi không chuẩn bị tốt, muốn làm một trận nửa hay không?"

N ngón tay Tiểu Tấn chỉ lên đỉnh cameras: "Nơi này có cameras, cậu muốn động thủ trước thì có thể, tôi sẽ tiếp chiêu."

Hai người đang nói, Cố Nhất Mạnh bỗng dưng chạy đến.

Cố Nhất Mạnh sợ bị phó hiệu trưởng đụng phải, không dám xuất hiện, chỉ dám ở trong góc chờ bọn họ đi xuống, ai biết được hai người còn ở nơi đó giằng co, hơn nữa nói cái gì cô cũng không nghe rõ.

Cô sốt ruột, ngay lập tức chạy đến.

Cố Nhất Mạnh chạy đến bên người Tiểu Tấn, về mặt lo lắng: "Tiểu Tấn, cậu không sao chứ? Có bị phạt hay không? Thầy phó hiệu trưởng nói với cậu cái gì?"

Lộ Cẩm Châu bên cạnh nhìn một màn này thật con mẹ nó chói mắt, phi một ngụm: "Yên tâm, chỉ cần xin lỗi, lại phải bồi thường thêm tiền thuốc men, đừng có giống người vợ thương tâm chồng, không cần thận lại làm cậu ta tức chết!"

Cố Nhất Mạnh nghe được lời này, kinh ngạc nhìn về phía Lộ Cẩm Châu.

Cô từ nhỏ là bảo bối của cả nhà, người được tiếp xúc đều là những người có lễ phép văn minh, lần đầu tiên nghe được người khác nói thô tục như vậy.

Hơn nữa, cậu ta còn nói cái gì, người vợ? Người yêu?

Người này làm sao vậy? Cố Nhất Mạnh bỗng nhiên đỏ bừng mặt.

"Cậu lại đây." Cố Nhất Mạnh chỉ vào Lộ Cẩm Châu nói.

"Đến thì đến, ai sợ!" Lộ Cẩm Châu ước còn chẳng được, bước chân dài đi đến bên cạnh Cố Nhất Mạnh.

Cố Nhất Mạnh ước lượng thân người không cao bằng, cuối cùng nhón mũi chân, nâng lên tay, nhanh nhẹn mà cho Lộ Cẩm Châu một bạt tai.

"Bang" một thanh âm vang lên, không riêng gì Lộ Cẩm Châu, ngay cả Tiểu Tấn cũng ngây ngẩn cả người.

Cố Nhất Mạnh dùng giọng nói mềm mại, nhần mày trách cứ Lộ Cẩm Châu: "Ai bảo cậu nói hươu nói vượn, hử!"

Nói xong nhấc lên đi đến bên cạnh Tiểu Tấn, cất bước xong ngay lập tức chạy, một hơi chạy ra phòng hành chính, chạy tới một góc yên lặng, sau đó há mồm thở dốc.

Đời này đây là lần đầu tiên cô đánh người, thật khản trương, thật vui vẻ.

Tiểu Tấn nhìn người con gái thờ hồng học trên má lộ ra phần hồng, nhướng mày hỏi: "Cậu làm gì chạy vội như vậy?"

Cố Nhất Mạnh: "Mình sợ người khác nhìn thấy, Lộ Cẩm Châu không phải là nhân chứng sao?"

Làm chuyện xấu, đương nhiên phải đến nhanh mà chạy cũng phải nhanh.

Tiểu Tấn: "Nơi đó có máy theo dõi."

Cố Nhất Mạnh: "A???"

Vẫn chạy không thoát sao?

Tiểu Tấn nhìn bộ dáng làm sai của Cố Nhất Mạnh, nhin không được néo néo gương mặt cô: "Không có việc gì, chỉ là một cái tát."

Lộ Cẩm Châu sẽ không bối vì một chuyện nhỏ vậy mà làm to chuyện lên.

Cổ Nhất Manh vẫn có chút ngốc, trong thâm tâm nói lần đầu tiên giết địch thật anh dũng, thế nhưng lại gặp theo dõi, quả nhiên đại hiệp ở xã hội hiện đại là không thể thực hiện được: “Ách. Tùy cậu ta thôi.”

Tiểu Tấn cúi đầu nhìn chăm chú Cổ Nhất Manh.

Thật sự cậu có loại xúc động đó với Cổ Nhất Manh.

Cô từ nhỏ chính là như vậy, yêu kiều mềm mại, giống búp bê Tây Dương, khi còn nhỏ cậu thường xuyên ôm cô vào trong ngực, hiện tại đã trưởng thành, không thể ôm như lúc trước được.

Cậu nhớ tới lời Lộ Cẩm Châu vừa nói, nói cô thật giống một người vợ nhỏ.

Vợ của ai? Minh sao?

Mười sáu tuổi ngực Tiểu Tấn đột nhiên dâng lên một loại cảm giác không nói rõ, cổ họng cậu khát khô, cơ thể bưng bưng phản chấn ra một loại nhu cầu, cái loại nhu cầu nồn nóng vội vàng, cậu cảm thấy mình cần một ít uớt át mềm mại tới tưởi mát.

Cậu muốn ôm cô, hung hăng đem cô xoa dịu thân thể của mình.

Cậu duỗi tay, cầm tay cô.

Tay cô nộn nộn mềm mại, giống như không có xương cốt, hơn nữa cho dù mùa hè cũng lạnh lạnh.

Cậu cảm thụ được bàn tay mát lạnh, cho rằng cơ thể khô nóng cảm sẽ được giảm bớt, nhưng mà không phải, ngược lại giống như càng tràn đầy.

Cậu cảm thấy chính mình muốn thiêu cháy.

Cổ Nhất Manh trên mặt cũng hồng hồng, cô có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Tấn

Trước kia cô không hiểu lắm cái này.

Cô đã xem qua các tác phẩm nổi tiếng của thế giới, nơi đó cũng sẽ liên quan đến một ít tình ái, tuy nhiên cô cảm thấy khoảng cách thực xa xôi. Cậu quá mức chu đáo lại tỉ mỉ che chở, trong lòng cô còn tưởng rằng chính mình là một đứa trẻ.

Lại nói tiếp cũng là, cô tốt nghiệp tiểu học cũng chỉ nhiều hơn ba năm một chút.

Tại sao bỗng nhiên thành học sinh trung sinh, những người xung quanh đều đã đến tuổi yêu đương?

Cổ Nhất Manh không hiểu.

Hiện tại Lộ Cẩm Châu chỉ vào chính mình nói, cậu là vợ nhỏ của ai?

Cổ Nhất Manh chưa bao giờ nghĩ đến xưng hô này sẽ rơi xuống trên người mình, mặt cô tức khắc trở nên đỏ bừng.

Cô đỏ mặt nhìn về phía Tiểu Tấn, hiện tại trên mặt Tiểu Tấn cũng hồng hồng.

Cô nhìn Tiểu Tấn, Tiểu Tấn cũng nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Tiểu Tấn dời đi.

Cổ Nhất Manh tức khắc cũng ngượng ngùng hơn.

Cô trước nay không cảm thấy cô cùng Tiểu Tấn có cái gì ngượng ngùng, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, có thể có cái gì ngượng ngùng? Nhưng hiện tại, cô cảm thấy không được tự nhiên.

Trên mặt cô nóng như lửa.

Tiểu Tấn, cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy có ý tứ gì?

Tại sao cậu ấy lại dùng ánh mắt ấy mà nhìn mình?

Hai người cũng không nói chuyện, sự trầm mặc làm Cổ Nhất Manh càng thêm xấu hổ, cô đành phải mắng chửi Lộ Cẩm Châu.

“Hừ hừ, người này quá xấu rồi, cậu ta nói chuyện thật thô lỗ thật hạ lưu, người như vậy ở tại đệ nhất trung học chính là con sâu làm rầu nồi canh, nếu không phải nhà bọn họ có quan hệ, đã sớm bị đuổi ra đệ nhất trung học, loại này nên khai trừ!”

Cổ Nhất Manh nằng Lộ Cẩm Châu thậm tệ, còn muốn dậm hai chân thật mạnh để phát tiết sự không tự nhiên của chính mình.

Tiểu Tấn trầm mặc mà nhìn cô, gương mặt cô ửng đỏ động lòng người, trong lòng tất nhiên là kinh ngạc tăng tăng gợn sóng, đột nhiên cậu nghĩ tới cái gì, hỏi: “Cậu vì sao không hỏi mình tại sao muốn đánh nhau với cậu ta, biết đâu. Biết đâu là do mình sai thì sao?”

Cổ Nhất Manh lập tức phản bác: “Sao có thể? Cậu sao có thể có sai! Cậu khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, nếu cậu muốn đánh cậu ta thì nhất định là cậu ta sai!”

Không sai, Tiểu Tấn đương nhiên vĩnh viễn là đúng, cùng Tiểu Tấn đối nghịch thì nhất định là người xấu.

Cô quyết định, huấn luyện xong, cô lập tức phải nói chuyện với chủ nhiệm, đổi chỗ ngồi!

Không bao giờ muốn ngồi cùng bàn với một học sinh hư như vậy.

Mà ở hành lang, Lộ Cẩm Châu vẫn còn đang ngây ngốc mà đứng ở nơi đó một lúc lâu, được một lúc, cậu ta rút cuộc nâng tay lên, sờ sờ gương mặt bị đánh.

Cậu ta chưa bao giờ gặp chuyện bị tát.

Tay nhỏ mềm mại đánh ở trên mặt mình, cảm giác rất tuyệt vời, thậm chí hiện tại mình có thể cảm giác được hương thơm như có như không, khiến cho tâm hồn bay bổng.

Chẳng lẽ đây là hương thơm của con gái sao?

Lộ Cẩm Châu vuốt cằm, đột nhiên bắt đầu tưởng tượng ôm Cổ Nhất Manh vào trong ngực bura bãi yêu thương, cảm giác tư vị kia. Nhất định là dục tiền dục tử.

Buổi tối một ngày huấn luyện kết thúc, Lâm Phi Phi và Cổ Nhất Manh giống như không còn xương cốt bò về ký túc xá.

Lâm phi phi nằm ở trên giường hừ hừ: “Mình không cần rửa mặt, mình không cần đánh răng, mình không cần tắm rửa, mình muốn cùng chiếc giường đồng sinh cộng tử!”

Cổ Nhất Manh thở dài, vỗ vỗ mặt Lâm Phi Phi: “Tĩnh tĩnh, đứng lên đi, không rửa mặt sẽ mọc mụn, không đánh răng sẽ bị sâu, không tắm rửa sẽ thối.”

Lâm Phi Phi: “Ôa, tại sao cậu nói giống mẹ mình vậy?”

Cổ Nhất Manh buông tay: “Bởi vì mẹ của mình cũng nói với mình như vậy.”

Lâm Phi Phi phì cười.

Tô Tiểu Nghiên ngồi bên cạnh, đối diện gương ưu thương: “Lúc này mới ngày đầu tiên, mặt mình đã đen đi rồi.”

Rõ ràng cùng dùng một loại kem chống nắng với Cố Nhất Mạnh, nhưng mặt cô không có cách nào vẫn đen đi.

Lâm Phi Phi nghe được, kinh ngạc nhìn về phía Tô Tiểu Nghiên.

Người Tô Tiểu Nghiên gầy gầy, làn da có chút đen, tuy nhiên mặt trái xoan, lớn lên bộ dạng còn đáng yêu

Cô buồn bực mà nói: “Làn da của cậu không phải vốn dĩ đã ngăm sao?”

Tô Tiểu Nghiên sùng sốt một lúc, lúc sau chạy lại, muốn đi véo Lâm Phi Phi một cái.

Lâm Phi Phi lúc này đương nhiên không ngu, chạy nhanh tránh thoát.

Trong ký túc xá cười đùa lên, loạn hết một phòng

Náo loạn đủ rồi, Lâm Phi Phi cũng trở nên hăng hái, sau khi rửa mặt, ăn đồ ăn vặt uống đồ uống xong lập tức mở đi động nhìn một vòng những người bạn đang hoạt động trên mạng.

Cố Nhất Mạnh nhanh tay báo cáo với bà mẹ ngày hôm nay, lại gửi các loại ảnh chụp, đạt được các loại an ủi khen ngợi

Chỉ có Hàn Nhược dựa vào đầu giường cầm sách vật lý học tập.

Mấy nữ sinh chơi đi động, sôi nổi có chút xấu hổ, tuy nhiên xấu hổ qua đi, tiếp tục cúi đầu chơi tiếp.

Lúc này, Tô Tiểu Nghiên đột nhiên cười ha ha với đi động: “Các cậu mau đến xem, mau đến xem, gói biểu tượng cảm xúc này đi, cười chết mình! Ngay trong nhóm chim cánh cụt của chúng ta này!”

Lâm Phi Phi cùng Cố Nhất Mạnh đều chạy nhanh mở ra diễn đàn chim cánh cụt, chỉ thấy bên trong có một gói cảm xúc mới mẻ ra lò.

Vừa nhìn thấy, tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Nguyên do biểu tình bao viết “Trước huấn luyện quân sự:” Sau đó là ảnh chụp Cố Nhất Mạnh ngốc nghếch.

Lại viết “Sau huấn luyện quân sự:”, Sau đó là một bức ảnh chụp Trương Trần Dật vân ngơ ngác luyện tập.

“Thật tài tình, thật tài tình!” Lâm Phi Phi cũng cười ha ha.

Trần Dật Vân là một người vạm vỡ làn da lại đen, Cố Nhất Mạnh là cô gái tinh tế nhu nhược, làn da lại trắng, hai người đặt ở cùng nhau tạo thành một tổ hợp đối lập, hài kịch hiệu quả chuẩn cmmr!

Cố Nhất Mạnh vui vẻ trong chốc lát, nằm ở trên giường tiếp tục chơi đi động.

Tiểu Tấn rất nhanh đưa tới một cái tin tức.

Tiểu Tấn: Trong gói cảm xúc, không cần để ý.

Đại Bạch thò phần lại phần: Không có việc gì không có việc gì, bọn họ đều chọc cười, cười chết tó, ha ha ha.

Nói xong còn phát một con thỏ dằm mặt đất cười ra nước mắt.

Tiểu tấn: Mình không thích.

Nói xong còn phát một dán nhãn con chó nghiêm túc mà gục xuống

Đại Bạch thò phần lại phần: Vì cái gì nha?

Tiểu tấn: Chính là không thích.

Đại Bạch thò phần lại phần:

Buổi tối hôm nay đại Bạch thò phần lại phần bắt đầu suy tư vấn đề này, vì cái gì Tiểu Tấn không thích?

Đại Bạch thò phần lại phần nghĩ nghĩ, đột nhiên biến thành một đại Bạch thò đỏ bừng.

Cô nhớ tới ngày đó, cô vạ nhỏ

Tiểu Tấn: Rốt cuộc là có ý gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Lại Đấy Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngắt xủ

Lộ Cẩm Châu ở nhà dưỡng thương vài ngày rồi quay lại huấn luyện quân sự.

Lộ Cẩm Châu là một chàng trai rất soái, bây giờ bị thương nhìn qua có chút chật vật, miệng còn có vết máu ứ đọng. Nhưng do vóc người đẹp, cho dù có ít máu ứ đọng nhưng trong mắt mọi người vẫn rất đẹp trai, cùng Tiểu Tấn khó phân cao thấp.

Lộ Cẩm Châu là lớp trưởng bạn ba, với tư cách lớp trưởng cậu ta nhanh chóng được huấn luyện viên chỉ dẫn. Đến lúc đi nghiêm, cậu ta biểu hiện rất tốt nên được huấn luyện viên giao cho chức phó đội trưởng, giúp cả đội hồ số, chú ý mọi người có đủ tiêu chuẩn hay không, lúc chạy có chỉnh tề hay không..

Lúc mới bắt đầu mọi người cảm thấy có một phó trung đội trưởng đẹp trai không tồi, nhìn rất đẹp mắt. Qua hai ngày sau, mọi người phát hiện có cái gì đó không đúng.

Lộ Cẩm Châu tại sao lại phát điên, nghiêm khắc như thế làm gì? Điều là bạn học không thể che giấu một chút được à?

Điều là chung gốc gác, hà cớ gì phải tương tàn lẫn nhau. Mọi người đều bất mãn với Lộ Cẩm Châu.

Tất cả đều là bạn học cùng lứa, không thể chênh lệch chút ít à?

Lộ Cẩm Châu lại cái tôi như ngày xưa, dùng tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất yêu cầu mọi người, khiến cho trời đất oán than.

Mặt trời đã khuất, Cố Nhất Mạnh siết chặt tay, chân duỗi thẳng. Bước đầu tiên của cuộc tập luyện là giờ chân đi nghiêm, thời gian quá dài, thời gian quá nóng, cô đầu chịu được cái này, cái chân duỗi ra đã bắt đầu phát run.

Âm thầm liếc nhìn Lộ Cẩm Châu.

Tuy từ đầu đến cuối Lộ Cẩm Châu không nhìn mình, nhưng cô lại cảm thấy điểm gì đó không đúng.

Cô đoán Lộ Cẩm Châu đang ghi thù cô vụ cái tát, muốn báo thù mình, vì vậy mấy học sinh khác cũng một mối chịu tội theo.

Cô cảm thấy mình đang làm phiền hà mấy học sinh khá ái.

Lại nhìn Lộ Cẩm Châu, cô càng không hài lòng, trông lòng càng tức giận, nghĩ người này thật là xấu.

Tại thời điểm này, Tô Tiểu Nghiên không chịu nổi dùng giọng nói khàn khàn la lớn: "Bảo cáo WC, tôi muốn đi huấn luyện viên."

*Ở đoạn này TTN đang nói nhầm, đáng lẽ phải nói "Bảo cáo huấn luyện viên, tôi muốn đi WC".

Cô vừa nói xong lời này, các chiến hữu đi nghiêm lập tức sững sốt, về sau liền cười một trận.

Đi nghiêm không có thực hành, mọi người ôm bụng ngã trái ngã phải hô đau, có người vừa cười vừa tranh thủ chà xát tay, hoạt động chân.

Lúc này huấn luyện viên đi tới, thấy mọi người cười đến như vậy, giận tái mặt: "Không cho cười, một lần nữa đứng vững! Phó trung đội trưởng, cả đội!"

Lộ Cẩm Châu tranh thủ thời gian nghe lệnh, trở lại đội.

Đám người Cố Nhất Mạnh than thở, tiếp tục tập luyện. Duỗi một chân, luyện tập tư thế đi nghiêm.

Tô Tiểu Nghiên hô "Tôi muốn đi huấn luyện viên" cũng tròn tròn mắt, ngấm lại lời chính mình vừa nói mặt đỏ tới mang tai.

Huấn luyện viên nhìn Tô Tiểu Nghiên, đưa tay ý bảo Tô Tiểu Nghiên: "Em đi vệ sinh báo cáo đi!"

Tô Tiểu Nghiên ngẩng người, sau đó nhìn huấn luyện viên, mặt đỏ đến mang tai vào WC "báo cáo".

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều nhao nhao hăm mộ, coi như đi WC cũng được. Vì vậy nam sinh nữ sinh cũng noi theo.

"Bảo cáo WC, tôi muốn đi huấn luyện viên!"

"Bảo cáo WC, tôi muốn đi trung đội trưởng!"

"Bảo cáo trung đội trưởng, tôi muốn đi huấn luyện viên!"

"Bảo cáo huấn luyện viên, tôi muốn đi trung đội trưởng!"

Nhưng bọn họ cũng không đạt được cái gì từ tế, thậm chí còn bị huấn luyện viên và trung đội trưởng bắt phạt.

Tình huống nghiêm khắc bên này cũng bị mấy lớp khác thấy được, mọi người nhao nhao đồng tình. Ai biết vừa đồng tình được vài cái, huấn luyện viên ban nhất và ban hai cũng lấy đó mà làm theo, so với ban ba còn nghiêm khắc hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, ban nhất cùng ban hai khóc không ra nước mắt.

Thời gian cơm trưa rốt cuộc cũng tới, nhưng học sinh không có khí lực chạy nước rút đến nhà ăn, cả một đám ngồi phịch chỗ đó, hoặc giống như cương thi đứng đưa đến nhà ăn.

Thật hận đồ ăn không thể bay tới chỗ mình!

Tại sao nhà ăn lại xa đến vậy!

Vì sao bài tập lại lớn như thế!

Cố Nhất Mạnh tìm được Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên, chị em như người tàn tật vịn cánh tay dắt nhau, hai chân run đi đến nhà ăn, trong miệng còn khóc ô ô.

Lâm Phi Phi ô ô vài tiếng, nhìn vào mặt Tô Tiểu Nghiên hỏi: "Bạn học Tô Tiểu Nghiên, huấn luyện viên tốt hơn ư?"

Tô Tiểu Nghiên dỏ búng mặt, hung hăng trừng Lâm Phi Phi: "Mình còn sức để véo cậu đó, muốn thử không?"

Lâm Phi Phi khoác tay lắc đầu: "Đừng đừng đừng, chúng ta là một đồng đội chiến hào, đều là chị em cùng lứa, không nên làm những việc rạn nứt tình cảm, anh anh không nên trọng sắc khinh bạn."

Tô Tiểu Nghiên hừ một cái, lúc này bọn họ đã đến nhà ăn. Nhìn nhà ăn đông nghịt người, thờ dài một hơi, cầu nguyện: "Nếu trước mặt chúng ta rót xuống một Tiều Tấn, đưa đồ ăn cho chúng ta thì thật tốt!"

Lâm Phi Phi đáng thương hít mũi, trong phòng ăn đông nghịt người các cô lại đến chậm, không biết đội ngũ đã đến từ lúc nào.

Cố Nhất Mạnh giờ tay vẫy chào người phía trước.

Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên vừa nhìn sang, mắt lập tức sáng lên.

Tiêu Tấn, lại là Tiêu Tấn, Tiêu Tấn đến cứu khổ, trong tay Tiêu Tấn có một khay đồ ăn ngon!

Lâm Phi Phi cảm động chảy nước mắt: "Từ giờ về sau mình sẽ không thăm mền Lộ Cẩm Châu nữa, mình sẽ thăm mền Tiêu Tấn!"

Nếu muốn chinh phục tâm của người con gái, đầu tiên phải chinh phục dạ dày của cô ấy, người xưa nói không sai.

Mấy nữ sinh hưởng thụ được Tiêu Tấn chăm sóc, thoải mái ăn cơm trưa. Sau khi ăn xong Lâm Phi Phi lập tức kéo Tô Tiểu Nghiên chạy trốn, để lại không gian cho Tiêu Tấn và Cố Nhất Mạnh nói chuyện.

Giờ nghỉ ngơi chỉ có nửa giờ, ăn cơm xong chỉ còn lại hơn mười phút.

Tiêu Tấn thấy Cố Nhất Mạnh vẫn ỉu xiu như cũ, nhủu mảy: "Quá mệt sao?"

Cậu biết rõ cô được nuông chiều từ bé chưa từng làm việc nặng nhọc gì, nếu nói rèn luyện thì cũng là vào phòng luyện tập làm qua loa. Đứng giữa trời nắng to tập đi nghiêm đối với cô quá khổ.

Cố Nhất Mạnh lắc đầu: "Không có việc gì."

Cô giống như một con thỏ trắng với hai cái tai dài cụp xuống, miệng nhỏ mím lại, đôi mắt buồn bã ỉu xiu, cái đầu nghiêng nghiêng như đứng không vững.

Tóm lại mà nói, đây là một bé thỏ con bị phơi nắng đến ỉu xiu.

Tiêu Tấn đau lòng.

Tiêu công chúa được nuông chiều trong nhà ấm không chịu được tội này, cậu cũng không muốn cô như vậy.

Cậu nuông mảy, hạ giọng nói: "Hay bây giờ tìm cách để cậu rời khỏi cuộc huấn luyện này nha?"

Cố Nhất Mạnh nghe xong, tinh thần lập tức phấn chấn: "Không nên!"

Cô bủi mủi không phục nhìn Tiêu Tấn: "Các bạn học đều muốn tham gia huấn luyện quân sự, mình tại sao có thể không tham gia? Người khác có thể kiên trì mình cũng có thể kiên trì! Hơn nữa huấn luyện viên nói, lần này chúng ta huấn luyện quân sự để chúng ta tự rèn luyện, vượt qua cuộc huấn luyện chúng ta mới có thể nâng cao thể lực, mới có thể trở thành người tiếp theo xây dựng tổ quốc lớn mạnh, trở thành lực lượng quân đội -----"

Tiêu Tấn giờ tay lên cắt ngang lời của cô.

Không nghĩ tới huấn luyện quân sự có thể khiến cho tiểu công chúa được nuông chiều cứng rắn lên, khiến cô học được một đồng đạo lý lớn.

Tiểu Tấn: "Cậu có thể tham gia nhưng phải chăm sóc tốt chính mình, uống nhiều nước, nếu phơi nắng quá khó chịu hoặc mệt mỏi không kiên trì nổi thì cậu đừng gượng chịu đựng."

Cổ Nhất Manh găt đầu lại găt đầu, đáp: "Tớ biết rồi, tớ biết rồi! Tớ sẽ tự chăm sóc tốt chính mình!"

Tiểu Tấn không nói gì nữa.

Dù sao cũng chỉ là huấn luyện quân sự, vượt qua rồi cũng tốt.

Nếu như cô có thể vượt qua, cũng coi như là rèn luyện thân thể, thể lực được nâng cao.

Thế nhưng ai ngờ đến, xé chiều hôm đó chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Buổi chiều mặt trời như lửa đốt, một đám học sinh đầy mồ hôi mặc đồ nguy trang đang hồ hởi khẩu hiệu đi nghiêm.

Từ đầu bãi tập này đến đầu kia, từ đầu kia đến đầu này, một tư thế không đủ tiêu chuẩn. Tập lần nữa. Một khẩu hiệu không đủ vang dội. Tập lần nữa.

Thần kinh tất cả mọi người đều chăm chú, cảm giác thể lực mình đã đến cực hạn.

Đúng vào lúc này, một giọng nói từ trong đám đông truyền tới: "Không xong rồi, Cổ Nhất Manh xỉu rồi!"

Một tiếng hô này, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Các huấn luyện viên cũng đi qua xem xét tình huống.

Tiểu Tấn là trung đội trưởng hàng thứ nhất, lúc nghe được tin này cậu đang hướng dẫn cả hàng đi nghiêm tới lui.

Sau đó các bạn học sinh ở hàng thứ nhất miêu tả sinh động như thật về việc Tiểu Tấn vừa nghe xong tin đó, mặt lập tức biến sắc.

"Bình thường mấy người chưa gặp qua về mặt Tiểu Tấn ư?"

"Không có." Cậu không thích nói chuyện, về mặt cũng luôn thản nhiên, nhìn qua cũng không dễ thân cận.

"Lúc ấy về mặt Tiểu Tấn biến thành tờ giấy trắng, lập tức bay vèo một cái qua chỗ của Cổ Nhất Manh!"

"Cuộc đời từ đây chưa bao giờ thấy một người trở mặt như vậy, cũng chưa bao giờ thấy một người chạy nhanh như thế!"

.....

Đây là suy nghĩ sau đó. Khi Tiểu Tấn chạy như bay đến chỗ của Cổ Nhất Manh, lại thấy được Cổ Nhất Manh đã được một bạn học nam khác ôm lấy.

Người ôm Cổ Nhất Manh chính là Lộ Cẩm Châu.

Cổ Nhất Manh bị Lộ Cẩm Châu ôm trong ngực hai mắt đóng chặt, lông mi vô thần rũ xuống, trên mặt bao phủ một tầng rắng hồng.

Cô yếu ớt như một bông hoa héo rũ, mặc cho người khác ôm mình.

Cũng không thể gãy dựa.

Tiểu Tấn bỏ nhào qua, đoạt lấy Cổ Nhất Manh từ trong ngực Tiểu Tấn.

Lộ Cẩm Châu đang muốn ôm Cổ Nhất Manh đứng lên, bên cạnh bạn học vây một vòng muốn gọi Cổ Nhất Manh tỉnh lại, cậu ta không ngờ lại có người tới đoạt người trong ngực mình.

Đến lúc thấy rõ người trước mắt là Tiểu Tấn, cậu ta tức giận: "Cậu buông cô ấy ra, cậu làm cái gì đó? Cô ấy đang ngất xỉu!"

Cậu ta so với Tiểu Tấn còn sốt ruột hơn, so với Tiểu Tấn còn phần nộ hơn.

Cánh tay mảnh mẽ của Tiểu Tấn ôm cô gái nhỏ vào lòng, lạnh lùng liếc Lộ Cẩm Châu: "Tôi đưa cô ấy đến phòng y tế!"

Đồ đàn!

Ngu ngốc!

Tiểu Tấn chưa bao giờ mắng người khác, nhưng bây giờ cậu muốn mắng Lộ Cẩm Châu.

Cô ấy bị cảm nắng, bị cảm nắng, không nhìn thấy được à? Ôm ở đó chỉ làm chậm trễ thời gian, có hữu dụng không?

Vì vậy nam sinh nữ sinh ở bãi tập kể cả huấn luyện viên thấy được, một thiếu niên cao to mặc trang phục nguy trang đang ôm một cô gái chạy như điên đến phòng y tế.

Ồ... Đúng vậy, Cổ Nhất Manh ngất xỉu được đưa đến phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sự việc ngất xỉu

Dưới ánh mặt trời, Tiểu Tấn chạy vội đưa Cổ Nhất Manh vào phòng y tế. Người trực ban phòng y tế là một bác sĩ nữ, nhìn tình huống này thì đã đoán được là bị cảm nắng, một bên để Tiểu Tấn ôm Cổ Nhất Manh nằm trên giường gần cửa sổ, bắt đầu cảm nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể.

"Coi quần áo của con bé ra!" Nữ bác sĩ lưu loát phân phó, đồng thời cảm nhiệt kế cắm vào trong nách Cổ Nhất Manh.

Tiểu Tấn nghe nữ bác sĩ phân phó, mở nút cổ áo Cổ Nhất Manh.

Nữ bác sĩ đem ống nghe bệnh đặt trước ngực Cổ Nhất Manh nghe nhịp tim, hỏi thúc thêm lần nữa: "Coi quần áo con bé ra!"

Cởi?

Đầu ngón tay Tiểu Tấn dùng trên nút thắt ở chỗ ngực Cổ Nhất Manh, do dự một chút, vẫn là gỡ nút thắt.

Bên trong trang phục nguy trang, cô chỉ mặc một thứ vải vóc rất mỏng, rất mềm, rất nhỏ.

Những thứ đồ này, cũng không là gọi đai đeo, mà là quần ngực hoặc là cái gì đó?

Cái thứ quần ngực quá mỏng, làm lộ ra màu sắc của đồ lót bên trong. Áo ngực màu hồng, phía trên còn thêu một hình một con thỏ mập nhỏ đang vênh mình lên.

Tiểu Tấn cắn răng, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn qua, trong phòng y tế ngoại trừ nữ bác sĩ ngoài ra cũng không có người khác, cửa cũng đã đóng chặt.

Cậu cởi bộ đồ nguy trang của Cổ Nhất Manh ra, bộ đồ đã bị mồ hôi làm ướt, dính trên làn da trắng nõn mịn màng của cô. Dựa theo sự phân phó của nữ bác sĩ, cậu ôm lấy Cổ Nhất Manh, cởi bộ đồ đó ra, sau đó cho cô thay bộ

đồ y tế màu trắng dự bị.

Nữ bác sĩ rất nhanh đã đoán ra Cố Nhất Manh đúng là bị cảm nắng, cùng với sự trợ giúp của Tiêu Tấn, rất nhanh đã đắp khăn lạnh và chườm túi đá cho Cố Nhất Manh.

Tiêu Tấn cau mày, ở bên cạnh hỏi: "Có cần chuyển đến bệnh viện bên ngoài hay không?"

Cậu biết trong trường học thuê bác sĩ trình độ rất không tệ, không giống những trường học bình thường lừa gạt người khác, Cố Nhất Manh có thể là bị ngất đi.

Cậu cúi đầu nhìn mặt Cố Nhất Manh, đáng đáp cô có chút giống mặt em bé, sung mãn nhưng lại tinh xảo đáng yêu, thế nhưng bây giờ trên hai gò má lại lộ ra một màu đỏ búng, giống quả đào chín mọng dưới ánh mặt trời.

Cậu có chút sợ hãi, sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nữ bác sĩ không nói chuyện, tiếp tục động tác cấp cứu của mình.

Đúng vào lúc này, lòng mi Cố Nhất Manh khẽ giật giật, sau đó mở mắt.

Tiêu Tấn nhìn không được giữ cổ tay cô: "Manh Manh, cậu cảm thấy thế nào?"

Đôi mắt trong trẻo của Cố Nhất Manh có chút hoang mang, qua một lát sau, cô mới nhớ lại, lúc mình đang luyện quân sự thì ngất xỉu.

Ấm diệu của cô mềm mềm mang theo một chút khàn: "Tiêu Tấn, tớ không sao."

Nữ bác sĩ phân phó nói: "Vấn đề này của cô bé không lớn, cho em ấy uống nhiều nước một chút, tốt nhất là bổ sung thêm chút nước muối loãng, mua cho con bé chút nước natri cacbonat (*natri cacbonat: Na2CO3 – một loại nước muối*), hoặc là nước khoáng lực đặc biệt cũng được. Lúc uống nước đừng nóng vội, uống nhiều quá dễ gây nên nôn mửa, uống chậm rãi, cô cho em chút thuốc, đưa con bé về nghỉ ngơi nhiều."

Tiêu Tấn nhanh chóng lên tiếng đáp ứng.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, thật ra sau khi Cố Nhất Manh bị ngất, tất cả được nghỉ ngơi mười phút, Lâm Phi Phi các cô nhanh chóng chạy đến xem Cố Nhất Manh, Lộ Cẩm Châu cũng đi theo.

Sau khi Lâm Phi Phi chạy vào, việc đầu tiên là bổ nhào lên thân Cố Nhất Manh: "Manh Manh cậu không sao chứ, lo lắng chết tớ rồi!"

Tiêu Tấn nhìn cả kí túc xá nữ của Cố Nhất Manh đều đến, nhờ các cô giúp đỡ ở phòng y tế chăm sóc Cố Nhất Manh một chút, cậu muốn đến siêu thị của trường học mua chút nước soda cho Cố Nhất Manh uống.

Lâm Phi Phi các cô nhanh chóng đáp ứng. Mắt Tiêu Tấn nhìn Lộ Cẩm Châu bên cạnh, cậu ta đang đứng trong góc nhìn Cố Nhất Manh, không có ý muốn rời đi.

Lúc Lộ Cẩm Châu cảm giác được ánh mắt của Tiêu Tấn, cậu ta ngẩng đầu, nhìn Tiêu Tấn, nhủ mày. Trong mắt kia mang theo một chút trào phúng, bờ môi giật giật, lăm lăm câu gì đó trong miệng.

Tiêu Tấn cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không muốn quan tâm đến phản ứng của Lộ Cẩm Châu, quay người chạy tới tiệm tạp hóa.

Cố Nhất Manh cảm giác không còn khó chịu gì nữa, sau khi để bác sĩ kiểm tra thân thể cô lần nữa, cô có thể trở về ký túc xá nghỉ ngơi.

Lúc quay về là Tiêu Tấn ôm cô về, quang minh chính đại đi từ cửa túc xá vào —— lần này đi quân lý ký túc xá cuối cùng cũng không cần lải nhải ngăn trở.

Cố Nhất Manh có chút ngượng ngùng, hai cái tay nhỏ đặt ở giữa mình và Tiêu Tấn, nhỏ giọng nói: "Tiêu Tấn, cậu buông tớ xuống đi, tớ có thể tự đi."

Tiêu Tấn mặt nghiêm túc: "Vậy tớ phải đem chuyện này nói cho chú Cố và dì Mạnh biết thôi."

Cố Nhất Manh lập tức im lặng, len lén nhìn Tiêu Tấn, sắc mặt cậu cũng không quá tốt.

Lúc này đã đi đến bậc thang.

Tiêu Tấn thấp giọng ra lệnh: "Ôm chặt tớ, nếu lỡ không cẩn thận sẽ làm cậu ngã."

Cố Nhất Manh chanch chóng nhẹ nhàng ôm cổ Tiêu Tấn, thấp giọng nói: "Đừng giận nha, cũng không cần nói cho cha mẹ tớ biết, tớ muốn ở lại trường!"

Nếu như ba mẹ biết việc này, nhất định sẽ lo lắng, không chừng sẽ không cho cô ở lại trường.

Tiêu Tấn ôm Cố Nhất Manh bước lên từng tầng từng tầng bậc, đến bậc chỗ khúc quanh, cúi đầu nhìn xuống, bắt gặp một cô gái nhỏ nằm ngoan ngoãn trong ngực, cái trán tựa trên lồng ngực của mình.

Lòng ngực của mình có chút ngứa.

Tiêu Tấn liền nghĩ tới lời nói của Lộ Cẩm Châu "cô vợ nhỏ", đột nhiên cảm thấy có phần gấp gáp.

Bộ dáng mạnh mẽ, biết điều của cô như vậy giống như cô vợ nhỏ được chủ rể ôm vào tân phòng.

Cái đầu nhỏ của Cố Nhất Manh dựa vào lồng ngực của Tiêu Tấn, hô hấp cậu gấp gáp, lồng ngực nơi đó nhấp nhô dữ dội, Cố Nhất Manh đương nhiên cảm thấy.

Cô thậm chí cảm giác được mình đang tựa vào cổ thân thể cứng ngắt.

Cô lập tức nhớ tới khóa học môn sinh học trước đó, nam sinh và nữ sinh khác nhau. Khi đó, cô cũng nhớ kỹ điểm kiến thức này, nhưng đối với cô mà nói thì chỉ là một điểm kiến thức, cô không hiểu, cũng không ý thức được cô và Tiêu Tấn không giống nhau.

Nhưng bây giờ, cô đột nhiên cảm thấy.

Thân thể của Tiêu Tấn và mình không giống nhau. Cậu thô ráp, đặc biệt cứng rắn, thậm chí chính mình..

Cô bị một nam sinh ôm

Cô bắt đầu không được tự nhiên, trái tim nhỏ nhảy bịch bịch.

"Cậu có mệt mỏi hay không? Bằng không để tớ xuống, cậu đừng ôm tớ ——"

Tiêu Tấn cắn răng: "Ngậm miệng"

Cho tới bây giờ cậu chưa từng hưng dữ với cô như vậy qua, Cố Nhất Manh lập tức bị dọa đến không dám nói tiếp nữa, kinh ngạc mờ mịt nhìn cậu.

Tiêu Tấn sắc mặt tái xanh, ôm cô lên lầu.

Cô ở ba tầng, cần qua hai chỗ ngoặt thang.

Cuối cùng cũng đến, Lâm Phi Phi các cô đã mở cửa túc xá ra, chuẩn bị xong, thế là một trái một phải mở đường, *tiền hô hậu ủng**, đưa Cố Nhất Manh thả trên giường đã sắp xếp sẵn.

**Tiền hô hậu ủng: tá cánh vua quan đi có đoàn người đi trước dẹp đường, theo sau hộ vệ.*

Tiêu Tấn mở một bình nước soda đưa cho Cố Nhất Manh uống. Lâm Phi Phi bên cạnh lấy túi chườm nước đá muốn cho Cố Nhất Manh hạ nhiệt một chút, Tô Tiểu Nghiên chạy loạn ký túc xá muốn nấu nước nóng cho Cố Nhất Manh uống thuốc, Hàn Nhục đi tới, thử kiểm tra nhiệt độ của Cố Nhất Manh một chút, hỏi Tiêu Tấn: "Cô ấy sốt bao nhiêu độ?"

Sắc mặt Tiêu Tấn hiện tại vẫn không tốt, cậu có chút hối hận vì lời nói của mình lúc này giọng quá lớn hù đến cô sinh bệnh, cũng có chút hận bản thân vì xúc động đến mức không thể khống chế được.

"Không cao." Cậu trả lời Hàn Nhục, giọng nói có chút thờ ơ.

Hàn Nhực hơi ngoài ý muốn, cô không nghĩ tới Tiêu Tấn sẽ nói vậy với mình, liền đứng ở một bên không lên tiếng.

Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên không biết Hàn Nhực xấu hổ, các cô một bên cho Cố Nhất Mạnh túi chườm nước đá, một bên cho Cố Nhất Mạnh uống thuốc, rất bận rộn.

Tiêu Tấn thấy cảnh này, cũng yên lòng. Lần nữa xin nhờ Lâm Phi Phi cùng Tô Tiểu Nghiên: "Lâm phiền các cậu."

Lâm Phi Phi: "Không phiền phức, không phiền phức, một chút xú cũng không phiền phức!"

Nhưng thực tế, mượn cơ chăm sóc Cố Nhất Mạnh, cô cũng có thể nghỉ ngơi, không cần đi tập huấn quân đội!

Cảm tạ Cố Nhất Mạnh, cậu hi sinh bản thân vì toàn tập thể.

Trong lòng Tô Tiểu Nghiên không phải không nghĩ như vậy, vui vẻ đến muốn bay lên: "Thực sự không phiền phức! Chúng tớ nhất định sẽ chiều Cố Nhất Mạnh thật tốt, bạn học Tiêu Tấn cậu yên tâm, chúng tớ sẽ online hai mươi bốn giờ gửi ảnh chụp, gửi video, tường thuật trực tiếp cho cậu!"

Tiêu Tấn gật đầu với Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên, lại sờ lên trán của Cố Nhất Mạnh để thử nhiệt độ, thấy không còn nóng thì muốn đi.

Trước khi đi, cậu cầm theo bộ đồ ngủ trang ướt đẫm của Cố Nhất Mạnh đi luôn, hỏi Lâm Phi Phi những bộ đồ của Cố Nhất Mạnh mà cậu chưa kịp giặt.

Tiêu Tấn rời đi, Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên vây quanh Cố Nhất Mạnh, hâm mộ đến tấc lưỡi.

"Tiêu Tấn đối với cậu thật tốt, lúc cậu bệnh cậu ấy dường như rất sốt ruột, một khắc này tớ hận người ngất xiu là tớ!" Tô Tiểu Nghiên nghĩ đến say mê.

Lâm Phi Phi tròn mắt nhìn Tô Tiểu Nghiên một chút: "Nếu người ngất xiu là cậu, Tiêu Tấn người ta liệu sẽ gấp gáp như vậy sao?"

Tô Tiểu Nghiên ngẫm lại cũng thấy thế, suy sụp.

Lâm Phi Phi thờ dãi: "Tiêu Tấn đem tất cả quần áo của cậu đi giặt rồi, cậu ấy giặt quần áo cho cậu đó!"

Cố Nhất Mạnh yếu ớt nằm ở đó, mí mắt cười nhẹ, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Tiêu Tấn có chuyện gì vậy, lúc ấy nhìn qua cảm xúc không được tốt lắm? Cậu ấy... Tại sao lại đối với cô hung dữ như vậy?

Cho tới bây giờ, cậu ấy chưa từng dùng giọng điệu đó nói chuyện với cô.

Đợi đến lúc bạn bè cùng phòng không còn quan tâm mình, Cố Nhất Mạnh cuối cùng cũng lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, mở phim cánh cụt.

*** **

Cảnh Tiêu Tấn ôm Cố Nhất Mạnh bị chụp lại, lần đầu tiên không biết bao nhiêu nam sinh trong trường trung học sau khi nhìn thấy động thái video này, trong lòng đột nhiên có chút chua xót.

Bọn họ cũng muốn làm vị anh hùng cứu mỹ nhân, tại sao lại không có cơ hội! Ngắm lại hương vị mỹ nữ của Cố Nhất Mạnh, ghen ghét đến hận bản thân vì sao mình không phải là Tiêu Tấn.

Lộ Cẩm Châu cũng nhìn thấy, anh bình tĩnh mở nhóm tin nóng trong phim cánh cụt, trong đó tìm ra một tấm hình, sau đó đem tấm hình kia phóng lớn, phóng lớn, rồi lại phóng lớn.

Phóng lớn đến mức không nhìn thấy Tiêu Tấn ôm Cố Nhất Mạnh, chỉ có thể nhìn thấy Cố Nhất Mạnh mảnh khảnh yếu đuối.

Cánh tay của cô nhỏ nhắn mềm mại, mái tóc rũ xuống, hai đôi chân thon dài duyên dáng hơi cong, khiến cho người khác có cảm giác yếu đuối.

Bộ dáng này của cô quá đẹp, đẹp đến mức giống một làn khói.

Lại nghĩ, không thể trách người ta nói phụ nữ giống như nước, cô chính là một cô gái được tạo ra bằng nước.

Nếu không nhìn vào khuôn mặt ngây thơ kia, mà chỉ nhìn vòng eo của cái cơ thể này, cậu ta sẽ cảm thấy đây chắc chắn sẽ là một cô gái nhỏ có sức quyến rũ tận xương tủy.

"Mẹ!" Sau khi Lộ Cẩm Châu mắng một tiếng, hung hăng ném di động lên giường, sau đó lấy thuốc lá ra quất một ngụm.

Đây đúng thật là một tiểu yêu tinh thích tra tấn người khác mà.

Cậu ta nhanh chóng chạy đi tắm nước lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tại sao muốn trọ ở trường

Cơm tối của Cố Nhất Mạnh là do Tiêu Tấn mua nhờ Lâm Phi Phi đem lên.

Cố Nhất Mạnh méo mó ăn trên giường.

Lâm Phi Phi nhắc nhở: "Bạn học Mạnh Mạnh, Tiêu Tấn nhà cậu nói, cậu nhớ phải uống thuốc, không cho phép trốn thuốc."

Trốn thuốc?

Cố Nhất Mạnh thờ dãi, được thôi. Cô cầm mấy viên thuốc lên, đang phát sầu làm sao để uống thì nghe được tin nhắn từ phim cánh cụt. Mở ra xem, là Tiêu Tấn.

Tiêu Tấn gửi đến cách uống thuốc, loại nào uống bao nhiêu viên, một ngày uống mấy lần.

Cuối cùng nói: "Bây giờ mời uống một viên thuốc cảm, sau khi uống xong đem bình và túi thuốc chụp gửi cho tớ."

Nguyên văn là 藿香正气: nước hoặc hương chính khí, mình tra baidu đọc công dụng của nó cảm thấy khá giống thuốc cảm nên để vậy luôn. Dưới đây là hình ảnh của hộp thuốc.

Cố Nhất Mạnh lúc đầu giả ngu làm phim cánh cụt lập tức biến thành mây khói, có một cái đồng hồ báo thức giám sát cô uống thuốc như thế, cô muốn trốn thuốc cũng khó khăn!

Cô vận lòng mảy nhỏ đi uống thuốc, sau đó chụp ảnh, gửi cho Tiêu Tấn.

Sau khi Tiêu Tấn nhìn thấy, trả lời bằng một cái động tác sờ đầu.

Hừ.

Cố Nhất Mạnh nghĩ ngơi một chút, lên giường nằm muốn ngủ, nhưng mà lại không buồn ngủ. Nhìn xung quanh kì cục xá, Lâm Phi Phi đang xuyết xoa một trang web bán đồ hàng hiệu, nhìn thấy một cái liền oa oa, sau đó lại muốn mua. Lại cảm thấy giống như có chút dốt, nghĩ làm sao để xin cha mẹ.

Tô Tiểu Nghiên thì đang chụp tự sướng, sau đó chỉnh ảnh rồi đăng lên INS.

Hàn Nhực như thường lệ ôm sách mà gặm, có điều chuyển sách vật lý thành sách toán học mà thôi.

Cô buồn bực ngăn ngăn mở phim cánh cụt lên, ấn vào khung hình của Tiêu Tấn.

Đại bạch thò phần lại phần: A Tấn...

Sau đó gửi một cái biểu cảm thò trắng sột soạt.

Tiểu Tấn: Không buồn ngủ?

Đại bạch thò phần lại phần: Có chút không ngủ được.

Tiểu Tấn: Ủ, vậy cùng tớ nói chuyện.

Đại bạch thò phần lại phần: Được...

Tiểu Tấn: Quần áo đưa cậu giặt, ngày mai sẽ đem qua nhờ Lâm Phi Phi mang lên cho cậu.

Mấy người bạn cùng phòng của cô, nhìn chung mà nói cậu ấy thích liên lạc với Lâm Phi Phi nhất, Lâm Phi Phi linh hoạt, rất biết ăn nói.

Đại bạch thò phần lại phần nhớ tới, bên trong đồng quần áo kia còn có mấy cái*tiểu kk màu hồng và tiểu nn màu hồng..

*Tiểu kk màu hồng và tiểu nn màu hồng: chắc là đồ lót...

Cô xấu hổ: Sau này để tớ tự làm là được rồi, nếu để cho người ta thấy sẽ cười mất.

Tiểu Tấn: Ai cười?

Đại bạch thò phần lại phần: Bạn cùng phòng của cậu, bạn cùng phòng của tớ.

Tiểu Tấn: Mặc kệ bọn họ.

Đại bạch thò phần lại phần: Ủ ừ...

Lúc này Lâm Phi Phi đột nhiên nhắn một câu: Cái này, cái này đẹp quá!

Nói xong liền gửi sceenshots cho các cô trong nhóm bốn đóa kim hoa: "Đẹp không, xem được không?"

Xoa tay, cô muốn mua.

Tô Tiểu Nghiên phê bình: Đẹp mắt, đáng tiếc mua không nổi.

Lâm Phi Phi: Tớ muốn xin cha mua nó!

Tô Tiểu Nghiên hăm mộ nhìn thoáng qua cái tấm ảnh một cái rồi không nhìn nữa, nhìn bình luận bên trên INS. Sau khi cô đăng tấm ảnh của mình lên phía dưới liền xuất hiện rất nhiều bình luận bàn tán.

Đại bạch thò phần lại phần lại lần nữa chú ý vào chim cánh cụt, phát hiện Tiểu Tấn bên kia đang đánh chữ: Tiểu Tấn đang nhập...

Đại bạch thò phần lại phần hoang mang, cậu ấy nhập cái gì, mình khó tin đến như vậy sao?

Còn đang nghi ngờ, thì tin nhắn đến.

Tiểu Tấn: Hôm nay, có phải tớ rất hung dữ hay không?

Đại bạch thò phần lại phần nghĩ nghĩ, hồi tưởng lại giọng điệu của Tiểu Tấn, hình như rất hung dữ.

Bình thường cậu ấy không nói chuyện như vậy. Nghĩ đến đây, trong lòng đại bạch thò phần lại phần rất uất ức.

Đại bạch thò phần lại phần: Ủ ừ ừ, đúng là như vậy! Cậu làm gì mà hung thế?

Tiểu Tấn: Tớ không phải cố ý.

Đại bạch thò phần lại phần: Ồ hiểu!

Tiểu Tấn: Không hỏi vì sao?

Đại bạch thò phần lại phần: Tớ đoán tâm tình cậu không tốt?

Lần này Tiểu Tấn không trả lời, chỉ có biểu lộ: Trộm chó đầu. jpg

Đại bạch thò phần lại phần: Le lưỡi. jpg, vì sao mà tâm tình không tốt, nói cho người ta biết đi!

Tiểu Tấn: Ngoan, chờ sau này sẽ nói với cậu.

Đại bạch thò phần lại phần: Được thôi, được thôi, dù sao cậu cũng phải nói với tớ!

Đang nói, cô đột nhiên nhớ đến một việc, nhìn Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên. Các cô gái hiện tại đều đang tập trung vào việc của mình, cô hạ giọng gửi cho Tiểu Tấn một đoạn tin nhắn thoại: A Tấn, chuyện tớ bị cảm nắng lần này, cậu cũng đừng nói cho cha mẹ tớ biết, nếu bọn họ biết, tớ nhất định sẽ chết.

Tiểu Tấn: Vì sao?

Đại bạch thò phần lại phần: Bọn họ nhất định sẽ không cho tớ ở lại trường nữa!

Tiểu Tấn: Cậu ở trường, tớ đều phải oan ức thay giường cho cậu, cậu vẫn nên về nhà ở đi.

Nhìn thấy cái này, đại bạch thò phần lại phần tức giận: Hành hung. jpg, một cái biểu lộ đánh đau.

Sau đó còn nói: Hừ hừ, không cho cậu chế giễu tớ, tớ muốn ở trường!

Tiểu Tấn: Cho tớ cái lý do.

Đại bạch thò phần lại phần: Cái gì?

Tiểu Tấn: Lý do tại sao phải ở trường.

Đại bạch thò phần lại phần do dự một chút, mới chằm chập trả lời: Tớ muốn cùng A Tấn ở trường.

Tiểu Tấn bên kia nửa ngày không có trả lời.

Đại bạch thò phần lại phần: Tiểu Tấn?

Đại bạch thò phần lại phần: A Tấn?

Đại bạch thò phần lại phần: Này này này, tớ muốn ở trường, tớ muốn ở trường. Lăn lộn đây đấy. jpg

Tiêu Tẩn: Vậy cậu phải nghe lời, ngoan ngoãn uống thuốc.

Đại Bạch thò phần lại phần hai mắt tỏa ánh sáng: moa~ a Tẩn, a Tẩn đối với tớ thật tốt!

Tiêu Tẩn bên kia nửa ngày không trả lời, cuối cùng cũng trả lời: moa~ đại Bạch thò

Buổi tối, đại Bạch thò khoanh tay, gửi cho Tiêu Tẩn “moa~”. Nhìn hơn nửa ngày, cuối cùng đồ từ mặt tới mang tai, buồn bực núp trong chăn không lên tiếng.

Bình thường từ “moa~” cũng là rất thường dùng, chỉ là vì sao bây giờ thấy tim liền đập mặt liền đỏ, có chút không giống?

Tiêu Tẩn vẫn còn xem những tin nhắn của cô gửi cho mình.

Đặc biệt là cái “moa~ Tiêu Tẩn”.

Biết đây chỉ là một thói quen dùng từ của cô, giống như cô nói “moa mama”, “moa baba”, không có ý gì khác.

Thế nhưng sau khi cậu nhìn thấy nó, ngực có chút nóng.

Cậu biết là do mình suy nghĩ nhiều, cảm giác này khiến trong lòng mình càng thêm nhiều tội ác, chỉ có thể cắn đầu nằm xuống, hít sâu mấy hơi, cho bản thân bình tĩnh lại.

Một lát sau, cậu vẫn không nhận được mở chim cánh cụt lên nhìn.

Có người gửi yêu cầu kết bạn với cậu, viết ngắn gọn: Bạn học của cậu.

Tiêu Tẩn không khách khí cự tuyệt ngay. Đối phương lại thêm: Bà mẹ nó, chấp nhận tôi ngay!

Tiêu Tẩn không khách khí cảm người này gửi yêu cầu thêm lần nữa. Một lát sau, [No.Chim Cánh Cụt] khác lại tới xin kết bạn: Tôi là Lộ Cẩm Châu, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Tiêu Tẩn cười lạnh, cự tuyệt.

Lại một lát sau, [No.Chim Cánh Cụt] khác lại tới xin kết bạn: Tiêu Tẩn, con mẹ nó cậu có dám cùng tôi nói chuyện hay không? Tôi hỏi cậu việc này!

Lần này được Tiêu Tẩn thông qua, sau khi kết bạn, đơn giản và dứt khoát: Nói.

Lộ Cẩm Châu: Tôi chỉ hỏi cậu một việc, hôm nay trong phòng y tế, quần áo của Cố Nhất Mạnh là do ai cởi!

Tiêu Tẩn: Liên quan gì đến cậu.

Lộ Cẩm Châu nổi giận: Chờ cùng ông đây già ngu, có phải cậu cởi hay không? Mẹ nhà nó, bên trong dù cho cô ấy mặc gì thì cậu vẫn sẽ thay cô ấy cởi ra? Cậu là cái thá gì?

Tiêu Tẩn: Liên quan gì đến cậu.

Lộ Cẩm Châu càng phát hỏa: Kia là người con gái ông đây nhìn trúng, cậu là thứ cò rế gì! Cút ra đây cho tôi, tôi và cậu đấu đơn!

Tiêu Tẩn: Liên quan gì đến cậu.

Lộ Cẩm Châu: Mẹ nó, mấy thu âm à? Cậu có thể nói tiếng người hay không? Cởi quần áo của con gái rồi liền không nói tiếng người nữa à? Ăn xong rồi lại già ngu?

Tiêu Tẩn: Liên quan gì đến cậu.

Sau khi gửi xong liền xóa kết bạn, lời vào danh sách đen.

Thật ra chuyện Cố Nhất Mạnh bị cảm nắng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần ngồi một hai ngày là ổn.

Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên đối với việc này đặc biệt không hài lòng, các cô nghĩ rằng Cố Nhất Mạnh cần phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa.

Cố Nhất Mạnh cảm động: Các cậu đối với tớ thật tốt.

Lâm Phi Phi: Kiểu này là chúng ta có thể nghỉ thêm mấy hôm nữa rồi.

Tô Tiểu Nghiên: Không cần đi huấn luyện quân sự cảm giác thật sự thật sướng.

Cố Nhất Mạnh... Còn tưởng rằng bạn học yêu quý mình, thì ra là già...

Bất luận như thế nào, Cố Nhất Mạnh chỉ nghỉ ngơi ba ngày sau đó lại tiếp tục tham gia huấn luyện quân sự.

Cô cảm thấy từ sau khi mình tham gia huấn luyện lại, dù cho là giáo quan hay là các bạn học khác đều dùng ánh mắt nhìn Lâm Đại Ngọc* mà nhìn mình.

*Lâm Đại Ngọc: tên tự là Tẩn Tẩn, một nhân vật hư cấu trong ba bộ tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cẩn. Lâm Đại Ngọc tính khôn, nói lời bốn cột, thường rơi vào tình trạng u uẩn, triển miên trong nghĩ ngợi suy tư, tâm hồn nàng vô cùng nhạy cảm như một sợi tơ đàn mảnh mai, bất kể một giọt mưa thu hay tơ liễu bay đều âm vang một điệu bi thương đứt ruột, lại cảm cảnh ăn nhờ ở đậu nên tính tình càng thêm sầu bi, cô độc, chuyện gì cũng nghĩ sâu sắc hơn người, thần thể tâm hồn đều yếu đuối như giọt sương mai là một trong những tính cách thú vị và nổi bật nhất trong Hồng Lâu Mộng.

Cô rất xấu hổ.

Cô cũng không muốn được người khác giúp đỡ, từ nhỏ đến lớn cô đã tiếp nhận quá nhiều sự giúp đỡ rồi.

Chỉ là nhìn qua nhìn lại... Cô vẫn không thể thoát khỏi nó, chỉ có thể tự mình tập luyện, không thể để bị thua người khác.

Quá trình huấn luyện quân sự tiếp đó vẫn diễn ra suôn sẻ, sau khi chịu đựng qua tuần thứ nhất, mọi người vẫn tiếp tục theo tiến độ như vậy, dần dần quen thuộc hơn.

Cải thiện thân thể đương nhiên sẽ có một vài thứ thay đổi.

Giống Lâm Phi Phi lúc trong phòng ăn ăn tận hai bát cơm mà cảm thấy vẫn chưa đủ, cô kinh ngạc hô một tiếng: "Tớ thế mà có thể ăn nhiều như vậy!"

Lúc chàng vạng tới Tô Tiểu Nghiên thường mặc váy đi xung quanh sân trường muốn chụp vài tấm hình, bên cạnh liền có một nam sinh chạy đến bắt chuyện: "Bạn học, cậu là học sinh năm nhất à?"

Tô Tiểu Nghiên gật đầu, trong lòng vui vẻ, nghĩ đến: "Mình ăn mặc nhìn trẻ lắm sao?Mình nhìn trẻ lắm sao?"

Nam sinh đồng tình: "Thoạt nhìn chắc chắn là do tập luyện quân sự, phơi đen đến mức này."

Tô Tiểu Nghiên:.....

mmp!

Đối với Cố Nhất Mạnh cô lại không hề đen đi chút nào, mà da thì càng ngày càng trắng hơn, chỉ là do thể lực tốt hơn lúc trước thôi, hai cánh tay nhỏ cũng đã có chút sức lực.

Bốn tuần huấn luyện quân sự cuối cùng đã kết thúc, mọi người thở phào nhẹ nhõm lại có chút luyến tiếc, liều mạng chạy đi chụp hình cùng các huấn luyện viên làm kỉ niệm, còn muốn về kí túc xá thay những bộ quần áo khác để chụp hình.

Chụp xong, tất cả mọi người đều phải về. Nhìn giáo quan thật sự không nở rời đi, thậm chí Tô Tiểu Nghiên có chút muốn khóc.

Cô nói với giáo quan muốn đi vệ sinh, bây giờ quay lại giáo quan đã đi mất.

Tối thứ sáu, mọi người nằm ở trên giường thoải mái trò chuyện, tất cả đều chưa muốn ngủ, bắt đầu thương lượng cuối tuần nhất định phải ra ngoài để happy, mua mua mua ăn ăn ăn, phóng túng thỏa thích, hưởng thụ cuộc sống.

Mấy nữ sinh đều tràn ngập phấn khởi, Tô Tiểu Nghiên đột nhiên đề nghị: "Manh Manh, nhà cậu có phải rất lớn hay không?"

Cố Nhất Manh nghe Tô Tiểu Nghiên nói như vậy, liền đem ảnh chụp nhà mình ra cho mọi người xem, vừa nhìn thấy mọi người liền thần phục.

Nhà cô quả nhiên rất lớn, chẳng những có hoa viên nhỏ, còn có bể bơi riêng!

Thế là ánh mắt của mấy cô gái liền sáng chói lên, ngấp nghé mà nhìn Cố Nhất Manh.

Cố Nhất Manh liền nhớ lại, trước đó mẹ mình dẫn Trần Vũ Hàm theo ăn uống chơi bời, cô cảm thấy bộ dạng này rất tốt, bộ dáng của Tô Tiểu Nghiên hình như cũng rất hóm hỉnh.

Thế là cô nói: "Bằng không các cậu đến nhà tớ đi, tớ bao ăn bao ở bao chơi."

Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên liếc nhau, cả hai đều hưng phấn kêu to lên, bỏ nhào qua ôm lấy Cố Nhất Manh: "Chúng tớ muốn ăn đồ hảo hạng!"

Nhà Tô Tiểu Nghiên thật sự rất nghèo.

Bà mẹ cô đều là công viên chức bình thường của thành phố này, nhưng cô so với Trần Vũ Hàm còn tốt hơn, nhưng tuyệt đối cũng không phải giàu có. Vấn đề là trong nhà cô còn có một người chị gái và một đứa em trai, một gia đình ba con trong thời đại này rất hiếm, gánh nặng của gia đình rất lớn, những thứ đến tay cô càng ít hơn.

Cô rất muốn học giống Cố Nhất Manh sống cuộc sống của những người có tiền.

Gia cảnh của Lâm Phi Phi thật ra không đến nỗi tệ, mặc dù không giàu bằng nhà của Cố Nhất Manh, nhưng vẫn hào hứng tham gia. Cô rất thích đi những nơi náo nhiệt, mọi người cùng nhau chơi mới vui vẻ.

Huống hồ nhà cô thuật sự không có bể bơi riêng.

Mấy cô gái rất nhanh đã thương lượng xong, Lâm Phi Phi kéo Hàn Nhượng im lặng từ đầu: "Hàn Nhượng, cùng đi chứ? Đi thôi đi thôi!"

Tô Tiểu Nghiên cũng khuyến: "Đúng đó, mọi người cùng nhau chơi vui biết bao nhiêu, đừng để chúng ta mất hứng!"

Hàn Nhượng do dự một chút, nhìn Cố Nhất Manh.

Cố Nhất Manh cảm điện thoại: "Tớ đã nói qua với mẹ rồi, mẹ tớ nói hoan nghênh các bạn học của chúng ta, đi thôi, mọi người đều đi, chúng ta cùng nhau sống trong hướng thụ!"

Hàn Nhượng nhẹ gật đầu: "Được, cùng nhau."

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Để Một Chút* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 16: Lo chuyện nhà

Nói đi là đi.

Buổi sáng thứ bảy người trong nhà đưa xe tới đón, hai chiếc xe đã tới, đều là những chiếc sang trọng. Nghe nói bởi vì chỉ có một tài xế nên Cố ba ba cố ý tự mình lái xe đi làm còn tài xế thì lái xe khác đưa con gái yêu đi học.

Nghe đến Cố Thiên ở trên kênh kinh tế tài chính bình tĩnh trả lời phỏng vấn, hơn nữa trong quá khứ còn giúp đỡ bọn họ rất nhiều, trong lòng Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên lạnh đến phát run.

Ngồi trong chiếc xe xa hoa, Tô Tiểu Nghiên và Lâm Phi Phi nhìn nhau, cả hai người đều thấy được sự hưng phấn trong mắt người đối diện, đồng thời cũng hiểu được ý tứ của đối phương.

Từ đây về sau, nhất định phải ôm chặt chiếc đùi to là Cố Nhất Manh!

So với hai người họ thì bà ngoại Lưu đang ngồi trong vườn Đại Quan Viên và Hàn Nhượng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Siêu xe chậm rãi đi vào Cố gia, khi đến quảng trường, hai người bỗng cảm giác được cuộc sống của đại gia và người bình thường khác biệt rất xa. Ở ngay trong thành phố âm ỉ mà vẫn còn một nơi thanh nhả yên tĩnh như này, sạch sẽ không một hạt bụi, hai cây xanh ven đường được cắt tỉa theo phong cách riêng, bên cạnh là những kiến trúc thiết kế đều là ba bốn tầng biệt thự.

Vừa thấy chính là khu nhà xa hoa.

Tô Tiểu Nghiên đột nhiên thấy được một chỗ: "Mọi người lại đây xem này, mình nhớ rõ phía trước từng bị phong viên quay chụp, đó là nhà của Hiểu Tĩnh đó!"

Lý Hiểu Tĩnh là đại minh tinh, át chủ bài của công ty quản lý.

Lâm Phi Phi cũng nhận ra: "Đúng đúng, chính là nơi này! Oa, Manh Manh nhà mình cũng đại minh tinh ở sát cạnh nhau nha."

Cố Nhất Manh nhìn nhìn, lại nhớ tới một việc. Vị minh tinh Lý Hiểu Tĩnh là bạn của chú cô. Nghe nói không phải là bạn bè bình thường, mà là loại bao đường.

Tuy không ai nói qua với cô nhưng có lần cô nhìn thấy đi của mình cãi nhau với vị minh tinh đó.

Nhưng cô cũng không dám nói ra, sợ dọa hư bạn tốt, ngáy ngốc gật đầu: "Có khả năng là thế."

Chờ đến khi xe thật sự vào khu biệt thự, dừng ở trước một tòa biệt thự, Lâm Phi Phi và Tô Tiểu Nghiên cùng tất cả đều kinh ngạc cảm thán.

Phòng của Cố Nhất Manh có tông màu chủ đạo là màu trắng, phối hợp với nóc nhà biệt thự đặc biệt nhã nhặn lại sang trọng, bên trong còn có trụ La Mã và các hoa văn điêu khắc tinh tế.

Hai cô gái sợ hãi cảm thán: "Manh Manh, cậu thật sự đang ở trong một vương quốc thu nhỏ đây nha."

Hàn Nhượng cũng nhận không được mà nhìn phòng ngủ nhiều hơn một lần, tuy nhiên cô không kinh ngạc cảm thán, cô chỉ nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, cố gắng làm cho bản thân biểu hiện bình tĩnh.

Lúc này trên một chiếc xe khác, Tiểu Tần cũng xuống xe.

Tiểu Tần đi tới: "Manh Manh, cậu đưa bạn học đến phòng khác ngồi đi."

Cố Nhất Manh vội gật đầu. Lúc này mẹ Cố Nhất Manh cũng đi ra nghênh đón, phía sau còn có một vị bảo mẫu.

Cả bọn đều nhìn sang mẹ Cố Nhất Manh, đều kinh ngạc không thôi, âm thầm tắc lưỡi.

Mẹ của Cố Nhất Manh - Mạnh Nhượng Yên là một bậc thầy vũ đạo nổi danh, đồng thời là nhà sáng tác âm nhạc. Lớn lên hào phóng rung động lòng người, rõ ràng đã bốn mươi tuổi nhưng làn da kia, trạng thái kia vẫn như đang ở tuổi hai mươi.

Mạnh Nhượng Yên cười hỏi nhiệt tình với bạn học của con gái, nhiệt tình mời bọn họ vào nhà. Lại kêu bảo mẫu chuẩn bị trà và đồ ăn bụng lên.

Vì thế mấy nữ sinh đi theo bà vào phòng khách, ấn tượng đầu tiên với phòng khách là thật lớn, ấn tượng thứ hai là ưu nhã, thật sự rất ưu nhã, ngay cả đèn chiếu sáng cũng được thiết kế tỉ mỉ, giống hệt tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc, làm cho người nhìn không nhận được nhìn thêm mấy lần.

Họ ngồi trên sofa được làm bằng da thật, chỉ thấy trước mặt là chiếc bàn gỗ đặt đủ loại nước trái cây, Lâm Phi Phi thì không tính, hầu hết đều đã được thử qua, còn Tô Tiểu Nghiên và Hàn Nhượng nhìn đến phát ngốc.

Ở phương Nam đã nhìn thấy nhiều loại quả Phật đầu, những thứ này các cô cũng đã nhìn thấy trên sạp trái cây. Nhưng loại này khá đắt, hơn mười đồng tiền một cân, trong nhà sẽ không bao giờ bỏ tiền ra mua, mặc như thể ăn vào cũng không trường sinh bất tử.

Còn có một ít thứ khác, bọn họ đã thấy nhưng chưa được nếm thử, hoặc chưa thấy bao giờ, đều không biết tên của chúng.

Mạnh Nhượng Yên tiếp đón, bọn họ cũng không dám ăn, cuối cùng chỉ dám dùng tăm xia lấy những loại thường ăn nhất--- sợ không biết dùng sẽ làm trò cười cho mọi người.

Mạnh Nhượng Yên ngồi nói chuyện với mọi người một lúc rồi bảo bọn họ đi lên tầng bốn chơi, nói là chơi tùy ý mọi người, còn dặn dò bảo mẫu thỉnh thoảng mang đồ ăn lên.

Vì thế mấy nữ sinh đều lên tầng bốn. Lầu bốn không có người ở, không gian rất là lớn. Cố Nhất Manh hào hứng bưng bưng nói cho mọi người biết nơi này có thể hát KTV, sau đó còn cho các dạy cho các cô đứng ở trên đài KTV như thế nào, đối diện ngay lập tức có thể xuất hiện hình ảnh thật các cô đứng ở sông biển ca hát.

Mấy cô gái lập tức hưng phấn nhao nhao nói đi lên, quả nhiên thấy đối diện các cô đang đập bọt sóng, còn có gió thổi vấy các cô.

Lúc này bảo mẫu đến đưa đồ ăn thức uống, Cố Nhất Manh bảo bà đi xuống trước: "Chúng con ở đây chơi trước, có việc gì con sẽ rung chuông"

Ý là, không có việc gì thì đừng lại đây.

Không có người ngoài, Tô Tiểu Nghiên và các bạn cũng có thể quấy tung trời, vui vẻ mà ăn uống, còn buông thả mà bắt đầu hát ca.

Tận tình mà rống lên mấy tiếng đồng hồ, ai nấy đều mệt mỏi, lại đi bề bơi tự nhiên bơi lội hưởng thụ trời xanh mây trắng thoải mái. Muốn ăn cái gì chỉ cần nói với Cố Nhất Manh một tiếng, bảo mẫu sẽ chạy nhanh đưa lên.

Đồ ăn vật đều tinh xảo đến không ngờ, một miếng chocolate cũng là từ Nhật Bản vận chuyển từ hàng không tới.

Lâm Phi Phi ngửa mặt nằm bên cạnh bể bơi: "Manh Manh, cậu chính là một tiểu công chúa nha!"

Gia cảnh của Lâm Phi Phi cũng rất tốt, bằng không với thành tích của cô cũng không thể xuất hiện ở đệ nhất trung học.

Thế nhưng gia cảnh của cô cũng không được hưởng thụ giống như Cố Nhất Manh.

Vào bữa tối, Cố Thiên cũng không xuất hiện, Mẹ Cố chăm sóc ăn cùng các cô, còn có cả Tiêu Tấn nữa.

Bữa tối thật sự là làm các cô kinh ngạc, cảm thán liên tục. Bỏ bữa tết New Zealand, đại tiệc hùm nước Pháp, các loại đồ ăn mới mẻ cùng nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp, ăn đến mức các cô hận không thể ở luôn tại nhà Cố Nhất Manh.

"Mỗi ngày cậu đều ăn thế này à?" Tô Tiểu Nghiên ngây người, lên mở camera chụp trộm. Cô không hiểu nổi, nếu ở nhà mỗi ngày ăn như này, Cố Nhất Manh tại sao có thể chịu đựng nhà ăn gà Cung Bảo đáng sợ kia???

"Đương nhiên không có." Cố Nhất Manh cười nói: "Cũng không phải nói ngày nào cũng ăn như vậy, chính là lần này có các cậu ở lại đây, mẹ mình mới cố ý chiêu đãi các cậu đó."

Tài lực của Cố gia, chỉ tính Cố Nhất Manh một ngày muốn ăn ba con tôm hùm to, đương nhiên là không thành vấn đề. Nhưng ai lại không có việc gì mỗi ngày phải ăn? Cố Nhất Manh cảm thấy đó chỉ là một món hải sản bình thường, không có cảm giác gì.

Tô Tiểu Nghiên vẫn là âm thầm tức giận không thôi, ngày thường Cố Nhất Manh ở trong trường học trừ bỏ so các cô tinh xảo đáng chú ý hơn, chỗ khác với các cô đều không khác mấy, nhưng hiện tại Tô Tiểu Nghiên xem như đã mở mang tầm mắt.

Ăn xong bữa tối, tài xế lái xe mang các cô đi ra ngoài phụ cận, lên trên núi xem cảnh đêm. Mạnh Nhượng Yên không phân biệt tặng quà cho mỗi người.

Tùy tay lấy vật, hiển nhiên ba bạn học đều thụ sủng nhược kinh, không có ý muốn nhận lấy.

Đêm đó mọi người ngủ ở phòng khách cảm giác như ngủ ở khách sạn 6 sao. Một đêm ngủ đều mơ thấy mình là công chúa, nửa đêm thiếu chút nữa cười tỉnh.

Sáng hôm sau, Tiêu Tấn chạy bộ ở hoa viên.

Cậu mỗi ngày buổi sáng đều sẽ chạy bộ tập thể hình, từ tám chín tuổi đã có thói quen đó.

Lúc đang chạy, cậu nhìn thấy phía trước có một cô gái đang đứng đấy, tay cầm quyển sách dựa vào cột xem

Là Hàn Nhượng.

Hàn Nhượng thấy cậu, ngừng đầu lên chào hỏi, vẻ mặt điềm tĩnh.

Tiểu Tấn đi qua, cùng cô chào hỏi: "Tối hôm qua nghỉ ngơi thế nào?"

Nếu ngày thường, Tiểu Tấn sẽ không nhiều lời hỏi thăm quan tâm bạn học. Tuy nhiên hiện tại mấy người này là khách, cậu cũng coi như là một nửa chủ nhân, tất nhiên phải lễ phép mà quan tâm một chút.

Hàn Nhượng cười khê: "Rất tốt, mình trước đây không ngủ qua loại giường thoải mái như vậy."

Tiểu Tấn gật đầu: "Vây là tốt rồi. Cậu tiếp tục đọc sách, không quấy rầy nữa, mình chạy bộ đây."

Hàn Nhượng: "Cậu thích chạy bộ sao?"

Tiểu Tấn tính toán đi tiếp nhưng vẫn dừng lại: "Là thói quen."

Hàn Nhượng gật đầu: "Thói quen tốt, mình mỗi ngày dậy sớm thói quen muốn đọc sách."

Tiểu Tấn nhìn cô bộ dạng còn lời muốn nói, không chạy bộ nữa: "Cũng là thói quen tốt."

Hàn Nhượng cười hỏi: "Đúng rồi, Manh Manh đâu, Manh Manh ngày thường không phải đều chạy bộ cùng cậu sao?"

Tiểu Tấn nghe Hàn Nhượng nhắc đến Cố Nhất Manh, vẻ mặt lãnh đạm trên mặt có chút cảm xúc: "Cô ấy lúc nào cũng ngủ dậy trễ."

Hàn Nhượng nhìn không được cười rộ lên: "Ngày thường ở ký túc xá cũng là cái dạng này."

Tiểu Tấn nghe Hàn Nhượng nói vậy, trong mắt lộ ra vẻ sùng nịch: "Cô ấy đúng là đồ lười, mặt trời không phơi mông không chịu bò dậy."

Hàn Nhượng sùng sốt, nhìn Tiểu Tấn. Trong mắt Tiểu Tấn lúc nào cũng trong trẻo lạnh lùng, hiện tại lại là ý cười bao dung, giống như đang nhắc đến bảo bối trân quý nhất.

Trong lòng Hàn Nhượng có chút mất mát, cô phát hiện mình nghĩ lầm rồi.

Tại sao lại chạy tới Cố gia, là vì chăm sóc hoạt của tiểu công chúa sao? Chỉ mình cô biết là vì ai.

Nhưng bây giờ có mới ý thích được, đó là ký sĩ của công chúa, ký sĩ luôn trung thành với công chúa, không thể dễ dàng bị cướp đi.

"Cậu làm sao vậy? Không thoải mái?" Tiểu Tấn nhìn thấy sắc mặt cô trở nên khó coi, lên tiếng hỏi thăm.

"Bữa sáng khi nào bắt đầu vậy, mình có chút đói bụng." Hàn Nhượng vội tìm lý do.

Tiểu Tấn thấy cô nói dối, nói cô đi theo mình: “Mình đưa cậu đến phòng bếp lấy đồ ăn.”

Hai người đi tới phòng bếp sau biệt thự, phòng bếp nơi đây không đầy dầu mỡ như phòng bếp bình thường, nơi đây sạch sẽ như một nhà hàng xa hoa.

Bên trong có một đầu bếp trắng treo mập mạp đang làm việc, thấy Tiểu Tấn đến liền hỏi: "A Tấn, muốn ăn gì?"

Lúc sau lại thấy được Hàn Nhược: “Đây là?”

Tiểu Tấn giới thiệu một chút, thì ra người đội mũ trắng lo chuyện nhà bếp gọi là Vương Đại Bạch.

Vương Đại Bạch nghe hai người nói đôi bụng, chớp mắt với Tiểu Tấn, bộ dạng như ngầm hiểu: "Đến đây, bác làm đồ ăn cho hai cháu."

Vương Đại Bạch chuẩn bị bánh mì và nước tương cho hai người.

Thời điểm hai người đi ra, Vương Đại Bạch trộm liếc Tiểu Tấn một cái, hỏi: "Bạn gái à?"

Tiểu Tấn bất đắc dĩ nhìn Vương Đại Bạch, lắc đầu.

Vương Đại Bạch cười ha ha, tất nhiên không tin.

Bọn người Lâm Phi Phi hiển nhiên không biết được Tiểu Tấn và Hàn Nhược đã ăn vụng bữa sáng. Buổi sáng chủ nhật các cô phải rời Cố gia trở về ký túc xá. Lâm Phi Phi thở dài: "Mình muốn trở thành Mạnh Mạnh, nếu để mình làm Mạnh Mạnh một ngày chết cũng nguyện ý."

Tô Tiểu Nghiên biểu tình hoảng hốt, sinh hoạt của Cố Nhất Mạnh cùng cô khác nhau như trời với đất: "Mình đột nhiên cảm thấy nhà mình không phải nhà, mà là ổ chó....."

Hàn Nhược vẫn vẻ mặt như cũ.

Cô dựa trên đầu giường, ôm một quyển sách đang xem, nghe hai bạn cùng phòng nói, lại tới một câu: “Tiểu Tấn thật rất không dễ dàng.”

Lâm Phi Phi: “A?”

Tô tiểu nghiên: “Cái gì?”

Hàn Nhược lắc lắc đầu, tiếp tục cúi đầu đọc sách đi.

Cô không có biện pháp đầu thai thành thiên kim tiểu thư, không có biện pháp vừa sinh ra đã có một người như như Tiểu Tấn chăm sóc mình, cho nên cô phải cố gắng.

Cô dựa vào chính đoạt được điều mà mình muốn, cố gắng trở thành một người ưu tú xứng đôi với Tiểu Tấn.

Cô so với Cố Nhất Mạnh nghèo khó hơn, nhưng không sao cả, cô có thứ khác để bù vào.

Những thứ Cố Nhất Mạnh cô có sớm muộn gì cũng có, tự chính mình làm ra.

Tiến bạn học, sau khi ăn xong cơm trưa Cố Nhất Mạnh như cũ chạy đi tìm Tiểu Tấn học bổ túc.

Lúc trước Tiểu Tấn cho cô một ít bài tập yêu cầu cô phải giải được

"Mời bạn học về nhà vui chứ?"

"Vui!"

"Còn muốn mời nữa không?"

"Còn muốn!"

"Chút bài tập này làm sao bây giờ?"

Nói xong Tiểu Tấn mặt không thay đổi đẩy đồng bài tập tới trước mặt Cố Nhất Mạnh.

Cố Nhất Mạnh như khi cầu bị bay hơi, cúi đầu xuống.

"Tiểu Tấn..." Cô gái bộ đáng thương, chớp chớp mắt nhìn Tiểu Tấn.

"Làm bài tập đi." Tiểu Tấn nhìn cũng không nhìn.

"Thế nhưng người ta huấn luyện quân sự mệt quá, còn muốn chơi..." Cố Nhất Mạnh chấp hai tay trước ngực, khẩn cầu lắc lắc Tiểu Tấn.

"Còn muốn chơi nữa à?" Tiểu Tấn không chút nào thay đổi.

"Không không không, một ngày là được rồi." Cố Nhất Mạnh duỗi một đầu ngón tay.

"Thế nhưng ngày mai học số học, đoán xem thầy giáo sẽ nói gì? Ủ? Người nào đó có sầu muộn hay không?" Tiểu Tấn thân nhiên nói.

"A-----" Cố Nhất Mạnh trừng to mắt, nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Cuối cùng ịu xui đáng thương nói: "Vậy mình phải làm bài tập, a Tấn dạy mình đi."

Tiểu Tấn thỏa mãn gật đầu, bắt đầu giảng bài cho Cố Nhất Mạnh.

Nói hơn nửa giờ, cậu phát hiện Cố Nhất Mạnh đang thất thần. Bàn tay trắng nõn nâng cằm, ánh mắt đánh giá nhìn mình.

Tấn Tấn nheo mi: "Trên mặt tờ mực hoa à?"

Cố Nhất Mạnh lắc đầu: "Không có không có."

Ngoài miệng nói không có nhưng Tiểu Tấn lại cảm thấy coi có tâm sự, lập tức hỏi: "Đến cùng là làm sao?"

Cố Nhất Mạnh do dự, vẫn không nhin được hỏi: "Cậu có bạn gái rồi à?"

Tiểu Tấn nhũ mày: "Bạn gái?"

Cố Nhất Mạnh gật đầu: "Ừ, muốn nghe lời nói thật, không cho phép gạt mình."

Tiểu Tấn nhìn cô: "Tại sao hỏi như vậy? Ai nói cậu thế?"

Cố Nhất Mạnh hừ một tiếng: "Mình sẽ không bán đứng nơi tin tức phát ra, cậu không nói với mình, mình cũng không nói cho cậu biết!"

Tiểu Tấn: "Mình cũng không nói cho cậu biết."

Cố Nhất Manh: "Cậu nói một chút đi, rốt cuộc là ai? Trong trường học hay ngoài trường học, khẳng định không phải trong trường, không gặp người nào có thể qua lại, cũng chưa từng nghe qua."

Là không cùng người nào có thể qua lại, Tiêu Tấn 24 tiếng đồng hồ trong đó có mười tiếng đồng hồ quây quanh Cố đại tiểu thư, còn có bạn gái cái gì.

Cố Nhất Manh nhẹ nhàng cầu khẩn, lắc nhẹ cánh tay cậu: "Cậu nói với mình đi!"

Tiêu Tấn: "Được! Mình nói cho cậu biết."

Cố Nhất Manh giật mình, nhìn chằm chằm Tiêu Tấn: "Cậu thật sự có, là ai thế?"

Tiêu Tấn nhìn thấy cô nghiêm túc, cố ý nói: "Có một nữ sinh, mình rất thích cô ấy, nhưng cô ấy không biết. Mình cũng chỉ thăm men cô ấy, chưa có thổ lộ."

Cố Nhất Manh nghe, nắm chặt bút trong tay. Cô không nói được trong lòng mình là tư vị gì, nhưng vẫn cố gắng hỏi: "Vậy sao? Là ai? Mình biết không?"

Tiêu Tấn nhìn cô gái trước mặt lòng mi dài run run, tâm như có cái gì đó lướt nhẹ qua, ngứa.

Cậu không muốn khi dễ cô thế nhưng lại nhịn không được muốn trêu chọc.

Muốn nhìn cô mạnh như một con mèo con, muốn trêu chọc cô.

"Cậu biết."

"A...? Là ai?"

Tiêu Tấn thấy được trong cặp mắt to ướt át hiện lên tia âm đạm.

Cậu có chút đau lòng, nghĩ thầm đó là ý gì, là tự mình cho là ý kia ư?

Hay là mình nhìn lầm rồi?

"Cậu đừng hỏi, về sau sẽ nói cho cậu biết." Cậu hung ác nhắm tâm nói như vậy.

Cố Nhất Manh cắn môi: "Hừ, không nói thì thôi, tớ cũng không muốn biết!"

Nói xong, cô xoay bút, nhìn chằm chằm vào sách.

Tiêu Tấn lấy sách bài tập qua: "Tôi giúp cậu xem đề."

Cố Nhất Manh cúi đầu không nói chuyện, để Tiêu Tấn giảng đề cho mình.

Thế nhưng Tiêu Tấn mới giảng được một nửa, Cố Nhất Manh đột nhiên ném bút đứng dậy chạy đi.

Trong lòng Tiêu Tấn giống như có cái gì dưng phải, sững sờ nhìn cô chạy đi. Một lúc lâu mới đứng dậy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Để Một Chút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kết thúc

Lúc Tiêu Tấn đuổi tới phòng của Cố Nhất Manh, Cố Nhất Manh đã đóng cửa lại.

Tiêu Tấn gấp đến độ gõ cửa liên tục: "Manh Manh, Manh Manh, mở cửa được không?"

Cố Nhất Manh ở bên trong không có động tĩnh.

Tiêu Tấn bực bội xoa loạn đầu tóc: "Manh Manh, cậu làm sao vậy? Có chuyện gì nói cho mình biết đi, được không?"

Trong phòng Cố Nhất Manh phát ra tiếng khóc nhỏ vụn.

Tâm Tiêu Tấn đều bị quặn đau.

Cậu cảm thấy chính mình rất đáng giận, tại sao phải nói ra những lời đó? Tại sao phải dùng phương pháp ác liệt này để dò xét cô? Cô ấy chưa bao giờ đùa nghịch hay hẹp hòi với mình cả.

Cô ấy chính là một búp bê mềm mại, tại sao mình lại đối xử như thế!

Giờ phút này, tâm Tiêu Tấn giống như bị giết chết.

Cô khóc một chút, lòng Tiêu Tấn như bị lăng trì một chút.

Cậu đứng ngoài cửa thấp giọng hỏi: "Manh Manh, cậu mở cửa ra hai chúng ta nói chuyện rõ ràng được không? Cứ để như vậy lát nữa ba mẹ cậu về sẽ biết được."

Trong phòng an tĩnh trong chốc lát, sau đó cửa mở ra.

Cố Nhất Manh giống như một con thỏ trắng, mắt to hồng hồng nhìn mình, miệng nhỏ vênh lên, nhìn túi thân muốn chết.

Giờ phút này, tâm Tiêu Tấn như bị tan ra.

Cậu bước thẳng vào phòng Cố Nhất Manh, sau đó đóng cửa lại.

Cố Nhất Manh kinh ngạc nhìn Tiêu Tấn. Nhìn cậu bước vào phòng mình, nhìn cậu đóng cửa lại, nhìn cậu bước tới gần mình.

Mắt cậu hằng lên một ngọn lửa thiêu đốt, giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Cậu hiện tại như... một lão sói xám.

Cố Nhất Manh cẩn thận lếc qua: "Tieno Tấn?"

Yết hầu Tiêu Tấn khô khốc, ngực vừa chua xót vừa ngọt ngào, "Manh Manh, tại sao cậu lại khóc? Sao lại đột nhiên chạy đi?"

Cậu không nhắc đến cái này thì thôi, vừa nhắc tới cái này Cố Nhất Manh liền nổi giận: "Mình không muốn thấy cậu! Không muốn trả lời cậu, cậu đi ra ngoài ngay! Ra ngoài ngay!"

Cô đuổi bàn tay nhỏ bé đẩy cậu, nhưng không đẩy được, ngược lại còn bị cậu ôm vào lòng.

Thiếu niên ôm thiếu nữ mềm mại, non mềm vào ngực, cúi đầu ép hỏi: "Manh Manh, cậu nói cho mình biết đi, được không?"

Cố Nhất Manh vừa túi thân vừa tức giận, nước mắt như hạt châu rơi xuống: "Thả tớ ra, cậu ôm mình làm gì?"

Tiêu Tán trực tiếp nói: "Anh thích em, anh rất muốn ôm em."

Cố Nhất Mạnh nghe nói thế, cắn môi tức giận trừng mắt, vẻ mặt đầy lên án: "Đừng có gạt mình, cậu vừa mới nói cậu thậm thích một nữ sinh, còn muốn thổ lộ với người ta. Cậu lừa mình!"

Nghĩ tới điều này làm cô rất khổ sở. Thật sự rất khổ sở.

Thế nhưng lúc đó cô không có cảm giác gì nhiều. Cô cảm thấy hai người còn nhỏ, mãi cho đến ngày hôm nay, chú Bạch nói Tiêu Tán có bạn gái rồi.

Tiêu Tán có bạn gái, sau này sẽ đối đãi tốt với nữ sinh khác, sẽ không bao giờ đối tốt với cô nữa.

Cậu sẽ hôn người khác, sẽ không còn thân thiết với mình nữa.

Cô nghĩ tới trong thâm tâm liền đau xót, nghĩ tới liền đau khổ, đau khổ đến đau ngực.

Cố Nhất Mạnh đau đến che mặt: "Cuộc đời mình không muốn thấy mặt cậu nữa, cậu thật đáng ghét!"

Nhưng mà lúc cô đang kêu la, Tiêu Tán cúi xuống đặt môi cậu lên môi cô.

Chỉ là một nụ hôn đơn giản mà thôi, nhưng lại giống như bùa chú, Cố Nhất Mạnh đang khóc bỗng lập tức dừng lại.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Cậu quá cao, cho nên muốn nhìn thấy mặt cậu cô phải ngẩng đầu lên.

Tiêu Tán cúi đầu: "Đại Bạch Thỏ, người mà anh thích chính là em."

Cố Nhất Mạnh kinh ngạc mở to mắt, há mồm.

Ánh mắt cô thanh tịnh như dòng suối nhỏ, miệng nhỏ đỏ au giống như băng sương sớm thấm nhuận quả anh đào, hồng nhuận phơn phớt.

Đối mắt với vật nhỏ động lòng người như vậy, Tiêu Tán có thể yêu người khác sao?

Tiểu Tán cuối đầu xuống, nghiêng mặt hôn môi cô.

Chẳng qua chỉ là môi đối môi mà thôi, nhưng cũng đủ để cho hai người mới trải nghiệm tình yêu lưu luyến.

Tiêu Tán lúc đầu còn chưa hiểu rõ, về sau thì thành thạo hơn. Cậu dùng hai bàn tay lớn nâng mõm nhỏ mảnh khảnh của tiểu công chúa, áp cô vào tường. Sau đó cúi đầu xuống tham lam mà hôn.

Cố Nhất Mạnh bắt đầu muốn tránh né, cô còn có nhiều vấn đề muốn hỏi rõ ràng với Tiêu Tán.

Thế nhưng cô trốn không thoát.

Cô bị Tiêu Tán cố định ở trên tường, nắm lấy môi cô không ngừng hôn. Cô có chút không phục, hai cánh tay vượt vệ bả vai Tiêu Tán muốn đẩy dụa. Lực cánh tay về sau càng ngày càng nhỏ dần, cuối cùng hai cánh tay mảnh khảnh vồng lên cổ Tiêu Tán, mặc cho cậu hôn.

Cô bị cậu hôn đến cả người đều biến thành một vùng nước, ngập nước mềm non nót, phát ra âm thanh trầm thấp.

Rót cuộc Tiêu Tán cũng miễn cưỡng tha cho Cố Nhất Mạnh nhưng tay vẫn còn ôm eo cô.

Vòng eo tinh tế bị nắm lấy để chống đỡ phần hông của mình, thân người ngửa ra sau tựa vào tường.

Thân thể người con gái nhỏ bé yếu ớt bị thiếu niên cố định phần eo dựa vào tường tạo thành hai cái điểm chèo chống tại đầu đó.

Đây là một tư thế mập mờ có thể cảm giác được nhịp đập của nhau.

Cố Nhất Mạnh muốn tránh nhưng Tiêu Tán không cho cô cơ hội.

Cô nháy lông mi thon dài, mặt ngượng ngùng.

"Nếu cậu không nói rõ ràng thì tớ sẽ không nhìn mặt cậu!" Cô thì thầm nói như vậy, trên mặt hồng hồng giống như táo đỏ.

"Có phải em hiểu lầm gì không? Là Hàn Nhục ư? Anh không có cảm giác gì với cô ấy." Tiêu Tán thấp giọng giải thích.

"Tớ không hề nói Hàn Nhục, liên quan gì với cô ấy! Hừ!" Cố Nhất Mạnh bị Tiêu Tán nói trúng tim đen, không có biện pháp nào đành phải hừ một tiếng để tăng lòng dũng cảm.

"Vậy nói một chút về việc anh yêu thăm em." Tiêu Tán đột nhiên nói.

Cố Nhất Mạnh quay mặt qua chỗ khác không dám nhìn Tiêu Tán.

"Nữ sinh kia là thanh mai trúc mã từ nhỏ của anh, nhìn cô ấy lớn lên từng ngày. Anh từ nhỏ đã biến cô ấy trở thành một con thỏ trắng trắng, một tiểu công chúa, bảo hộ cô ấy cả đời."

Tiêu Tán nhìn thẳng vào hai mắt ngượng ngùng của Cố Nhất Mạnh, giọng nói khàn khàn: "Manh Manh, em muốn một người kỳ sĩ như vậy sao? Một mục bảo vệ bên cạnh em, hãy để anh, để anh cùng em cả đời."

Cố Nhất Mạnh nháy mắt mấy cái, ngượng ngùng lại nghịch ngợm mở miệng hỏi: "Tớ có thể từ chối không?"

Tiêu Tán: "Đương nhiên không được."

Cố Nhất Mạnh hừ một tiếng, nâng cằm: "Nếu như không được còn hỏi mình làm cái gì!"

Tiêu Tán nhìn cô lên mặt, đột nhiên nở nụ cười, dùng cánh tay giữ cô lại: "Nói vậy chính là đồng ý ư?"

Cố Nhất Mạnh trầm mặc một hồi: "Nhưng hai chúng ta còn rất nhỏ, ba mẹ mình sẽ tức giận..."

Tiêu Tán nhìn cô lo lắng mà không nhìn được cười. Cậu ôm cô, cúi đầu xuống dán mặt mình lên mặt cô.

Gương mặt cô tròn bóng non nót, vị nhất định rất ngon.

"Sẽ không đâu, chú Cố có Cố có ý tứ rất rõ ràng."

"Có ý gì?" Cố Nhất Mạnh buồn bực, tại sao cô không biết?

Tiểu Tán nghiêng mặt, nhẹ nhàng cắn một cái lên trái táo tròn mềm.

Cậu đương nhiên biết chú Cố bởi đường rất nhiều tâm huyết lên người mình, đối đãi mình như con trai ruột.

Mà hết thấy là bởi vì Cố Nhất Mạnh, thì sẽ có một ý tứ khác.

Cậu có chút tâm lam mút lấy đôi môi hồng đào, thấp giọng nói: "Về sau em sẽ biết."

Về sau Cố Nhất Mạnh rốt cục cũng hiểu rõ.

Ba mình từ nhỏ bồi dưỡng Tiêu Tấn thành tài thật ra là đang bồi dưỡng con rể.

Tiêu Tấn từ nhỏ đã bị ba mình coi là con rể.

Bởi vì tình cảm của Tiêu Tấn và Cố Nhất Manh đã sáng tỏ, ba Cố mẹ Cố đương nhiên rất vui vẻ.

Mấy năm nay Tiêu Tấn cung chiều Cố Nhất Manh bọn họ đều rõ như ban ngày, đem con gái giao cho Tiêu Tấn hai người rất yên tâm. Mà Phùng Tú Quyên đương nhiên cao hứng không ngậm miệng lại được.

Bà từ nhỏ nhìn Cố Nhất Manh lớn lên, xem Cố Nhất Manh như con gái ruột của mình mà đối đãi, yêu thích giống như con người của mình. Nay Tiêu Tấn có thể lấy Cố Nhất Manh về sau chẳng khác gì một trai một gái, cái này chẳng phải giải quyết xong rồi sao?

Ba Cố mẹ Cố và Phùng Tú Quyên nhìn đôi người yêu trẻ, trong thâm tâm nhẹ nhàng thở ra.

Đầu năm nay không thịnh hành những cuộc hôn nhân trẻ thơ, cũng không có cha mẹ làm chủ hôn nhân. Bọn họ sợ hai người không thuận mắt nhau, hoặc không có duyên phận hay cảm giác gì. Hôm nay nhìn hai người ngọt ngào như vậy thì rất hài lòng.

Mà Tiêu Tấn và Cố Nhất Manh đã công khai quan hệ nên không có kiêng nể gì. Hai người trong nhà lúc thì nắm tay, lúc thì liếc mắt đưa tình, ngọt ngào không thể nói.

Nếu không phải hai người còn nhỏ chắc đã sớm kết hôn.

Nhưng mà trong trường học thì không dám làm vậy.

Ở trường học phải có quy củ, hơn nữa Tiêu Tấn cũng là một người rất tự chủ. Cậu muốn Cố Nhất Manh học tốt hơn không thể để chuyện yêu đương phân tâm đến chuyện học, cho nên mọi thứ đều rất khắc chế, không dám để Cố Nhất Manh tùy hứng.

Nhưng mọi người đều là người bình thường, đều có những lúc không thể kiềm chế được.

Buổi tối ngày hôm nay, Cố Nhất Manh học xong tiết tự học trở về ký túc xá với bạn cùng phòng. Cô trò chuyện với mọi người một lúc, nhìn thời gian. Đã hơn mười giờ rồi, cô muốn nhanh chóng đi ngủ.

Ai biết vào lúc này chim cánh cụt gửi tới một tin nhắn, là Tiêu Tấn.

Tiêu Tấn: Sao không để ý tới anh?

Đại bạch thỏ phản lại phần: cùng bạn cùng phòng nói chuyện phiếm.

Tiêu Tấn: cùng bạn cùng phòng nói chuyện không quan tâm đến anh nữa.

Đại bạch thỏ phản lại phần: từ từ, không phải cố ý mà!

Tiêu Tấn: vậy em đi ra đi.

Đại bạch thỏ phản lại phần: Có chuyện gì sao?

Tiêu Tấn: Đi ra đi. Anh ở dưới lầu chờ em.

Đại bạch thỏ phản lại phần: Được rồi.

Cố Nhất Manh không dám chậm trễ, mặc thêm một cái áo khoác rồi chạy đi.

Tiêu Tấn đang đứng đợi ở bên cạnh hồ phía dưới ký túc xá. Khi Cố Nhất Manh chạy ra, cậu thấy cô mặc chiếc áo khoác đồng phục, bên trong là áo ngủ to tằm.

Trong áo ngủ to tằm cô không có mặc đồ lót. Theo động tác chạy xuống lầu cậu mơ hồ có thể thấy con thỏ trắng nhỏ đang nhẹ nhàng lắc lư.

Má cô ửng đỏ, miệng thờ phỉ phò, hai con mắt óánh nhuận mờ to: "Làm sao vậy? Có chuyện gì à?"

Tiêu Tấn khàn giọng nói: "Có việc."

Nói xong lời này thì trực tiếp ôm cô đến phía sau cây hóc.

Nơi đây không có đèn và rất tối, sẽ không có ai nhìn thấy.

Cố Nhất Manh chỉ phát ra một tiếng kêu trầm thấp thì bị chặn lại, hai chân mềm nhũn như nước.

Tiêu Tấn nâng cô: "Không có việc gì, chỉ là muốn hôn em thôi."

Vốn là đã ngủ rồi, thế nhưng trong ký túc xá lại bàn luận về các nữ sinh, cậu đã nghĩ đến cô. Khi nghĩ tới, chính mình không thể nào ngủ được.

Cố Nhất Manh nhẹ nhàng đánh cậu vài cái: "Anh xấu lắm! Đã trễ thế này rồi mà, em về đây."

Tiêu Tấn: "Ừ, trở về đi."

Nói xong, cậu tự tay cài lại áo khoác cho cô, miễn cho người khác nhìn được thứ không nên thấy.

Cố Nhất Manh nhìn anh cúi đầu giúp mình cài lại áo đồng phục, có chút bối rối: "Để tự em làm cho."

Mắt đen Tiêu Tấn nhìn cô: "Để anh."

Cố Nhất Manh cứ như vậy nhìn cậu giúp mình cài áo khoác.

Ngón tay cậu thon dài, động tác nhu hòa cẩn thận.

Cài xong, Tiêu Tấn thấp giọng nói: "Trở về đi."

Cố Nhất Manh có chút không chịu được, ngẩng mặt hỏi Tiêu Tấn: "Tiêu Tấn, em hỏi anh một việc."

Tiêu Tấn: "Ừ?"

Cố Nhất Manh: "Sao anh đối tốt với em thế? Tốt đến mức khiến em thật hạnh phúc, rất hạnh phúc!"

Tiêu Tấn nở nụ cười, sờ lên tóc cô: "Bởi vì em là công chúa nhỏ của anh, anh là kỵ sĩ của em."

Cố Nhất Manh mỉm cười ngọt ngào, cô nhìn Tiêu Tấn, lớn tiếng nói: "Tiêu Tấn, em muốn làm công chúa nhỏ của anh, là công chúa nhỏ cả đời, anh vĩnh viễn là kỵ sĩ của em!"

Tiêu Tấn cầm tay cô: "Kỵ sĩ thì nguyện ý cả đời ở bên công chúa, một đời một kiếp, không rời nửa bước."

Năm nay, hai người mười sáu tuổi, cùng nhau lập lời thề sinh tử không rời.

Đây là lời đơn thuận đẹp đẽ nhất của thời thiếu niên, cũng là lời thề hạnh phúc ngọt ngào nhất.

Ở rất nhiều năm về sau, hai người đều tuân thủ lời thề của mình. Cô là công chúa, còn anh là kỵ sĩ ở bên cạnh bảo vệ.

Công chúa vẫn xinh đẹp ở trong lâu đài, có người cung chiều, về lấy những thứ mà mình thích nhất. Mà kỳ sĩ thì lại lo chuyện xí nghiệp, trách nhiệm chăm lo cho gia đình, trở thành ngôi sao kinh doanh của thành phố B.

Cuối cùng của câu chuyện, công chúa nhờ Cố Nhất Manh và Tiêu Tấn dẫn theo hai đứa con cực cưng song sinh của mình đi dạo cửa hàng, giúp cực cưng chọn lựa đồ lót, vừa hay nhìn thấy Hàn Nhục.

Hàn Nhục đã trở thành một luật sư ưu tú, đến nay vẫn chưa lập gia đình.

Cố Nhất Manh kích động ôm Hàn Nhục: "Hàn Nhục! Mình rất vui khi gặp cậu. Cậu nay thế nào? Mình thấy cậu trên TV rồi, cậu thật giỏi!"

Hàn Nhục cười cười: "Tớ rất tốt, còn cậu?"

Nói xong cô nhìn Tiêu Tấn, bên cạnh Tiêu Tấn có hai đứa trẻ.

Hai đứa trẻ, một đứa giống Tiêu Tấn, một đứa giống Cố Nhất Manh, đều rất xinh đẹp và đáng yêu.

Tiêu Tấn đầy phong độ nhẹ nhàng cười với cô, tiến lên nắm tay: "Nhiều năm không gặp."

Hàn Nhục mỉm cười gật đầu: "Nhiều năm không gặp."

Chào hỏi lẫn nhau, nói mấy câu, Hàn Nhục chào tạm biệt với Cố Nhất Manh.

Chào xong, Hàn Nhục quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tiêu Tấn nắm tay Cố Nhất Manh, mặt mũi đầy cung chiều. Hai người không biết đang nói cái gì, vừa nói vừa cười.

Bỗng dung cảm thấy xúc động.

Đã từng cho rằng nếu mình cố gắng có thể có được thứ Cố Nhất Manh có, cũng sẽ có được thứ Cố Nhất Manh không có.

Nhưng bây giờ cô có, Cố Nhất Manh có.

Cô không có, Cố Nhất vẫn có.

Trên đời này, người với người không hề giống nhau.

Có người hạnh phúc tới rất dễ dàng.

Cô chưa xót trong chốc lát, giờ tay đặt lên ngực.

Cô là một luật sư ưu tú, cho dù đến nay vẫn chưa lập gia đình, nhưng cô vẫn tin tưởng một ngày nào đó cô cũng sẽ có hạnh phúc thuộc về mình.

Nhất định sẽ có.

Bạn đang đọc truyện *Lại Đây Cho Em Khi Dễ Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.